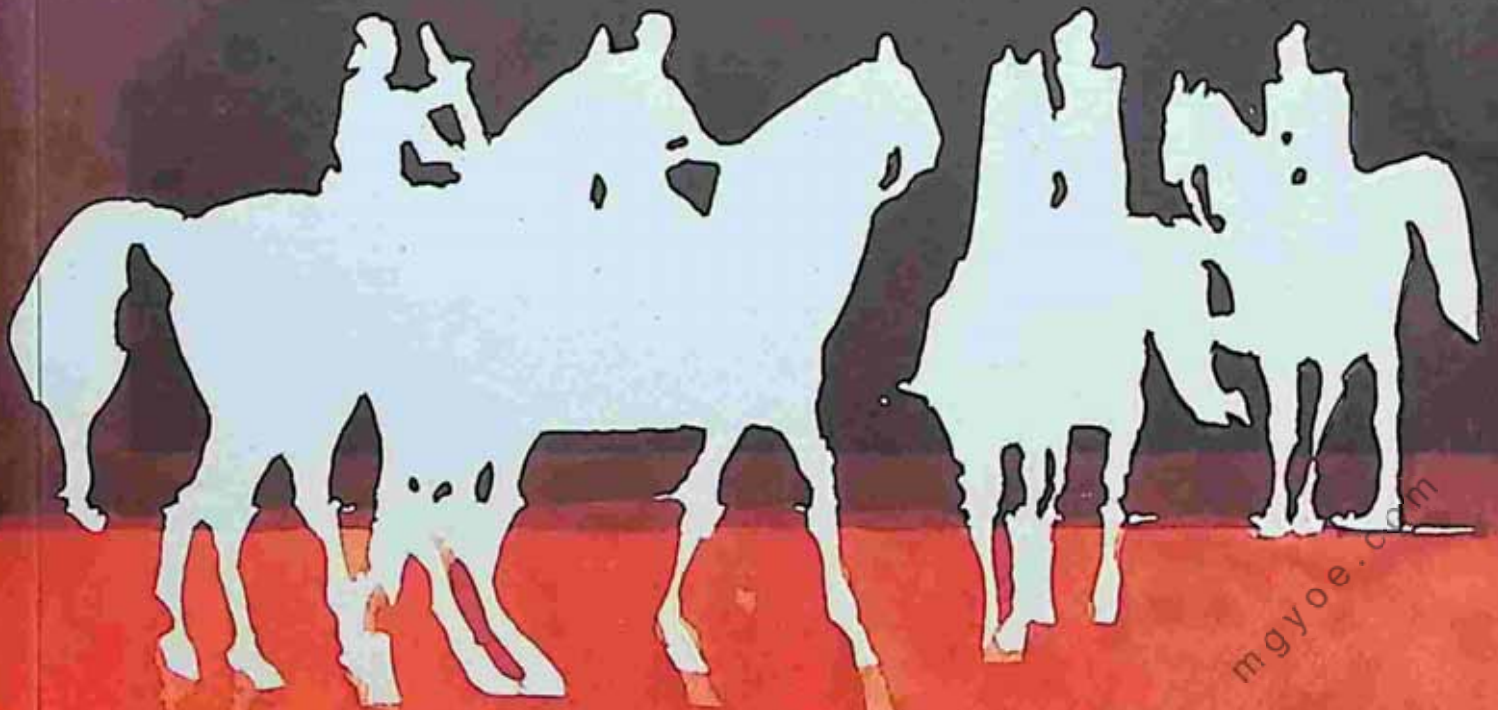

မိတ်ကူးချိတ်အနုပညာ ၀.၀၀

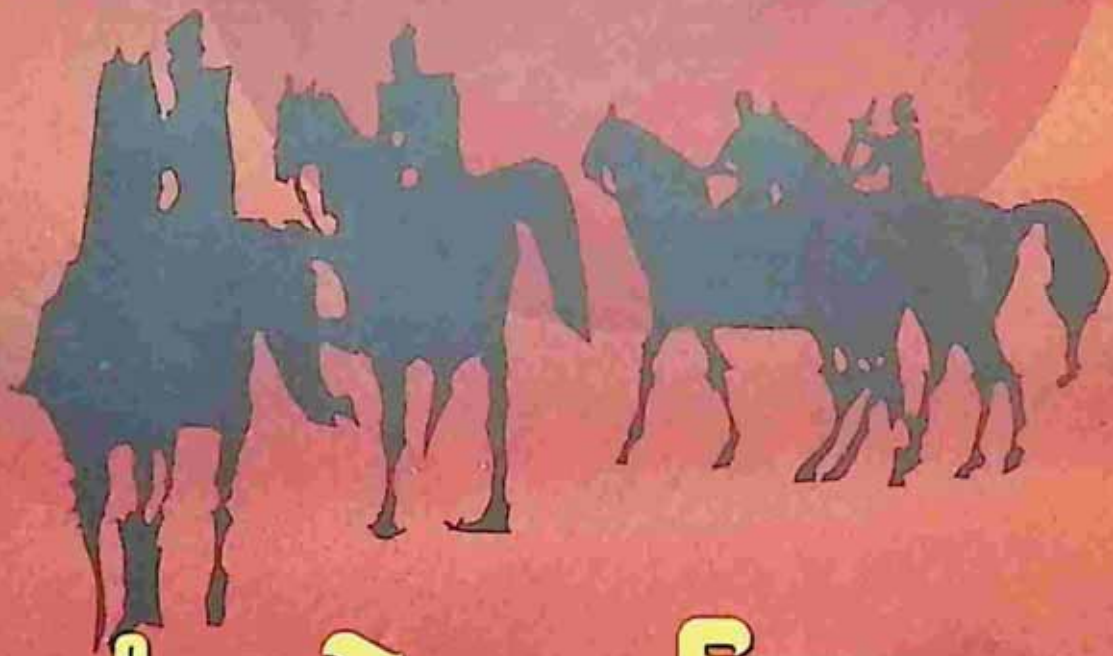
ပုထိုးသုရဲကောင်းများ သော်တာဆွေ

မြန်မာ့လူမှုဝန်ထမ်း

mg.yoe.com

mgyoe.com

ပုဂံသုရဲတောင်းများ သော်တာဆွေ

www.mgyoe.com

ISBN9789997112095

TTS18

9 789997 112095

4,500.00KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 မျက်နှာပိုး - ဇော်မောင်
 ၂၀၁၄၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၇၃ သော်တာစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းဈေး ၄၅၀၀ ကျပ်

ပုဂံသူရဲကောင်းများ
 သော်တာဆွေ - ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၃၆၂ မျက်နှာ၊ ၁၄ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ
 (၁) ပုဂံသူရဲကောင်းများ

ပုဂံသူရဲကောင်းများ သော်တာဆွေ

စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် ၏
HEROES OF OLD BURMA ကို
ပြန်ဆိုသည်။

မြန်မာ့စာပေကုမ္ပဏီလီမိတက်

မာတိကာ

- ခင်မျိုးချစ်၏ အမှာစကား	က
၁။ စီးချင်းထိုးပွဲ	၁
၂။ မိုးနတ်ကို တော်လှန်သူ	၁၆
၃။ ဗျတ်ဝိနှင့် ဗျတ္တ	၃၄
၄။ အနော်ရထာနှင့် မင်းမဟာဂီရိ	၄၈
၅။ ဗျတ္တ၏ အချစ်ဇာတ်ကြောင်း	၆၀
၆။ အခန်း [၆]	၇၂
၇။ ဘုရင်နော်ရထာ၏ ရှာပုံတော်	၈၃
၈။ အနော်ရထာနှင့် ရှင်အရဟံတွေခန်း	၉၂
၉။ ပုဂံအလံ	၁၀၅
၁၀။ မြင်းကွန်းနှင့် ဗိဿနိုး	၁၁၆
၁၁။ မွန်တို့ဌာနီ - ရာမည	၁၂၉
၁၂။ ပုဂံသူရဲကောင်းများ	၁၄၆
၁၃။ အခန်း [၁၃]	၁၅၆
၁၄။ အခန်း [၁၄]	၁၇၁
၁၅။ အခန်း [၁၅]	၁၈၅
၁၆။ အခန်း [၁၆]	၁၉၆

၁၇။ အခန်း [၁၇]	၂၀၉
၁၈။ သီဟဗဟုမင်းက စစ်ကူတောင်းလာခြင်း	၂၂၄
၁၉။ အခန်း [၁၉]	၂၃၀
၂၀။ ရွှေမြို့တော်ပြန်	၂၃၆
၂၁။ အခန်း [၂၁]	၂၄၃
၂၂။ သတင်းကြီးတဲ့ မင်းကြီးနဲ့ မင်းလေး	၂၄၉
၂၃။ မင်းလေးနှင့် မယ်ဥ	၂၅၆
၂၄။ အခန်း [၂၄]	၂၆၂
၂၅။ အခန်း [၂၅]	၂၆၇
၂၆။ အခန်း [၂၆]	၂၇၄
၂၇။ အခန်း [၂၇]	၂၈၁
၂၈။ အခန်း [၂၈]	၂၉၀
၂၉။ အခန်း [၂၉]	၂၉၉
၃၀။ ရွှေစည်းခုံစေတီတော်တည်ခြင်း	၃၀၉
၃၁။ အနော်ရထာနှင့် ဆည်မြောင်း	၃၂၅
၃၂။ စောမွန်လှ ပြဿနာ ရှုပ်လာခြင်း	၃၃၅
၃၃။ စောလာအိုနှင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မ	၃၄၄
၃၄။ ငရမန် ကြံပြန်သည်	၃၅၀

ခင်ပျိုချစ်၏ အမှာစကား

မောင်ရွှေရေ ...

အစ်မကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို မင်းကလောင်နှင့် နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေများပြီကော၊ ခုံးပျံကြီးနှင့် လကိုသွားဆိုလည်း သွားလိုက်ရ၊ ငိုချင်းချခိုင်းလည်း အဟဲအရှိုက်တွေနှင့် ဆွဲလိုက် ငင်လိုက်ရတာတွေ အခုတော့ မင်းကို ကလဲ့စားချေရတော့မယ်၊ ဘယ်လိုချေမလဲ ဆိုတော့ အစ်မကြီး ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုထဲမှာ မင်းလည်း အလိုတူအလိုပါ ပါဝင်ကူညီဖို့ ဆွဲထည့်မလို့ ...

အခု ကျူးလွန်မယ့် အမှုကတော့ ရှေးရှေးကတည်းက တုတ်ထမ်းပြောရမယ်ဆိုတဲ့ ပုဂံရာဇဝင်ကို ပုံပြင်သဘောနဲ့ ပြန်ရေးမလို့ဘဲ၊ ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရိုးသာ ဆိုသလို အလွန် အငြင်းပွားတဲ့ တုတ်တပျက် ဓားတပျက်ထဲ လက်ဝင်လျှိုရာမှာ အစ်မကြီးလက်တစ်ချောင်း မကဘူး၊ မင်းရဲ့လက်တော့ အဖော်ခေါ်ရတော့မှာဘဲ ...

အခု အစ်မကြီး၊ ရှေးခေတ် မြန်မာသူရဲကောင်းများဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပုဂံရာဇဝင် နောက်ခံထားတဲ့ ဝတ္ထုရေးပြီး လုပ်သားအင်္ဂလိပ်သတင်းစာမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပါနေပြီ၊ အဲဒါကို မြန်မာလို ဖတ်ကြရအောင် လုပ်ဦးစို့လား ...

အစ်မကြီးရဲ့ “ရှေးခေတ် မြန်မာသူရဲကောင်း” များဟာ ရာဇဝင်သမိုင်းမဟုတ်ဘူး။ ရာဇဝင် ဝတ္ထုသမိုင်း ဒဏ္ဍာရီသာ ဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာပေမှာ ရှိတ်စပီးယားတို့ ဆာဝါလ တာစကော့တို့ ရေးသလိုပေါ့ကွာ၊ သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဇာတ်ကောင်ထားပြီး ဇာတ်အိမ်

ဖွဲ့တာပဲ၊ အဖြစ်အပျက် အချက်အလက်အားလုံးဟာ တကယ်အမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီဝတ္ထုထဲက အချက်အလက်တွေဟာ ဘယ်ကျောက်စာ မင်စာမှာပါလို့ ရေးနိုင် တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး မေးဖို့မလိုဘူး ...

သမိုင်းထဲက အချက်အလက်တွေလည်း ဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်သ၍သုံးတာပဲ၊ တချို့ လည်း ဇာတ်အိမ်နှင့် သင့်လျော်အောင် ပြင်ဆင်ချင် ပြင်သွားမှာပဲ၊ အဲတာက ဝတ္ထုရေး ဆရာရရှိထားတဲ့ လိုင်စင်၊ လွတ်လပ်မှုပဲ သမိုင်းအချက်အလက် အတိအကျ မှန်မှန် ကန်ကန်လိုချင်ရင် သမိုင်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ကြဖို့ပဲ၊ သမိုင်းဝတ္ထုကတော့ မှန်ကန်တိကျတဲ့ အချက်မပေးနိုင်ပေဘူး။

ရှိတ်စပီးယားရေးတဲ့ သမိုင်းပြဇာတ်တွေကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ယမ်းမှုန့်မပေါ်သေးတဲ့ ခေတ်မှာ စစ်ပွဲထဲ အမြောက်တွေများတောင် ပစ်လိုက်သေးတယ်၊ ပြဇာတ်ရဲ့ အဓိက ယမ်းမှုန့်နှင့် အမြောက်အကြောင်း ရေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖတ်တဲ့လူတွေကလည်း အဲဒီခေတ် က ဒါတွေမရှိမှန်း သိပြီးသားပဲ၊ ဖတ်လို့ကောင်းဖို့ လူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲပြီး အဲဒီတုန်းက ဘုရင်က ဘယ်လိုသဘောရှိတယ် တိုင်းသူပြည်သားက ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာတွေ အချင်းချင်း ပဋိပက္ခမှုတွေရဲ့ သဘောတရားကို စာဖတ်သူ သဘောပေါက်ဖို့ကသာလျှင် အဓိကပဲ...

အင်္ဂလိပ် စာဆိုကျော် “ဂျွန်းကီ (John Keats) ရေးတဲ့ စာပေအရသာ ပီတိ အကြောင်းကို ဖွဲ့တဲ့ ကဗျာစာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဟိုးမားရေးတဲ့ ဣလိယပျို့ကို ဖတ်တဲ့အခါမှာ သူ့စိတ်ထဲမှာ “ကော်တေး” (Cortez)(ကမ္ဘာကျော်ခရီးသည်ကြီး) ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာကြီး ကို ပထမအကြိမ် မြင်ရတဲ့အခါမှာ ငေးပြီး ... အံ့ဩသလိုပဲ” လို့ ရေးခဲ့တယ်၊ ဂျွန်းကီ ရေးလိုတာက မတွေ့မကြုံစဖူး ထူးဆန်းတဲ့အရာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရတဲ့အခါမှာ ခံစားရတဲ့ ပီတိကို ရည်ညွှန်းခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဘယ်သူပဲ ပထမအကြိမ်တွေ့သည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီးဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တချို့ဝေဖန်ရေးသမား တွေက ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို (Cortez) ကော်တေးတွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အချက်အလက် မှားတယ်လို့ ပြောကြရေးကြတယ် ...

ဒီတော့ တခြားစာဆိုသူတွေက “ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီး ဘယ်သူ ပထမတွေ့တာလဲ ဆိုတာ သိချင်ရင် သမိုင်းစာအုပ်တွေဖတ် ဂျွန်းကီရေးတဲ့ ကဗျာမဖတ်နှင့်” လို့ ပြောကြ သတဲ့ ...

အစ်မကြီးလည်း အခုရေးတာက ဝတ္ထုပုံပြင်ရေးတာ၊ ဒီတော့ ကျန်စစ်သားဟာ

အနော်ရထာရဲ့သား ဟုတ်မဟုတ်ကို ဆွေးနွေးငြင်းခုံဖို့ မလိုပါဘူး၊ သားအဖတော်သည် ဖြစ်စေ၊ မတော်သည်ဖြစ်စေ၊ မြန်မာပြည်ကြီးကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းစုရုံးရာမှာ အနော်ရထာနှင့် ကျန်စစ်သားဟာ အတူတကွ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုသာ ဦးတည်ပြီး ရေးခဲ့တယ် ...

အစ်မကြီး ဘာလို့ ဒီ ... ပုဂံရာဇဝင်နောက်ခံထားတဲ့ ဝတ္ထုရေးရသလဲဆိုတာတော့ ပြောပြချင်တယ်၊ အစ်မကြီးဟာ ပုဂံ၊ ညောင်ဦးဘုရားတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ရောက်ဖူးခဲ့တယ်၊ အစ်မကြီးရဲ့ အဘိုး မန္တလေး-မြန်မာပညာရှိ ဦးဘေက ကျောက်စာဌာနမှာ မစ္စတာ တော်စိန်ခိုတို့နှင့် အမှုထမ်းနေသူဖြစ်တယ်၊ မကြာမကြာ ပုဂံ၊ ညောင်ဦးကို ကျောက်စာ ကူးဖို့သွားရမယ်၊ အစ်မကြီးကလည်း ၁၁ နှစ်အရွယ်လောက် လိုက်သွားလေ့ရှိတယ်...

အဲဒီကတည်းက အစ်မကြီး ပုဂံမြို့နှင့် အုပ်စိုးခဲ့သူ နေထိုင်ခဲ့သူတွေကို ချစ်ခင်စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်၊ နေပူပူ ခြောက်သွေ့သွေ့ထဲမှာ ပလိပ်ဆူးတွေကလည်း စူးပါဘိသနဲ့ ဘာဘကြီးနောက်က လိုက်သွားရင်း ဘာဘကြီးပြောတာတွေ နားထောင်ရတာက နေပူတာတွေ ဆူးစူးတာတွေမေ့တာပဲ၊ ခုလို အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲတွေ ချုံပိတ်ပေါင်းတွေနှင့် နေတဲ့နေရာတွေဟာ ရှေးက ဆင်မြင်းရထား မင်း၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ အမှုထမ်းတွေနှင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားခဲ့တာပါလားဆိုတာတွေပဲ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာတယ်၊ အနော်ရထာ ကျန်စစ်သားဆိုတာတွေဟာ စာမေးပွဲနားနီးရင် ဖြေချောက်တဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်လူတွေလို အသက်ရှင်လာတယ်၊ တစ်ခါက ဘာဘကြီးပြောတာ မှတ်မိသေးတယ်၊ “အနော်ရထာက ကာလသားရှင်ဘုရင်ကဲ့ မနားမနေလျှောက်သွားနေတာ ဒီတော့ တိုင်းပြည် ချောင်ကြိုချောင်ကြား ဘာဖြစ်ဖြစ် သူသိတယ် ... တဲ့”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ အစ်မကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အနော်ရထာဟာ ကိုယ်နှင့်သိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့ ပြီးတော့ သူ့လက်ရာ ခြေရာတွေကိုလည်း မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ရတော့ ပိုပြီးသဘောကျလာတယ် ...

ငယ်ငယ်က ဘာဘကြီးနှင့် ပုဂံ၊ ညောင်ဦးကို လှည့်လည်ရင်း အစ်မကြီးရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ကို ထူထောင်ခဲ့ရတယ်၊ ဥပမာ အာနန္ဒာဘုရားပြင်ဘက် ၅၅၀ နိပါတ်တော်တွေ ထုထားတဲ့ ကျောက်ခွက်ရုပ်တွေပေါ်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ စဉ်ကို ဘာဘကြီးက ပြပြီး “ကြည့်စမ်း-ငါ့မြေး- ဒီစဉ်မျိုး ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲ” လို့ မေးတယ်၊ အစ်မကြီးကလည်း သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး အံ့ဩစာကြီးပဲ “ဟင် ... အိမ်က ကျွန်မတို့ လက်ဖက်ရည်အိုးက စဉ်မျိုးပါလား-ရိုးတိုက်က ဝယ်တဲ့အိုးလေ ... အဲဒါမျိုး ဈေးထဲမှာတောင် မရောင်းဘူး။”

mgyoe.com

အဖိုးလည်း အများကြီးပေးရတယ် ...” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘာကြီးက “ဒါပေါ့ ငါ့မြေးရဲ့ စဉ်အကောင်းစားပေါ့။ အခု နိုင်ငံခြားကလုပ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်အိုး အဖိုးတန်တွေ ပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အစားမျိုး... ဟိုတုန်းက တို့လူမျိုးတွေ လုပ်တတ်တယ်ကွဲ့ ...”

အဲသလို ရှေးဟောင်း မြန်မာ့လက်ရာ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ဂုဏ်ယူတတ်အောင် ဘာကြီးက သင်ပေးခဲ့တယ်ကွဲ့ ... အစ်မကြီးလည်း အဲဒီကတည်းက ပုဂံ၊ ညောင်ဦး၊ ပုပ္ပါး အရပ်တွေကို စွဲလမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ နေခဲ့ အုပ်စိုးခဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို အမြဲ အောက်မေ့ သတိရတယ်။ ဒါကြောင့် အခါအခွင့်ရတိုင်းပဲ အဲဒီအရပ်တွေကို ပြန်သွား ခဲ့တယ်။ အဲဒီဒေသမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေ လွန်လေပြီးသော်လည်း သူတို့ နာမည်တွေဟာ အသက်ရှင်လျက်ပဲ အဲဒီလူတွေကို ဇာတ်ကွက် ဇာတ်အိမ်နှင့် ပြန်စုရုံးချင်တယ်။ အဲဒီ စိတ်ကူးဟာ အစ်မကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ခိုအောင်းလာခဲ့တာ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ရှိခဲ့ပြီ။ အခုမှ အဲဒီစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီလေ။ အဲသလို အကောင် အထည်ဖော်ရာမှာ အစ်မကြီး သရုပ်ဆောင်မည့် အချက်တွေကတော့ ...

၁။ ၁၀၄၄ နှစ်၊ အနော်ရထာ နန်းတက်သည့် နှစ်မှစ၍ နတ်ရွာစံ၊ ၁၀၇၇ အထိ ၃၃ နှစ် အချိန်ကာလသည်၊ ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးကာလဖြစ်သည်။ နတ်-နဂါး ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ဂါထာမန္တန်များကို အသားပေးသည်။ တန်တရစ် ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူ ယူကြခြင်း အစရှိသည့် အကွဲကွဲအပြားပြား ဝါဒများကို၊ ထေရ်ရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ခု တည်းအောက်တွင် စုရုံးသည့် ခေတ်ဖြစ်သည်။

၂။ နိုင်ငံတော် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ခြင်း၊ လူမျိုးစုများ စည်းရုံးခြင်း၊ အဲဒီအချက် တွေ သရုပ်ဖော်ရာမှာ ပါးစပ်ရာဇဝင်ဆိုတဲ့ပုံ ဒဏ္ဍာရီတွေကို အသုံးပြုတယ်။ တကယ်ဆို တော့ ညောင်ဦးဖီး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ငထွေရူး ဆိုတဲ့လူတွေ ဘယ်ကျောက်စာ မင်စာမှာ ပါလိမ့်မလဲ။ ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တ၊ ရွှေဖျင်းညီနောင်၊ မယ်ရွှေဥ၊ မောင်ရင်မောင်၊ စောမွန်လှ၊ ဒီလူတွေဟာလည်း ဒဏ္ဍာရီထဲက ဇာတ်ကောင်တွေပဲ။ သမိုင်းစကားသန့်သန့် ပြောကြစို့ ဆိုရင် သူတို့ ဘယ်ထဲမှ မဝင်ဘူး။ အစ်မကြီး ယူဆတာကတော့ သမိုင်းထဲ ဝင်ချင်ဝင် မဝင်ချင်နေ လူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာတော့ ဝင်နေလို့ပဲ။ ပါးစပ်ပုံပြင်တွေ ဇာတ်တွေ သီချင်းတွေမှာဆိုရင် ဒီနာမည်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒီနာမည်တွေ အကြောင်းပြုပြီး လူတွေ ပုဂံရာဇဝင်ကို သိနေကြတာပဲ။

အစ်မကြီး အဲဒီလူတွေကို ပြန်အသက်သွင်းမယ်။ ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တ၊ ရွှေဖျင်းညီနောင် တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဖော်မယ်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အယူသီးမှု၊ နတ်ကိုးကွယ်မှုတွေ ပါနေတာကို

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အခုခေတ်နှင့် ညီပါ့မလားမေးစရာရှိတယ်။ အဲဒီခေတ်က ကာယသိဒ္ဓိ အစရှိတာတွေကို ယုံကြည်ကြတယ်။ လူသေရင် နတ်ဖြစ်မယ် ဆိုပြီး ကိုးကွယ်ကြတယ်။ အဲဒီအချက်ကို “နေမြ” ထားရမှာပေါ့။ ဒီအယူအဆတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကို ဖုံးလို့လည်းမရ ကွယ်ဖို့လည်းမလို “သူ့အတိုင်းထားရမှာပဲ” နတ်ကိုးကွယ်မှု၊ အယူသီးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုသတိပြုရမှာက လူ့သဘာဝရဲ့ တောင့်တလိုလားမှုထဲမှာ ကိုးကွယ်အားထားချင် တာရယ်။ အဲ ကိုယ့်စိတ်ကို အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတစ်ခုခုနှင့် ဖြေသိမ့်ချင်တာရယ် ရှိတယ်။ အဲဒီလိုလားမှုဟာ လူ့သဘာဝပဲ။ ဘယ်ခေတ် ဘယ်အခါမဆို ရှိတာပဲ။

နေရေး ထိုင်ရေး အကာအကွယ်မရှိ မယဉ်ကျေးသေးတဲ့ခေတ်မှာ မိုးနတ် တိမ်နတ် အစရှိတဲ့ နတ်တွေကို အားကိုး၊ ကိုးကွယ်ကြတာ ဓမ္မတာပဲ။ အခုခေတ်ကျမှ ပြန်နှာခေါင်း ရှုံ့စရာမလိုဘူး။ ကိုယ်လည်း အဲဒီအထဲက တက်လာတာပဲဆိုတာ သတိပြုရမယ်။

ကိုယ်ရင် ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်လျှောက် အုတ်တိုက်ထဲနေ ခလုတ်နှိပ် မီးပွင့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေပြီး၊ လယ်ထဲဝင်ခါနီး နတ်တင်တာတို့ မိုးထဲလေထဲ လှေထွက်ခါနီး နတ်ပသတာကို မကဲ့ရဲ့ကြနှင့်ဦးပေါ့။ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ကန်သင်းရိုးမြက်တောထဲ ဝင်ရမယ့် လူကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာကြဦး။ ကိုယ်ကဖြင့် ရေ ခြေမျက်စိ မြုပ်အောင်မဆင်းဘဲ ရေထဲ လှိုင်းထဲ သွားရမယ့် လှေသမားအဖြစ်ကိုလည်း နားလည်ဖို့လိုတယ်။ ကိုယ်အထက် စီးနှင့် “အလကား အယူသီးတဲ့ လူတွေပဲ ...” လို့ မဲ့ရွဲ့နေတာနှင့် အကျိုးမပြီးဘူး။ ဒီလူ တွေက အယူသီးမှုတွေ စွန့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်အမြင်ကျဉ်းမျှသာပဲ ဖြစ်တယ်။

အစ်မကြီးရေးတဲ့ ဝတ္ထုမှာ အနော်ရထာနှင့် ကျန်စစ်သားတို့ အဲဒီအယူအဆတွေ ဘယ်လို “ကိုင်” တယ်ဆိုတာ သရုပ်ဖော်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် လူဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်ကို အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် ဖြေသိမ့်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ နတ်ပွဲဆိုတာ လည်း အဲဒီလိုလားချက်ကို ဖြည့်စွမ်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ။ ဆိုင်းနှင့် ဝိုင်းနှင့် အဆိုအက အစားအသောက်နှင့် စည်စည်ကားကား လုပ်ချင်ကြတယ်။ (ဥပမာ) ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် နတ်ဆိုပါတော့ လူတွေဟာ သူရဲကောင်းကို အမှတ်တရ လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ ...။ နောင်နှစ် ပေါင်း ၉၀၀-၁၀၀၀ လောက် ကြာရင်တောင် လူတွေက နှစ်ဆယ် ရာစုနှစ်လောက်က လူတွေ တော်တော် အူတာပဲ။ အလံတစ်ဝက်ထူ ကျဆုံးလေပြီးသော ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ အလေးပြုဆိုပြီး (LastPost.) ဘင်ခရာတွေတီးသတဲ့။ အတော်အယူသီးတဲ့လူတွေဘဲလို့ ပြောကြလေဦးပေါ့။ ပြီးတော့ ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတာလဲ၊ အလံလွင့် ကမ္ဘာမကျေ တီး လူတွေကအလေးပြု ဒါလုပ်မှပဲ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် နိုင်ငံဖြစ်တော့မှာလား။

“ဒါတွေ လိုသလား” အဲသလို ပြန်စဉ်းစားမှ ရှေးခေတ်က အယူအဆ နတ်ကိုးကွယ်တယ် ဆိုတာတွေလည်း သူ့ခေတ်နှင့် သူ့အခါ လုပ်ကြတဲ့ ထုံးစံတွေပဲလို့ မြင်လာနိုင်မယ်။ အဲသလို မြင်လာပြီးမှ ဝေဖန်ဖို့၊ ပယ်တန်တာပယ်ဖို့၊ ပြင်တန်တာ ပြင်ကြဖို့ပေါ့။

အစ်မကြီးရဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ တိုင်းပြည်ထူထောင်ရာမှာ ဘုရင်နှင့် အရပ်သား၊ ခေါင်းဆောင်နှင့် နောက်လိုက်၊ ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ်၊ ထောင့်စေ့အောင်လုပ်ကိုင်ပုံကို သရုပ်ဖော်ထားတယ်။ အနော်ရထာမင်း ဘုန်းကြီးလို့ သိကြားမင်းက နတ်မြင်းပျံဆက်တာ အရိန္ဒမာလုံ ဆက်တယ်ဆိုပြီး၊ ဘုန်းတန်ခိုး အသားပေးတဲ့ အရေးအသားလည်း သူ့ခေတ်နှင့် သူ ရှိခဲ့တာပေါ့။ စောမွန်လှနှင့် အနော်ရထာ ဇာတ်လမ်းဟာလည်း ဘယ်ကျောက်စာ မင်စာ အထောက်အထားမှ အခုထိမတွေ့ရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ထဲမှာ တော့ စွဲနေတာပဲ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကိုလည်း ပြန်အသက်သွင်းတဲ့အခါမှာ လူမျိုးစု စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုဆိုတဲ့ ဘောင်ခတ်ပြီး လူမျိုးစု စိတ်ဝမ်းကွဲစေတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းနှင့် အကွက်များကို ပယ်ရှားရလိမ့်မယ်။

စောမွန်လှကို ဇာတ်ထဲကပြကြသလို လွမ်းရင်ပြီးရောဆိုပြီး တစ်ဖက်သတ် နှိပ်စက်ခံ ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ အနော်ရထာရဲ့ ဘဝလုပ်ငန်းစဉ်မှာ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ရတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက်တစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်ဖော်ရလိမ့်မယ်။

အနော်ရထာ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို သံယောဇဉ်ကြီးသလို စောမွန်လှရဲ့ မေတ္တာကလည်း အနော်ရထာကို နှောင်ဖွဲ့ပြီး၊ သာမန်တဏှာပေမ အချစ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ မြင့်မြတ်တဲ့ မေတ္တာမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ အစ်မကြီးလည်း အခုမျက်မှောက်ခေတ် အမြင်နှင့် ပြန်ရေးမှာပဲ။ အရေးကြီးတဲ့ သမိုင်းအချက်တွေ ဘောင်ခတ်ထားတယ်။ အဲဒီဘောင်ကို မကျော်ဘဲ အတွင်းသားကို အစ်မကြီး စိတ်ကူးနှင့် ခြယ်လှယ်သွားတာပဲ သမိုင်းအချက်က အရိုးပဲ အစ်မကြီးက အသားထည့်ပေးတာပဲ။

သမိုင်းအချက်အလက်တွေနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ဒေါက်တာ သန်းထွန်းရေးတဲ့ (The Story of Burma.) အင်္ဂလိပ်လုပ်သား သတင်းစာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပါခဲ့တဲ့အထဲက အများကြီး အထောက်အထားရတယ်။ ပြီးတော့လည်း သမိုင်းကော်မရှင် ဗိုလ်မှူး ဘရှင် ဆီကိုလည်းသွားပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အချက်တွေ သွားမေးရတယ်။ အမေး နွားကျောင်း၊ အဖြေ ဘုရားလောင်းဆိုသလို အစ်မကြီး မေးတာက တစ်ခွန်း သူတို့မှာတော့ စာအုပ်ကြီးငယ် အကိုးအကားနှင့် ရှာပြောရတာပေါ့။

အစ်မကြီး ဒီဝတ္ထုရေးကတည်းက လူကြီးတွေလည်း အကောင်းမနေရရှာပါဘူး။

ဖိုင်တွဲတွေကို အရူးလွယ်အိတ်ထဲထည့်လွယ်ပြီး သူတို့ဆီသွားမေးမြန်းစကားများပေါ့၊ ဆရာ
 ဇော်ဂျီတို့၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်၊ ဆရာဦးခင်ဇော် တို့တစ်တွေတော့ အစ်မကြီး မေးမြန်းနှိပ်စက်
 တာတွေ ခံနေကြရတာပဲ။ အစ်မကြီး လုပ်ပုံက ဆရာကြီးတွေ အမြတ်တနိုးထားတဲ့ ပုဂံ
 ရာဇဝင် စာအုပ်ကြီးကို စင်ပေါ်ကချပြီး လက်ဆော့ ဆေးရောင်စုံဆိုးနေတဲ့ ကလေးလိုပေါ့။
 လူကြီးတွေကလည်း ရင်တမမနှင့်ပဲ အလိုလိုက် ကြည့်နေရှာကြပုံရတာပဲ။

ခင်မျိုးချစ်

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၀၆ (ခရစ် ၁၀၄၄)

စီးချင်းထိုးပွဲ

အခန်း [၁]

မြစ်ဧရာသို့ စီးဝင်ရာ လက်တက်ငယ်တစ်ခုဖြစ်သော မြင်းကပါ ချောင်းကမ်းပါးယံဝယ် ထိုနေ့နံနက်တွင် ထူထပ်သိပ်သည်းသော ဆီးနှင်းများကြောင့် အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်သည် မပီပိုးတဝါး။

သည်အချိန်၊ သည်အခါ၊ သည်နေရာမှာ တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ ချိန်းဆိုလိုက်သော စီးချင်းထိုးပွဲတစ်ခု၏ အဆုံးသတ်ကား “ကြွပေရော့ နောင်မင်းဖခင် ငါ့အရှင်” ဟူသော ပြက်ရယ်ကြုံးဝါးသံနှင့်အတူ ထိုသူ၏ လှံတံသည် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို အချက်ပိုင်ပိုင် စိုက်ဝင်သွားလေရာ မြင်းရောလူပါ မြင်းကပါ ချောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားလျက် မြစ်ကြီးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ မျောပါသွားလေ၏။ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်ဝယ် သွေးသည် ခြင်းခြင်းနီလေ၏။

ခေတ်သစ်တစ်ခု၏ နိဒါန်းကား ဤသို့ အစပျိုးသတည်း။ ။

*

အနော်ရထာနှင့် စုက္ကတေး

“စုက္ကတေးဘုရင် နတ်ရွာစံပြီ။ အနော်ရထာမင်း နန်းတက်ပြီ ...”

ဤသတင်းသည် တောမီးပမာ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေရာ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့သည် များစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကြလေ၏။ အကြောင်းမှာ ထိုခေတ် ထိုကာလတွင် အဘိသေကခံယူပြီးသော မင်းတစ်ပါးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းသည် ဧရာမ အပြစ်ကြီးဟု အများလူထုက ယုံကြည်နေကြသည်။ ထို့အပြင် စုက္ကတေးဘုရင်ကို သတ်ဖြတ်သူမှာ သူစိမ်းတရံဆံမဟုတ်၊ ဖအေတူ မအေကွဲဖြစ်သော ညီတော် အနော်ရထာမင်းသား ဖြစ်နေရကား ပို၍ပင် အပြစ်ကြီးဖွယ်ရှိနေလေရာ တိုင်းပြည်မှာ နေ့လားညလား အန္တရာယ်ဆိုးကြီးဖြင့် ဧကန်ဆိုက်ရောက်တော့မှာပဲဟု ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ကြကုန်လေ၏။

ဤအခြေအနေတွင် အနော်ရထာဘုရင်လည်း အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ဘိဌား အများ လူထုစိတ်ချောက်ချားရသည့်အတွက် ရွှေစိတ်တော် မချမ်းမြေ့ရှာပေ။ သူကိုယ်တိုင်ပင် စုက္ကတေးဘုရင် နန်းတက်စဉ်က ဦးနှိမ်၍ သစ္စာတော်ခံခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် စုက္ကတေးမင်း၏ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ပုံမှာ တိုးတက်မှု မရှိ။ ပြည်ထောင်စုကြီးကို စည်းရုံးရမှန်းမသိ။ တိုင်းပြည်သည် ဟိုး ရှေးယခင်ခေတ်တုန်းကနှင့်မတူ။ နိုင်ငံခြားသားများ ဝင်ထွက်သွားလာနေပြီကို သတိမထား၊ မင်းစည်းစိမ်ကိုသာ ခံစားနေခဲ့သည်။ ယင်းသို့ တိုင်းရေးပြည်ရာတွင် မကျေနပ်မှုရှိနေစဉ်မှာပင် စုက္ကတေးဘုရင်သည် အနော်ရထာ၏ မိခင်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး နောက် ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံလယ်၌ အနော်ရထာအား “သင်သည် ငါ၏ ညီသားနောင်မယ် ဖြစ်ပြီ” ဟု ပြက်ရယ်ပြုလေရာ အနော်ရထာသည် အရှက်တော်ရ၍ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် ချက်ချင်းပင် စုက္ကတေးအား စီးချင်းတိုက်ရန် အရေးဆိုသည်။ စုက္ကတေးက လွယ်ကူစွာ လက်ခံလေ၍ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အနော်ရထာ၏ ပြန်လည်ပြက်ရယ် ကြိုးဝါးသံနှင့်အတူ ကျဆုံးရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်များ၏ နောက်တွင်ကား အနော်ရထာအား အိပ်မပျော်သော ညများကသာ လွမ်းမိုးကြီးစိုးခဲ့သည်။ စက်ခန်းဆောင်တွင် စက်မပျော်လေတိုင်း ဘယ်လူးညာလိုမ့်ဖြင့်သာ အရုဏ်တက်၍ မနက်လင်းရသည့် ညများကလည်း မရေတွက်နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှေးကနဲတစ်ချက်မျှ စက်ပျော်မည် ကြံကာရှိသေး၊ နောင်တော် စုက္ကတေး၏ အလောင်း သွေးသံရဲရဲနှင့် ရေပေါ်ပေါ်လောမျောသွားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်။ ။ လျင်မြန်စွာ ဒုန်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာသံတို့နှင့်အတူ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သောအသံ ခြောက်အိပ်မက်တို့က သူ့အား တဖျပ်ဖျပ် လန့်နိုးစေ၏။ ဤသို့ နိုးရသည့်

အခါတိုင်း ရွှေရင်တော် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ချွေးစေးချွေးအေးများ ပြန်သည်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရရှာ၏။

ခင်ပွန်းအရာ ရောက်ပြီဖြစ်သော စုက္ကတေးမင်းနှင့် သားတော် အနော်ရထာတို့ စီးချင်းတိုက်ကြသည့် အဖြစ်ကို သိရှိတော်မူသောအခါ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် သားတော်၏ အသက်အန္တရာယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကံကြီးထိုက်မည်ကိုသော်လည်းကောင်း စိုးရိမ်တော်မူလေ၍ မြင်းစီးဗိုလ်ပါ ခြွေရံသင်းပင်းနှင့် အမြန်လိုက်ကာ တားဆီးပါသော်လည်း အချိန်က နှောင်းခဲ့သည်။ ဤအခါတွင် မယ်တော်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ခဲ့သော အသံသည် အနော်ရထာ၏ နား၌ သံမယ်နနက်သကဲ့သို့ စွဲခဲ့၏။

ယင်းသို့ ဆိုးရွားလှသည့် ညများကို တစ်ကိုယ်တည်း ခံစားစဉ်၊ အနော်ရထာသည် ရှေးယခင်က စိတ်လက်ပျော်ပါးစွာ နေခဲ့ရသည့် ရက်များကို ပြန်ပြောင်းတွေးတော တသမိလျက်၊ ယခုလိုညများ၌ ဆင်းရဲလှသည် ဖြစ်သော်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေကြမည်ဖြစ်သော တိုင်းသူ ပြည်သားများနှင့် နိုင်ငံတော်တွင် အကောင်းဆုံး အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်သော စက်ဆောင်ခန်းမဝယ် စက်ပါသော်လည်း မပျော်နိုင်အားသည့် မိမိအဖြစ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရရှာသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား အိပ်မပျော်တော့သည့်အတူတူ သလွန်တော်ပေါ် လဲလျောင်းနေရာမှ ထခဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်းခဲ့တော်မူသည်။ လရောင်သာသာတွင် နန်းလုံးကြိုငြိမ်းပန်းရနံ့သည် တညင်းညင်း တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နှင့်အတူ သင်းပျံ့လာသည်။ ဤမျှ သုတိသာယာရှိလှသော သတ္တလောကကြီးကို ပြတင်းပေါက်မှ စီး၍ ကြည့်ရပြန်တော့ အနော်ရထာသည် လူသားတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်မှုလိုရာကို သွားလာလည်ပတ်ချင်သော ဆန္ဒတော် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် မိမိသည် သာမန်လူသား တစ်ယောက်မဟုတ်၊ ဘုရင်။ ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်နေရကား ဘုရင်၏ တာဝန်တည်းဟူသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို စဉ်းစားမိပြန်တော့ သက်ပြင်းခါခါ ချမိပြန်၏။

ထိုမှတစ်ဖန် အနော်ရထာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခွာခဲ့ပြန်၍ မျှော်စင်ရှိရာ စမုတ်ဆောင်လှေကားကို တက်ခဲ့သည်။ မျှော်စင်ပေါ် ရောက်သည်၌ ထင်းထင်းသာသော လရောင်အောက်ဝယ် ရွှေရောင်ငွေရောင် တလျှပ်လျှပ် တောက်ပြောင်နေသော မြစ်ဧရာ၏ အလှအပကို ရှုစားတော်မူပြန်သည်။ ယင်းအချိန်ဝယ် ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ ပန်းမန်သစ်ပင် ချုံနွယ်တို့မှ နံနက်ဦးမြည်ကျူးတတ်သော ငှက်ငယ်တို့၏ သံသာချိုတေးကို ကြားရခြင်းဖြင့် အရုဏ်ပျို့တော့မည်ကို သိသာပေသည်။ ဤမှ မကြာမီ မြစ်မင်းဧရာကို

လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော ဘုရင်အနော်ရထာ၏ ရှုကွင်းဝယ်လှည်းဘီးကြိတ်သံ၊ နွားခလောက်သံ၊ ခြူသံ၊ ဆူညံသည့် ဝန်တင်နွားလှည်းတစ်စု ဝင်လာသည်။ ထိုမှ နောက်ကလိုက်လာသော ဝန်တင်လားတစ်အုပ်၊ မြင်းစီးသမားများနှင့် တွေ့ဆုံကြ၍ သူတို့ချင်းရင်းနှီးခင်မင်ပြီးကြသော အသံမျိုးတို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့ နောက်ပြောင်ကြသည်။ တစ်ဖန် ၎င်းအုပ်စုတို့သည် မြစ်ကမ်းပါးလမ်းမပေါ် နှင်းဝေဝေ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်အောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားကြပြန်သောအခါ မြစ်ပြင်ဧရာမှ လှော်ခတ်လာကြသော ကုန်သည်လှေများကို မြင်ရပြန်သည်။ ယင်းလှေတို့သည် အကြီးအငယ်၊ အနွေးနှင့် အမြန်တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း တွေ့ဆုံကြခိုက် လှေသားအချင်းချင်း လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သံများ၊ ကုန်ဈေးမေးခေါ်သံများကြားရသည်။ ဤအသံများသည် မြန်မာမပီဝဲကြသည်ဖြစ်၍ တောင်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးမှ ရာမည တိုင်းသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာပေ၏။

*

ပုဂံဈေး

နေထွက်တပြုရုံနေသောအခါ အနော်ရထာသည် မျှော်စင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝန်တင်လှည်းနွား လားမြင်းများဖြင့် လူသံသူသံစိစိညံလျက်ရှိသော ပုဂံမြို့တော်ဈေးသို့ အမှတ်မထင် လျှောက်ခဲ့သည်။

ဤ ဈေးတွင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားများသာမက တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများလည်း ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဂန္ဓာလရာဇ်ပြည်ကြီးဖြစ်၊ ပိုးဖဲကတ္တီပါများနှင့် ပယင်းကျောက်စိမ်းစသည့် ရတနာများ ရောင်းချကြသည်။ စားကုန်များလည်း ကြာရှည်စွာ သိုမှီး၍ ရသော ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ဝမ်းဘဲခြောက်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ဝမ်းဘဲဥဆားစိမ်း၊ ပျားရည်စိမ်းမျိုးတို့လည်း ပါ၏။ သူတို့ဆိုင်များသည် ဖွင့်စကပင် အမျိုးသမီးများနှင့် စည်ကားလေသည်။ ငွေရောင်မှတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများသည် ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါဖြင့် သူတို့ တတ်သော ဗမာစကားကို တရုတ်ဘာသာနှင့်ရော၍ လည်းကောင်း၊ ဈေးဝယ်သူများကလည်း ကိုယ့်ဗမာစကားထဲတွင် မိမိတတ်သမျှ တရုတ်စကားကိုရော၍ လည်းကောင်း၊ ခြေပြလက်ပြဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလျက် ရှိကြပေသည်။

အစားကောင်းစုံမက်ပုံပေါ်သော မြန်မာလူကြီးတစ်ယောက်သည် ပိုးဖဲကတ္တီပါဆိုင်၌ ရှိသော ဇနီးကို ချန်ခဲ့ကာ ဝက်ပေါင်ခြောက်သွား၍ဝယ်ရာ၊ ရောင်းသူ တရုတ်နှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦးစကားမပေါက်ဘဲ ရှိလေသည်။ ဤစဉ် ဇနီးသည် လိုက်လာပြီး တတ်

သမျှ မှတ်သမျှ တရုတ်စကားညှပ်၍ ပြောလိုက်တော့မှ အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေသွားလေ၏။ ယင်း၌ ယောက်ျားကြီး၏ စိတ်ဝယ် “အိမ်... မိန်းမများ သူများ ဘာသာစကား အတတ်လွယ်လိုက်ပုံကလည်း ပန်းများကောက်ယူသလိုပါပဲလားဟ၊ ကိုယ့်ဗမာစကား တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ငါနားပူလှပြီဟာ၊ သည့်ပြင် ဘာသာစကားတွေပါ တစ်နေ့ ဒင်းများများ တတ်ပြီဆိုမှဖြင့် ငါတော့ ဒုက္ခပါပဲလား” ဟု ညည်းညူမိသည်ဟူသတတ်။

ထိုမှ နေထန်းတဖျားခန့်ရှိသောအခါ ဈေးကွဲစပြုသည်။ ဤအချိန် အထက်ဗမာပြည် နေသည် ပူပြီဖြစ်ရာ၊ ဈေးဝယ်သူတို့သည် သစ်ပင်အရိပ်အာဝါသတို့၌ ထိုင်၍ အပန်းဖြေကြသည်။ နံနက်မိုးမလင်းမီမှ လာခဲ့ရသူများသည် ဝမ်းဟာကြပြီဖြစ်၍ ပါလာသော ထမင်းထုပ် ဟင်းထုပ်များကို ဖြေ၍ စားကြသည်။ အချို့က ဈေးဆိုင်များတွင် စားကြသည်။

မင်းနှစ်ပါးတွေ့ဆုံခြင်း

သည်ဈေးအခင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာ၊ အရိပ်ကောင်းလှသော မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် လူတစ်စု ရှိသည်။ သူတို့နှင့် မနီးမဝေး မြက်ခင်းပြင်မှာ သူတို့မြင်းများကို လှန်ထားသည်။ ထိုလူသိုက်ထဲမှ သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လုလင်တစ်ယောက်သည် သဲမြေပြင်၌ ၎င်းဆွဲထားသော မြေပုံကို စူးစိုက်ကြည့်ရာက တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လုံးကို လှန်၍ သူ့ဘေးပရိသတ်ကို ကြည့်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် စကားပြောသည်။ သူ့လူများကလည်း သူ့စကားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိကြသည်။

လုလင်သည် ဆွဲထားသော မြေပုံပေါ်မှာ သူ့လှံဖျားကို ဝှေ့ကာ ထောက်ကာဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေတွင်တည်ရှိသည့် ပုဂံမြို့တော်နှင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ တန့်ကြည့်တောင်၊ ထိုမှ တူရွင်းတောင်နှင့် အရှေ့တောင်ဘက်မှာရှိသော ပုပ္ပါးတောင်စသည်တို့ကို ရေးဆွဲညွှန်ပြလျက်၊ မိမိတို့ ဘိုးဘွားအဆက်အနွယ်များသည် မြန်မာပြည် အထက်ဖျား မြောက်ဘက်အရပ်ဒေသများမှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသက်လာကြကာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ တို့၌ ဓားမဦးချလယ်ယာမြေများကို လုပ်ကိုင်ကြ၍ ကျေးရွာ မြို့ပြများ တည်ထောင်လာခဲ့ကြကြောင်း။ ထိုမှ ပုဂံကို မင်းနေမြို့တော်ပြု၍ စည်ပင်သာယာခဲ့ကြောင်း။ သို့သော် ယခုအချိန်မှာ တိုင်းပြည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြောင်း။ တိုင်းရင်းသားများလည်း စည်းစည်းရုံးရုံး

မရှိကြဘဲ အစိတ်စိတ်ကွဲနေလျက် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော နယ်ခြားခံတပ်မှလည်း မရှိ၊ လူမျိုးခြားတွေ ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလို ထွက်နှင့်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် တစ်နေ့နေ့မှာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို လူမျိုးခြားတွေ စစ်တပ် အင်အား အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ အဲသည်အခါမှာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်က ခုခံကာကွယ်ခြင်း မပြုနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေ ဘာဖြစ်ကုန်မလဲ” ဟုဆိုရင်း ထိုလုလင်၏ အသံသည်တုန်ယင်လာပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်လည် ထိန်းချုပ်၍ “အဲသည်တော့ ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညာညာဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ ဒီအရေးမှာ ဘယ်သူက ဦးဆောင်မယ်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်တို့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အမှန်ကတော့ ဒီဝတ္တရားဟာ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်တဲ့ ဘုရင့်တာဝန်ပဲ။ ဒီကိစ္စကို သူက ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေက သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး အစွမ်းရှိသမျှ ကူညီရမှာဘဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် ဒီကိစ္စမျိုးဟာ တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးရဲ့ တာဝန်ဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တာ မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲ ... တကယ်လို့ ဘုရင်မလုပ်ချင်ရင်သော် လည်းကောင်း၊ မလုပ်နိုင် ရင်သော် လည်းကောင်း ...”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အရိပ်တစ်ခုသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၍ လုလင်ရေးဆွဲထား သော မြေပုံပေါ်က ပုဂံမြို့တော်တည့်တည့် နေရာသို့ လှံဖျားတစ်ခု ဒုတ်ခနဲ လာထောက် လျက် အောင်မြင်ခဲ့ညားသော အသံတစ်ခုက ...

“ဒီကိစ္စကို ဘုရင်က မလုပ်ချင်ဘူး၊ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောရဲသလဲ”

တိုင်ပင်နေကြသူ လူစုသည် ထိုအသံရှင် လူစိမ်းကို အံ့အားသင့်ကာ မော်ကြည့် ကြသည်။ အသံရှင်သည် လှံတံကို မြဲမြံကိုင်၍ ခံညားစွာ မတ်မတ်ရပ်လျက် အခြားသူများကို အရေးမထားဘဲ ခေါင်းဆောင် လုလင်မျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

လုလင်ပျိုသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ထိုလူစိမ်းအား တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး လျှင် လေးစားသော အမူအရာဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော်က ထီးလှိုင်ရှင်ပါ။ အများကတော့ ကျန်စစ်သားလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အသင်ကော ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိရဘူးလား ခင်ဗျာ”

လူစိမ်းသည် တည်ငြိမ်ခံညားသောအသံဖြင့် “ကျုပ်တို့သည်ပြင်တစ်နေရာသွား ပြီး တစ်ယောက်ချင်း စကားပြောရရင် ကောင်းမယ်” ဟု ဆိုပြီး လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်

ရာ ချောမောလှပသော မြင်းတစ်စီး အပြေးကလေး ဆိုက်ရောက်လာသည်၌ ကျန်စစ်သား ကိုလည်း “သင့်မြင်းကို ခေါ်ပြီး ကျုပ်နဲ့ သင် တစ်ယောက်တည်း လိုက်ခဲ့” ဟု တစ်ဦးတည်း ခွဲခြားခေါ်သည်တွင် ကျန်စစ်သား၏ လူများက လူစိမ်းအား မာန်ဖိသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးကြည့်ကြ၍ လှံရိုးများကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကြရာ ကျန်စစ်သားက ...

“ကိုယ့်လူတို့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ၊ ကျုပ်ပြန်မလာမချင်း ဒီနေရာက မရွေ့ကြနဲ့” ဟု ဆိုပြီး သူ့မြင်းကို လက်ခုပ်သံတစ်ချက်ဖြင့် ခေါ်လိုက်ရာ စွေကနဲ ခုန်တက်ကာ မြင်းပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သော လူစိမ်းအား အနားကပ်၍ တီးတိုးသံဖြင့် ...

“ကြွတော်မူပါအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုး နောက်တော်ပါးက ခစားလျက်ပါ”

ထို့နောက်တွင် ဘုရင် နော်ရထာနှင့် ကျန်စစ်သားသည် မြင်းများကို လေးဘက် ကျဲကျဲ စီးနင်းထွက်ခွာသွားကြလေသတည်း။

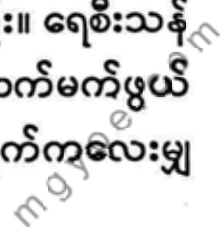

မြစ်မင်းရောက် အောင်နိုင်သူ

ဧရာဝတီမြစ်သည် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ခံခဲ့ညားညား ရှိပါဘိသည်။ နှစ်ဖက်သော မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်းသော တောင်တန်းများ ခြံရံ ကာဆီးလျက် မတ်စောက်မြင့်မားသော ကမ်းပါးစောက်အောက်တွင် သဲသောင်ပြင်ဖြူလွလွတို့ဖြင့် လှပသော ရှုမျှော်ခင်းကို ဖန်တီးလျက်ရှိပေ၏။ ဤမှ မြစ်ကမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြင့်မားထင်ရှားသော မိုင်းပျပျ တန်ကြည့်တောင်တန်းနှင့် တောင်ပခုံး တောင်လဘို့တို့ အပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေကြသော တိမ်တိုက်တိမ်သားတို့သည် မြစ်ဧရာ၏ ရေအလျင် ကြေးမုံပြင်မှာ အရိပ်လာ၍ ထင်ကြကုန်သည်။

သည်အရိပ်တစ်နေရာတွင် သေးငယ်သော အမည်းစက်ကလေး တစ်ခု ရေထဲမှာ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည်နှင့်။ ပထမသော် သက်မဲ့အရာဝတ္ထုဟု ထင်စရာ ရှိသော်လည်း ရေစီးအလိုက် မျောပါသွားသည်မဟုတ်ဘဲ အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီသို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွေ့လျားနေသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦး။ ထိုမှတစ်ဆင့် သေချာစွာ ကြည့်မည်ဆိုပါက မြစ်ကို ဖြတ်ကူးနေသော လူသားတစ်ယောက်။

ဘဇာကြောင့် ဤမျှ ကျယ်ပြောသော မြစ်ကို ဖြတ်ကူးနေပါသနည်း။ ရေစီးသန်သန်တွင် လှိုင်းလုံး လေလုံးများနှင့် တဝေါဝေါ မြည်သံကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပါဘိတော့။ သို့သော် ဤလူသားကား ကြောက်ဖို့ဝေးစွ။ တစ်ချက်ကလေးမျှ

စိုးရွံ့ဟန် မပေါ်ဘဲ မရောက်မနေဟူသော ဇွဲသတ္တိဖြင့် ကူးခပ်လျက် ရှိချေသည်။ စင်စစ် မြစ်ဧရာနှင့် သည်လူသားသည် ခွန်အားနှင့် စွမ်းပကားပြိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ဧရာ၏ ပြင်းထန်သော လှိုင်းတံပိုးတို့သည် လူသားအား သူ၏ ဝဲကတော့ရှိရာသို့ အတင်းတွန်းပို့ နေသည်။ လူသား၏ သန်မာသော လက်ရုံးတို့က ရေစီးအဟုန်နှင့် လှိုင်းတံပိုးတို့ကို ထိုးခတ်တွန်းဖယ်ကာ တိုက်ပွဲဆင်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြစ်ဧရာက အရေးသာ လျက် လူသားခမျာမှာ ရေအောက်သို့ စုံစုံမြုပ်သွားလေသည်။ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူးဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ရှိ၏။ သို့သော် မကြာမီတွင် ဖော့တစ်ခုအလား မြုပ်နေရာမှ ငုတ်ကနဲ ပေါ်လာပြန်တော့ကာ ဧရာရေပြင်အား အပေါ်စီးနှင့် တိုက်ပွဲဆင်ပြန်တော့သည်။ ဤသို့လျှင် သူတစ်ခါ ငါတစ်လှည့်ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လူသားက အောင်ပွဲရ၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကောင်းစွာ ရောက်လေတော့၏။

သို့သော် သူ၏ တိုက်ပွဲကား မပြီးဆုံးသေး၊ သူ့ရှေ့တွင် မားမားကြီး မြင့်စောက် သော ညောင်ဦးကမ်းပါးကြီး။ ဒါကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ သူသည် လက်ခမောင်း နှစ်ချက်၊ သုံးချက်ခတ်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် ပြေး၍ တက်လေသည်။ သို့သော် မြင့်စောက်ရကား လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် တက်မရ။ ခြေချော်လဲလိုက်၊ ပြန်ကျလိုက်၊ လက်နှင့် ကုတ်တွယ်၍ ပြန်ထ၊ ပြန်တက်လိုက် ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် နောက်ဆုံး၌ ညောင်ဦးကမ်းပါး ထိပ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အမြင့်ဆုံး ကမ်းဦးထိပ်၌ ရပ်လျက် “အောင်ပြီ အောင်ပြီ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် မြစ်ခြေသို့ အပြေးပြန်ဆင်းလာခဲ့ကာ ရေစပ်တွင် သူ့ကိုယ်မှာ ပေကျံနေသော ရွံ့ညွန်တို့ကို ဆေးကြော သုတ်သင်လေ၏။

ထိုစဉ် မြစ်ကမ်းပါးထိပ် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အနော်ရထာ ဘုရင်သည် ထိုလူ လုပ်ပုံတို့ကို အထက်မှ စီး၍ အားလုံးမြင်ရ ကြားရသည်။ ဤရေကူး သမား သူ့ကိုယ်ကို ဆေးကြောသုတ်သင်နေစဉ်၌ အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သား ပြောခဲ့ သော စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

“ကိုယ်တော်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ လူ့အဆင့်အတန်းမခွဲ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လူတန်းစားအားလုံးတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရယူဖို့လိုပါတယ်။ သည်လိုရအောင်ဟာက လူထု ဆီကို ချဉ်းကပ်လေ့လာဖို့ လိုပါတယ်။ သည်တော့မှ သူတို့ရဲ့ သဘောဆန္ဒကို နားလည်ပြီး လူထုရဲ့ ယုံကြည်ထောက်ခံမှုရအောင် ဘယ်သို့ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သဘောပေါက် နားလည်ပါမယ်။ နို့ပြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ လူထုထဲက လက်ရုံးရည်

နှလုံးရည်ကောင်းတဲ့ လူတွေရဲ့ အကူအညီကိုလည်း လိုပါတယ်။ သူတို့ကို ရှာဖွေ သိမ်း
သွင်းပြီး သူတို့ရဲ့ စွမ်းပကားကို ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ အသုံးချရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်
မျိုးတို့ သိရှိနားလည်ဖို့ လိုပါတယ် ...”

ရေကူးသမားသည် ရေမိုးချိုး၍ ပြီးသွားလေပြီ။ သူသည် ကမ်းသို့ ပြန်တက်
လာခဲ့ကာ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ် ထိုင်လျက် သူဖြတ်ကူးခဲ့သော ဧရာမြစ်ပြင်ကို လည်း
ကောင်း၊ သူတက်ရောက်ခဲ့ပြီးသော ညောင်ဦးကမ်းပါးစောက်ကြီးကို လည်းကောင်း တစ်
လှည့်စီ ကြည့်ရှုကာ စစ်အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးသည် အောင်ပွဲခံခဲ့သော စစ်မြေပြင်ကို
ပြန်လည်သုံးသပ်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ သို့ရှိနေစဉ် သူ့အနီးမှ ရဲရင့်စွာ မေးမြန်းလိုက်သော
အသံကို ကြားရသည်။

“သင်အခုနကတုန်းက ဘာကြောင့် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးတော့ ကမ်းပါးစောက်ကို
ပြေးတက်ရသနည်း”

ရေကူးသမားသည် သူ၏ အောင်မြင်မှုနှင့် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေခြင်းကို လာ
ရောက် နှောင့်ယှက်သဖြင့် မနှစ်သက်မိချေ။ မေးလာသူကို မထီမဲ့မြင် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမြစ်ကို ဘာကြောင့် ဖြတ်ကူးနေသလဲဆိုတော့ ဒီမြစ်က ဒီနေရာမှာ ဖြတ်ကူးစရာ
ရှိနေလို့ဘဲ၊ ဟိုကမ်းပါးစောက်ကြီးကို ဘာကြောင့် ပြေးတက်ရသလဲဆိုတော့လည်း အဲဒီ
ကမ်းပါးစောက်ကြီးက အဲဒီနေရာမှာ ပြေးတက်စရာကြီး ရှိနေလို့ဘဲ။ ကဲ နားလည်ပလား...”

အနော်ရထာသည် မည်သို့မျှ စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်လက်မေးမြန်းသည်။

“ဒီလို မြစ်ကြီးနဲ့ ကမ်းပါးစောက်ကြီးကို ဖြတ်ကူးနိုင် ပြေးတက်နိုင်အောင် ဘယ်လို
များ လုပ်ထားလို့လဲ ...”

“ဘယ်လိုလုပ်ထားရမလဲ ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်ထားလို့ပေါ့ဗျ”

အနော်ရထာသည် ဤအဖြေ ကြားရသည်၌ “ပြောပုံကဖြင့် တယ်လဲ လွယ်
လိုက်ပါလားကွယ်ရဲ့” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း မှတ်ချက်ချသလို ပြောမိရာ၊ ဤအခါမှ
ရေကူးသမားသည် ရိုးရိုးဝတ်ဆင်ထားသော ဘုရင်ကို သေချာစွာ ကြည့်မိသည်။ ခန့်ညား
ထည်ဝါသော အသွင်သဏ္ဍာန်ကို စူးစိုက်မိတော့မှ ရေကူးသမားမှာ ကိုယ်ဟန်တန်သွား
လျက် ...

“ဟုတ်သလေ လွယ်အောင်လုပ်တော့ လွယ်ရသပေါ့ ဗျာ။ ကြည့်စမ်း ဒီဧရာဝတီ
မြစ်ကြီးဟာ ကျယ်ဝန်းပြီး ရေထူထည်အားကောင်းပုံနဲ့ ရေစီးသန်ပုံနဲ့ လေနဲ့ ရေလှိုင်းတွေက
လည်း သူ့ဘက်က ကူညီပုံနဲ့ ဘာကြီးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလွယ်ကလေးနဲ့ ဆွဲနှစ်ဝါးမျိုလိုက်မယ့်

သဏ္ဍာန်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ယောက်ျားဗျ ယောက်ျား၊ သူ့ကို အောင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပြီး ဖြတ်ကူးတော့ ဒင်းဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ တကယ်တော့ လူက သက်ရှိ၊ သူက သက်မဲ့ပဲဗျာ၊ ကြိုးစားရင် ခံနိုင်ရိုးလား။ နို့ပြီး ညောင်ဦး ကမ်းပါးစောက်ကြီးလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး ကြီးကျယ်ထည်ဝါလိုက်ပါဘိသနဲ့၊ သို့ပေမယ့် တောင်ကြီးဖဝါးအောက် ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ လူကြိရင် မခံနိုင်ပါဘူးဗျာ။ လောကမှာ လူက မလုပ်နိုင်တာ မရှိဘူး ခင်ဗျာ၊ အေး မလုပ်ချင်ရင်သာပဲ”

အနော်ရထာသည် ရေကူးဆရာ၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်ကာ “ကျွန်ုပ် သင့်ရဲ့ စွမ်းပကားကို ချီးကျူးပါတယ်၊ သင် ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ် နာမည် ငမီးပါ၊ ညောင်ဦးကငမီး၊ အတိုကောက် ညောင်ဦးဖီးလို့ ခေါ်ကြသဗျ”

အနော်ရထာသည် ရုတ်တရက် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်ရာ၊ ဖောင်းဝတ်စိမ်းရောင် ချောမောလှပသော မြင်းကြီးတစ်ကောင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ အပြေးကလေးရောက်လာပြီး စစ်သည်တော်တစ်ဦးကဲ့သို့ ခြေစုံရပ်ကာ ဦးခေါင်းကိုငုံလျက် အမိန့်တော်ကို နာခံသည်။

အနော်ရထာ “ငါ့သား သင့်အား ဤသူ့ကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ငါ့အမှုကို ပြုစုသို့ သူ့အမှုကိုပြုစု” ဟုဆိုပြီး ညောင်ဦးဖီးအား “သည်မြင်းကို ယူလိုက်ပါ သင့်အတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”။

ညောင်ဦးဖီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်းချောကြီးတစ်စီး ရုတ်တရက် လက်ဆောင်ပေးလေသဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များပေလည်းဟု အံ့အားသင့်၍ ကျေးဇူးတင်စကားမှ မပြောကြားရမီ ဘုရင်အနော်ရထာသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၍ ကျောက်ဆောင်ကျောက်မြောင်တို့ အကြားဝယ်၊ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။ မြင်းကြီးက သူ့သခင်အား မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေပြီးနောက် အသံရှည်ကြီးမြည်၍ ဝမ်းနည်းစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ နေရာကတော့ မရွေ့၊ ညောင်ဦးဖီးသည် လတ်တလောရလိုက်သော မြင်းလိမ္မာကြီးအား လည်ပင်းဖက်ကာ လည်ဆံမွေးများကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်လျက် ချောမော့စကားများ ပြောဆို ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

*

မြင်းစီးကျော်တို့ မြင်းစီးပြိုင်ကြခြင်း

“ဘုရင့်စီးတော်မြင်းဆိုတာဟာ တခြားမြင်းမျိုးတွေနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိမဝန္တာ တောင်ထွတ်တောင်ဖျားပေါ်မှာ တိမ်ညွန့်စားတဲ့ မြင်းမျိုးတွေကလား၊ အကောင်းမှာ ပြော စရာ မရှိ၊ လိမ္မာလိုက်တာကလည်း ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင်မှတစ်ပါး ဒါမှမဟုတ် စီးခွင့် ပေးတော်မူတဲ့ သူမှတစ်ပါး အစီးခံတာမဟုတ်ဘဲ ဒီတော့ ဒီမြင်းမျိုး ခိုးတယ်ဆိုရင် သူခိုးကို အလွယ်ကလေး ဖမ်းနိုင်တာပေါ့။ နို့ပြီး ဘုရင့်စီးတော်မြင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် အသွေး အမွှေးကလည်း တခြားမြင်းတွေနဲ့ တခြားကြီးပါဗျာ။ ဘုရင့်စီးတော်မြင်းတွေ ကျုပ်တို့ မြင်ဖူးနေတာပဲ။ တွေ့ရင် ချက်ချင်းသိနိုင်တာပေါ့။”

အထက်ပါ စကားမှာ တပ်မှူးတစ်ယောက်သည် သူ၏ တပ်စိတ်ကို ကင်းလှည့် ရင်း ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် လူစုခွဲကာ တစ်နေရာဆီသို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့၌ ညောင်ဦးဖီးသည် သူ၏ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ရေးဖြစ်သော မြစ်ဧရာနှင့် ညောင်ဦးကမ်းပါး တိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်ပြီး၍ ရေမိုးချိုးကာ ကိုယ်လက်သန်စင်နေသည်။ ထိုစဉ် တစ်နေရာ၌ လှန်ထားသော သူ့မြင်းကြီး၏ အကူအညီ ခေါ်သော ဟည်းသံကြီးကို ကြားသည်၌ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကျောက်ဆောင်မြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ပြေးလွှားခုန်တက်၍ ကြည့် ရာ မြင်းကြီးအား စစ်သားများက ဝိုင်းဆွဲနေကြသည်ကို မြင်သော် ...

“ဟေး ... ငါ့မြင်းကို ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ထိုလူစုရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီး မြင်းကို ပြန်လုဆွဲလေသည်။ ယင်း၌ တပ်စုဗိုလ်က ...

“ဘုရင့် အမိန့်တော်” ဟု အော်လိုက်သည်၌ မြင်းကြီးသည် ငမီးလက်အပ်စဉ်က သူ့သခင် အမိန့်နာခံသကဲ့သို့ ခွာကို စုံရပ်၍ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ၊ မျက်လုံးကလည်း ငမီးအား သူ့ကဲ့သို့ အရိုအသေပေးရန် ပြောကြားနေကြောင်း ငမီး နားလည်လေ၍ ဒူးထောက်နာခံလိုက်ရသည်။ ဤမှ တပ်စုဗိုလ်က ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို ဆက်လက်ဖတ် ကြားသည်မှာ ဤမြင်းနှင့် တွေ့သူအား ဘုရင့် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

ငမီးအား စစ်ဆေးမေးမြန်းသောအခါ ဤမြင်းသည် သူ့မြင်း ဖြစ်ကြောင်းသာ ပြော၍ မည်သို့မည်ပုံ ရခဲ့သည်ကိုကား မထုတ်ဖော်ဘဲ ငြင်းဆန်နေကြောင်း လျှောက်တင် သည်၌ ဘုရင် အနော်ရထာက “ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်၏ စီးတော်မြင်းအကြောင်း သင်တို့ သိပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ငါ့ကိုယ်တော်မှတစ်ပါး သို့မဟုတ် ငါ့ကိုယ်တော် ခွင့်ပြုသည်မှ တစ်ပါး။ တခြားလူ စီး၍ မရပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းပြည်ရှိ မြင်းစီးသူရဲကောင်း အကျော်အမော်

တွေ ဆင့်ခေါ်ပြီး သည်မြင်းစီးနိုင်သူကို ဆုတော် လာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်မည်လို့ အမိန့် ထုတ်၊ သူ့မြင်းပါဆိုတဲ့ ကျေးတောသားကိုလည်း ဤမြင်းစီးသူရဲတွေထဲမှာ ဝင်၍ ယှဉ်ပြိုင် ပစေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

*

မြင်းစီးပွဲ

ဟား ... နာမည်ကျော်လှတဲ့ ဘုရင့် စီးတော်မြင်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းချင်လို့ လာလိုက်ကြတဲ့ မြင်းစီးကျော်တွေ၊ အချို့က လူစွမ်းပြ၍ ဆုတော်လာဘ်တော် လိုချင်သည် ထက် ဘုရင့်စီးတော်မြင်း ကျောပေါ်သို့ တစ်ခဏလေး ခွလိုက်ရတာပဲ တော်လှပေ့ဟု တစ်သက် ပြောစမှတ်ရအောင် စမ်းသပ်ကြသည်။ သို့သော် ဘုန်းတော်နှင့် စီးတော်မြင်းသည် ကျန်လူစိမ်းတို့အား တစ်ဒင်္ဂါကလေးမှ အခွအထိမခံ၊ နောက်သို့ လှန်ချလိုက်တာနှင့်၊ ဘေးသို့ ခါထုတ်လိုက်တာနှင့် ရှေ့သို့ဦးစိုက်ပေါက်ချလိုက်တာနှင့် ခမျာများမှာ နောက် ကျွမ်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ရှေ့ကျွမ်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဘေးကျွမ်းနှင့် လည်းကောင်း တဖိုင်းဖိုင်း-တဖုံးဖုံးသာ ကျရှာကြကုန်သည်။ ဘုရင့်သူရဲကွင်းအပြည့်မျှ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ်မှာ တဝါးဝါး တဟားဟား ပွဲကျလျက် ရှိကြလေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော မြင်းစီးသူရဲက ကြိုးစားတိုင်းမြင်း၏ လှုပ်ရှားပြုမူပုံ အလိုက်တီး၍ ပေးသော စည်မောင်းတံပိုးခရာသံတို့ကလည်း ပရိသတ်၏စိတ်ကို မြူးထူး တက်ကြွစေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤပွဲခင်းကို စင်မြင့်ပေါ်၌ မှူးမတ်များနှင့် ရှုစားတော်မူ၏။ မြင်းစီးကျော်တို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စမ်းသပ်ကြကုန်၏။ အချို့က လူပါး များ နောက်ချန်နေ၍ မြင်းအားပျော့ချိန်ကို စောင့်ကြသည်။ သို့သော် တိမ်ညွန့်စားတဲ့ သိန္နောမျိုးနွယ် ဆိုသမို့လား၊ အဘယ်မှာ အားကုန်လွယ်အံ့နည်း။ စမ်းသပ်ကြသည့် မြင်းစီးသူရဲများသာ အားလျော့ကုန်ကြသည်။ ဆီဆွတ်ထားသကဲ့သို့ အမွေးရောင် တောက်ပြောင်နေသော ဘုရင့်စီးတော်မြင်းကြီးကား ကွင်းအလယ်မှာ ခွာရှုပ်ကာ ရှုပ်ကာဖြင့် နှာတဖိုးဖိုးမှုတ်လျက် “ကဲ ... လာကြစမ်းဦးလေ ... မလာကြတော့ဘူးလား” ဟု ခေါ်နေသည့်နွယ် ...

နောက်ဆုံး မြင်းစီးသူရဲတို့ လက်လျော့သွားကြသောအခါ “ငဖိ” ဟု ညောင်ဦးဖိ အား ဘုရင့်အပါးမှ ကြွေးကြော်သူက ခေါ်၍ ပွဲထုတ်သည်။

ngyoe.com

ဤမြင်းစီးပွဲတွင် သည်လို ကျေးတောသား ရုပ်မျိုးကို ပရိသတ်က မျှော်လင့်ထားကြသည်မဟုတ်မူ၍ ငမီး ကွင်းလယ် ထွက်လာသည်ကို မြင်ကြသည်၌ အံ့ဩကြလျက် အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် ဆိတ်ငြိမ်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ငမီး၏ ကြံ့ခိုင်၍ အချိုးအဆက်ကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို မြင်ရသည်၌ မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ကြ၊ ထို့ပြင် ငမီး၏ ရိုးသားသော အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာသွင်ပြင်ကို အကဲခတ်မိကြပြန်သောအခါ ကရုဏာသက်ကြလျက် ဤမြင်းကြီးကို စီးနိုင်ပါစေဟု စေတနာ ပြုကြကုန်၏။

ငမီးသည် မြင်းအနီးကို ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ညာလက်ဖြင့် ကျောက်သပ်၍ ဘယ်လက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ပွတ်လိုက်သည်။ မြင်းသည် နားတစ်ချက်ပေလိုက်ပြီးနောက် နားရွက်ကို ရှေ့သို့ ပြန်စုကာ ငမီးအား လှည့်ကြည့်သည်။ ငမီးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကျသည် ၌ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက နိုင်သည်ပိုင်သည် ဆိုသည်ထက် တို့များ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရဦး မည်ဟူသောအသိဖြင့် မြင်းသည် ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး နားရွက်နှစ်ဖက် နောက်သို့စွင့်ကာ ငမီးအား စီးပေရော့ ကိုယ့်လူ ဟူသော အရိပ်ပြသည်။

အတူနေခဲ့ပြီဖြစ်၍ နားလည်နေပြီဖြစ်သော ငမီးသည် လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ မြင်းကို လိုရာသို့ စီးသွားလေတော့သည်၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ်ကြီး ၏ တစ်ခဲနက်ဩဘာသံမှာ ဘဝဂ်သို့လျှံသွားသတည်း။ တီးမှုတ်သံလည်း ခြိမ့်ခြိမ့်ညံ သတည်း။

ငမီးသည် ကွင်းလယ် တစ်ပတ်စီးပြီးနောက် ဘုရင်ရှိရာသို့ မြင်းဇက်ကို စုပေးလိုက် သည်။ အနီးရောက်၍ သက်တော်စောင့်များက မြင်းရှေ့တည့်တည့်၌ လှံနှစ်စင်း ကြက်ခြေ ခတ်နှင့် တားသလိုရှိသော် ဘုရင်က ခွင့်ပြုကြောင်း မိန့်တော်မူ၍ ရှေ့တော်မှောက် ရောက် သည်၌ ငမီးသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဘုရင့်ခြေတော်ဦးခိုက်လျက် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စီးတော်မြင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် ပြန်လည် ဆက်သပါကြောင်း လျှောက်တင်သည်။ ဘုရင်က လက်ခံတော်မူ၍ ငမီးအား ဘုရင့်သူရဲကောင်း လက်ရွေးစင်ထဲ ပါဝင်နိုင်ရန် မည်ကဲ့သို့ ထူးခြားသော စွမ်းပကားများ ပြနိုင်ပါသနည်းဟု ရေလာမြောင်းပေး မိန့်တော်မူရာ ငမီးက ရိပ်စားမိ၍ ရေကူးကျွမ်းကျင်ပါကြောင်း လျှောက်တင်သည်၌ ဘုရင်က များမတ်များ အား ငမီးအတွက် ရေကူးပွဲကျင်းပဖို့ စီမံပေးရန် အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

*

ညောင်ဦးဖီး၏ စွမ်းပကား

“ဟား ... ဟိုနေ့က ဘုရင့်စီးတော်မြင်းစီးပြတဲ့ ကျေးတောသားက ဧရာဝတီမြစ် ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးပြမယ်ဆိုပါလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ မြစ်ဖြတ်ကူးပြရုံ မကဘူး၊ ကူးပြီး တစ်စပ်တည်း ညောင်ဦးကမ်းပါး စောက်ကြီးကိုလည်း အပြေးတက်ပြဦးမတဲ့ဗျား”

“ဒီလူညောင်ဦးသားဗျ၊ မဆွကတည်းက သူ့သတင်းတော့ ကြားမိသား၊ ဒါပေမဲ့ ညောင်ဦးသားတွေ အလကား ကြွားတယ်အောက်မေ့နေခဲ့တာ၊ ခုပွဲမှပဲ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ကြည့်ရတော့မယ်ဗျို့။”

“ကျွန်မတို့တော့ ငုတ်ရိုက်ပြီး နေရာတောင် သွားဦးထားလိုက်ပြီ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဒါ နင်တို့ မိန်းမတွေ အလုပ်လား”

“အောင်မယ် ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေကို မိန်းမတွေက အားပေးမှ ရှင်တို့သာပြီး ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်လုပ်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား”

ဤသို့လျှင် ညောင်ဦးဖီး၏ ပွဲမှာ ဥက္ကောဋေယျ ဖြစ်လှလေသည်။ ကျင်းပသည့် နေ့မှာ ဝေးနီးရပ်ခြားမှ ရေလမ်းကုန်းလမ်းတို့ဖြင့် လာခဲ့ကြ၍ မြစ်ခြေမှာရော၊ ကမ်းပေါ်မှာ ရော နှစ်ဖက်စလုံး ကမ်းလုံးညွတ်မျှ စည်ကားလေသည်။ ရွှေပွဲလာတို့အတွက် စားသောက် စရာဆိုင်များ တည်ခင်းရောင်းချခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အချို့နေရာကောင်းများကို ဦးထား၍ ရောင်းစားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သပြာငွေရှာဖွေကြသူများလည်း (အဲဒီခေတ် ကတည်းက) ရှိကြသေး၏ တဲ့ဗျ၊ ညောင်ဦးသားများ ပွဲကြမှာပေါ့နော် ...။

အချို့ လှေပိုင်ရှိသူများက ညောင်ဦးဖီး ဖြတ်ကူးသွားသည်ကို ဝဲယာညှပ်၍ လိုက်ကြည့်ကြရာ ကမ်းပေါ်က လူများက “ဗျို့ဆရာတို့၊ ရေကူးဆရာမောရင် ရေတိုက်ဖို့ သောက်ရေအိုးလေးဘာလေး ယူသွားကြပါလားဗျ” ဟု နောက်ပြောင်သူများကလည်း မရှားဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။

အဲ ... ပို၍ စည်တာကတော့ ညောင်ဦးဖီး ညောင်ဦးဘက်ကမ်း ရောက်သွားပြီး ညောင်ဦးကမ်းပါး စောက်ကြီးကို ကြိုးစားပမ်းစား တက်နေတဲ့အခါပါပဲတဲ့ ခင်ဗျ။ ဆိုင်းသံကလည်း ဗိန်းဗောင်းတီးလို့ပေါ့။

တက်လိုက် တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်အကျလိုက်မှာ ခပ်ရွတ်ရွတ် လူများက၊

“ကျတဲ့အခါလည်း ကျပေမပေါ့”

“ခြေနင်းမှားသွားသကိုကွယ့်”

“မှားတဲ့ အခါလည်း မှားပေမပေါ့”

အဲ ... တစ်ဖန် ငမီးက လူးလဲထပြီး ပြန်တက်ပြန်တော့ ...

“ရေစိမ် ကျွဲကြီးဟေ့”

“ကျားဘသား ကြိတ်လိုက်”

သည်လိုနဲ့ ငမီးဟာ ညောင်ဦးကမ်းပါးထိပ်ရောက်သွားပြီး လက်ခမောင်း တဖျောင်းဖျောင်းနဲ့ အောင်ပွဲခံပါသတဲ့။ အဲသည်အခါမှာ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် မြောက်စားချီးမြှင့်ခြင်းခံရတဲ့ ညောင်ဦးဖီးကို လူငယ်လူရွယ်တွေက များစွာသဘောကျပြီး သည်လို လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်အောင် အဘယ်ဆရာကိုများ မှီဝဲဆည်းကပ်ပါသလဲ၊ ဘယ်လို အင်းအိုင်ခါးလဲ့ လက်ဖွဲ့များကို ဆောင်ပါသလဲ၊ မည်သို့သော မန္တန်မျိုးရွတ်ပါသလဲ စသည်တွေ မေးမြန်းပြီး သူတို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားမစဖို့ တပည့်ခံကြသည်တဲ့။ ဟိုခေတ်က လူစွမ်းကောင်းဆိုရင် သည်လိုပဲ တစ်ခုကောင်းတော့ရှိတော့ ရှိလို့ပဲ ထင်ကြသကဲ့။

အဲသည်အကြောင်း ညောင်ဦးဖီးက အနော်ရထာကို လျှောက်တင်တော့ ဘုရင်က ပြုံးတော်မူ၍ ...

“သည်မလေ ငမီး သူတို့ တွေးထင်မှုတွေကို သင် ဘာမျှ မပြုနှင့်ဦး၊ ကျုပ်လို စွမ်းပကားရှိချင် ကျုပ်ဆီလာ ပညာဆည်းပူးပါ ဆိုပြီး သင်က ရေကူးအတတ်သင်ကျောင်းဖွင့်၊ လှေကျင့်ခန်းတွေပေး၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ အဆောင်ကောင်းတွေ၊ မန္တန်ကောင်းတွေ အထက်ဆရာကြီးတွေကလည်း ပေးလိမ့်မယ်ပြောထား၊ သူတို့ ယုံကြည်နေကြတဲ့ ရေစောင့်နတ်၊ မြစ်စောင့်နတ်တွေလည်း ပသချင် ပသကြပစေ၊ သူတို့အတွက် အားဆေး တစ်ခွက် ဖြစ်လိမ့်မပေါ့။ နောင်သူတို့ဟာ သူတို့ လှေကျင့်သင်ကြားရင်းနဲ့ တတ်မြောက်အောင်မြင်လာကြတဲ့အခါမှာ ဘယ်အဆောင်၊ ဘယ်မန္တန်၊ ဘယ်နတ်မှမလို။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားခြင်းသာလျှင် ပဓာနဆိုတာ သူတို့ဘာသာ သူတို့ သိလာကြလိမ့်မယ်”

အတိုချုပ်ကား ဘုရင်အနော်ရထာသည် ညောင်ဦးဖီးအား ရေကူးအတတ်သင်ကျောင်း ဇွဲသတ္တိ လှေကျင့်ရေးမှူးကြီး ခန့်အပ်လိုက်ခြင်းပင် ...

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို စည်းရုံးတည်ထောင်ခဲ့သော အနော်ရထာမင်းစောသည် ဤသို့လျှင် သူရဲကောင်း၊ တပ်သားကောင်းများကို ရှာဖွေစုဆောင်း၍ လှေကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့လိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။

မိုးနတ်ကို တော်လှန်သူ

အခန်း [၂]

ဘုရင့် ရေကူးအတတ်သင် ကျောင်းကြီးဖွင့်၍ ဇွဲသတ္တိလေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ခန့်အပ်ထားသော ညောင်ဦးဖီး၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာနှင့် အောင်မြင်မှုများကို အထောက်အတော် ကျန်စစ်သားထံမှ မကြာခဏ ကြားသိရသော အနော်ရထာမင်းစောမှာ ဝမ်းမြောက်တော်မူလှသည်။ ကျန်စစ်သားသည် ဘုရင်၏ လူယုံတော် လက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်နေဘိလည်း ဟိတ်ဟန်မထုတ်၊ မာန်မာနမထားတတ်ပဲ လူတန်းစားမရွေး ပေါင်းသင်းတတ်သည်ဖြစ်၍ လူတိုင်း၏ ချစ်ကြည်ညိုမှုကို ခံရသူဖြစ်သည်။ ညောင်ဦးဖီးလည်း ကျန်စစ်သားနှင့် အလွန်ရင်းနှီးရကား သူ၏ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျန်စစ်သားသည် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်နေပေ၏။

ထိုခေတ်တွင် တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ အသိဉာဏ်မှာ လွန်စွာ ညံ့ဖျင်းကြသေးသည်။ လောက သဘာဝရေမြေ ရာသီဥတုကို တန်ခိုးတော်ရှင်နတ်များက ပိုင်ဆိုင်ကြ၍ လူသားတို့၏ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ထိုနတ်များကသာ ဖန်တီးနေကြသည်ဟု ယူဆလျက် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ပူဇော်ပသမှုများ ပြုနေကြကြောင်း ကျန်စစ်သားထံမှ ကြားသိပြီး ဖြစ်နေသော အနော်ရထာသည် ဤလူတန်းစားတို့ကို ပြုပြင်ရန်မှာ လွယ်ကူစွာ ရနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့ ဘိုးစဉ်ဆောင်ဆက် မိရိုးဖလာမှ စွဲမြဲလာခဲ့သည့် အယူသီးမှုတို့ကို အမိန့်အာဏာဖြင့် တိုက်ရိုက်ဖိလှာဆန့်ကျင်၍လည်း

မရနိုင်စကောင်း။ သူတို့အား အမြင်မှန်ရစေကာ လောကတွင် လူသာပဓာန ကိုယ့်စွမ်းပကား သာလျှင် ကိုယ့်အားကိုးရာဖြစ်ကြောင်း ၎င်းတို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိရှိလာအောင် မည်သို့ လုပ်ဆောင်သင်ကြားပေးရပါမည်နည်း။

ယခု ညောင်ဦးဖီး၏ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုမှာ လူမှုပြုပြင်ရေးကိစ္စကြီး အုတ်မြစ်ချရာ ၌ ပထမဦးဆုံး ပန္နက်တစ်ချက်စာမျှသာရှိသေးသည်။ ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်လိုသော အနော်ရထာဘုရင်သည် တစ်ပြည်လုံးရှိ လူတန်းစားအသီးသီးကို ပညာပေးစည်းရုံးရန် တာဝန်ကြီးရှိနေရကား။ မင်းစည်းစိမ်မှာ ပျော်ပိုက်မနေအားဘဲ သူ၏ စီးတော်မြင်းမှတစ်ပါး၊ အခြားအဖော်မပါ သာမန် လူစားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အရပ် တကာ လှည့်လည်၍ လူတောထဲဝင်ကာ လူတွေ လေ့လာလျက် မည်သို့မည်ပုံ ပြုပြင် သင်ကြား ပေးရပါမည်နည်းဟု စူးစမ်းရှာဖွေရလေ၏။

တစ်နေ့သော် ဘုရင်အနော်ရထာသည် တူရွင်းတောင်ထိပ်တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ ပုဂံမြို့တော်နှင့် မြို့တော်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှုစားတော်မူမိသည်။ မြင်ကွင်းကား ခြားနားလှ ချည့်။ ပုဂံမှာ မင်းနေပြည်တော်ပီသစွာ ခမ်းနားထည်ဝါလှပါဘိ။ စိမ်းစိုစို ဥယျာဉ် သစ်ပင် တွေနှင့် အဆောက်အဦတို့မှ မြင့်မားလှသော စုလစ်မွန်းချွန်တို့သည် တိမ်တိုက် တိမ်သား များ ခြံရံလျက် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်မှာပင်လာ၍ အရိပ်ထင်နေပေသည်။ မြို့တော်၏အပ ကျေးရွာဒေသတို့ကား သေးနပ်သိမ်ငယ်လှချေသည်။ ဤကျေးရွာတို့ အမှီသဟဲပြုရာ လယ်ယာမြေတို့လည်း ခြောက်သယောင်းလှ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များက မိုးခေါင်ခဲ့သည်။ သီးနှံမအောင် ထို့ကြောင့် တောသူတောင်သားတို့ စားနပ်ရိက္ခာမဖူလုံ၊ ကျွဲနွားတို့မှာလည်း အစာရေစာ ခေါင်းပါးကြကုန်လေ၏။

အနော်ရထာမြင်သော် ရှုခင်းမှာ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းသော နေရောင်အောက် လယ်ယာမြေကွက်တို့တွင် အစာရေစာ ငတ်မွတ်နေသော၊ အရိုးပေါ် အရေတင်နေသော၊ အားပြတ်ချည့်နဲ့နေသော၊ အမွေးတွေ ပွယောင်း ဆောင်းကြွနေသော မှက်ယင်နား၍မှ အမြီးနားရွက်တို့ ကောင်းစွာ မလှုပ်ယမ်းနိုင်သော၊ မျက်ရည်ပူတွေ တတွေတွေကျနေသော ကျွဲနွားတို့သည် ပပ်ကြားအက်ကွဲတွေ အမြွှာမြွှာထနေသည့် မြေအပြင်မှာ ခေါင်းပါးလှသော အစာကို ရှာဖွေလျက်ရှိကြကုန်၏။

ယင်းရှုခင်းတွင် အသွင်ထူးခြားစွာ အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ဆောင်တစ်ယောင် ခမ်းနား နေသည်ကား ထနောင်းပင်များ၊ အခြား အခြားသော သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ နွမ်းခွေရွက် ကြွေခြောက်သွေ့ နေကြသော်လည်း တစ်ဘာသာ ဆန်းပြားသော ထနောင်းပင်တို့မှာမူ

အပူလှိုင်းတွေ အပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော နေရောင်အောက်မှ စိမ်းစိုလျက် ခက်လက်ဝေဆာ နေကြလေသည်။ သူတို့သည် သဲကန္တာရထဲတွင် အိုအေစစ်ပမာ ဖြစ်တော့၏။

ယင်းတို့ကို ကြည့်၍ အနော်ရထာ ဘုရင်စဉ်းစားမိသည်။ အခြားသော အပင်တွေ မှန်သမျှ နေပူဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြပါဘဲလျက် သူတို့ကျမှ ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်ကို မိုးရေပေါက်သဖွယ် ခံနိုင်စွမ်းရှိနေသည်မှာ ၎င်းတို့တွင် ထူးခြားသော သဘာဝတ္ထရှိရပေ မည်။ စင်စစ်မည်သည့် သစ်ပင်မျိုးမှာမဆို မိုးရေမှရသော အရည်ဓာတ်ရှိရမည်။ ဤအရည် ဓာတ်ရှိမှ အသက်ရှင်၍ ခက်လက်ရွက်ညှာ စိမ်းစိုနေနိုင်သည်။ ယခု ထနောင်းခေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ထနောင်းရွက်ကို လည်းကောင်း ထုချေ၍ ကြည့်ပါက အရည်ဓာတ်ကို တွေ့ရပေမည်။ ဤအရည်ဓာတ်သည် သူဘယ်က ရထားပါသနည်း။ မိုးရွာစဉ်ကာလဝယ် ရသမျှအရည်တို့ကို စုဆောင်းသိုမှီးထား၍ လည်းကောင်း၊ မြေအောက်ရေသောက်မြစ်မှ ရှာဖွေစုပ်ယူနေ၍ လည်းကောင်း ဖြစ်ရချေမည်။ ဤကား သူ၏သဘာဝတ္ထ။ ဟုတ်ပြီ။ သူနည်းသူ သဘာဝတ္ထတို့ကို ဤမြေအပြင်ဝယ် စွမ်းပကား အရှိဆုံးသော လူသတ္တဝါများ ကကော မလုပ်ဆောင်နိုင်ပေဘူးလား။

ရန်ပွဲလေးတစ်ခု

ယင်းသို့ စဉ်းစားနေစဉ် အနော်ရထာ၏ နားထဲသို့ ရန်ဖြစ်သံ၊ ရိုက်နှက်သံ၊ ဆဲရေးသံများ ရုတ်တရက် စီညံလာလေသဖြင့် ဘုရင်သည် အတွေးပြတ်ကာ ထိုင်ရာမှထ၍ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ဤအသံကြားရာသို့ ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်တည်းကို လူများစုက တုတ်များ ဝါးချွန်များနှင့် ဝိုင်းဝန်း ထိုးနှက်နေကြခြင်း။

အနီးသို့ရောက်သော် အနော်ရထာသည် သူ၏ လှံကိုဝင့်ကာ သင်းတို့အုပ်ထဲ တိုးဝင်၍ ...

“ဟေး ... တော်ကြ ... လွှတ်လိုက်”

ဤအသံမှာ အမိန့်ဩဇာပါလေသဖြင့် ထိုလူတို့မှာ အဘယ်ကြောင့် ဟူ၍မသိ၊ ရုတ်တရက် လိုက်နာမိကြသည်။ အဝိုင်းခံနေရသည့် လူငယ်လည်း သူ့ကို လွှတ်လိုက်လျှင် လွှတ်လိုက်ချင်း ရန်သူတစ်ယောက်ဆီမှ တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲ လှယူကာ သူ့ လာကယ်သူ၏ အပါးသို့ ဧွေ့ကနဲခုန်၍ ကပ်လိုက်သည်။

ယင်းသည်မှ တစ်ခဏအတွင်းဝယ် ထိုသူများသည် လူစိမ်းတစ်ယောက်က အမှတ်မထင် လာရောက်စွက်ဖက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်ရသော သူတို့အံ့အားသင့်ခြင်းများ ပျက်ပျောက်သွားကာ ဒင်းတို့က နှစ်ယောက်တည်းပဲဟူသော အသိပေါ်လာလျက် ချက်ချင်း တစ်ဖန် လူငယ်ကိုရော လူစိမ်းကိုပါ ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြပြန်သည်။ သို့သော် လူငယ်က သူရထားသော တုတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နေစဉ် အနော်ရထာသည် မြင်းကို လူအုပ်ထဲ ထိုးဖောက်စီးကာ လှံကို အလယ်မှကိုင်၍ ကျွမ်းကျင်စွာ ဝှေ့ယမ်းသည်၌ အုပ်စုကွဲကာ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြကုန်လေ၏။ ဘုရင်သည် သူတို့အား နာကြည်းအောင် မတိုက်ခိုက်ပေ။ လှံရိုးထောက်ခြင်း၊ လှံသွားခတ်ခြင်းလောက်သာ ထိရှစေသည်။ ဤမျှ ဖြစ်ရသည်ကိုပင် ဘုရင်သည် ဆင်းရဲသားတို့အား ကရုဏာသက်မိလျက် ...

“ဘယ့်နှယ်ကြောင့်များ အချင်းချင်း ဒီလို ဖြစ်ကြတာလဲကွယ်ရီ။” ဟု ညည်းညူမိသည်၌ သူ့ဒူးကို လက်တစ်ချောင်းလာထိ၍ ဘုရင်သည် လှံတံကို ဆတ်ခနဲ မြောက်မိရာ...

“သည်းခံပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော်ပါ၊ နောင်ကြီး ကယ်ထားတဲ့ လူပါ” ဟု ဒဏ်ရာများရသော လူငယ်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးလျက် ...

“ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါတယ်။ နောင်ကြီးလည်း ခေတ္တအပန်းဖြေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့် လယ်တဲ လိုက်ခဲ့ပါလား ခင်ဗျာ”

ဘုရင်သည် ထိုသူငယ်အား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဆွဲမြှောက်ကာ မြင်းကျောပေါ်ဝယ် မိမိနောက်မှ ထိုင်စေလျက် ...

“ကဲ ... မင်း လယ်တဲ ဘယ်မှာလဲ”

ငလုံးလက်ဖယ်၏ လယ်ယာခင်း

လူငယ်လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း မြင်းကို လှမ်းထိုးကျဲကျဲစီးခဲ့ရာ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော လယ်ယာမြေကွက်ထဲဝယ် ထန်းလက်မိုး၊ ထန်းလက်ကာ တဲငယ် တစ်လုံးကိုမြင်ရသည်။ ၎င်းတဲရှေ့ရောက်လျှင် နောက်ကလူငယ်က အရင်ဆင်း၍ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ပေးသည်။ လူစိမ်းအောက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ သူက မြင်းကို ရှေ့နှင့် မြက်ရှိရာသို့ ပို့လိုက်ပြီး ဧည့်သည်အား တဲရှေ့ရှိ ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်စေသည်။

ထို့နောက် မီးဖိုပေါ်တွင် မီးကျိုးခဲနှင့် အသင့်နှပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်အိုးကို ဧည့်သည်ရှေ့ချလျက် ထန်းလျက်ခဲများနှင့် ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ လက်ဖက်ရည်အိုးသည် မြေအိုးမဲမဲဖြစ်၍ သောက်ရန် ပန်းကန်မှာလည်း မြေပန်းကန် မွဲမွဲများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သည်အရာမျိုးကို ပွဲတော်မတည်ဖူးသော ဘုရင်အနော်ရထာမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ခါးခါးနှင့် ထန်းလျက်ချိုချိုကို တစ်မျိုးပင် ခံတွင်းတွေ့လှသည်။

ထိုစဉ်တွင် တဲငယ်ရှင်သည် သူရလာခဲ့သော ဒဏ်ရာများကို ရေနွေးနှင့် ဆေးလျက် သူ့တဲအနီးရှိ ဗီးစပ်ရွက် (ခွေးသေးပန်းရွက်) များကို ခူး၍ အနာပေါ် အရည်ညှစ်ချသည်။ ပြီးလျှင် ကွမ်းရွက်ကို မီးသင်း၍ အနာပေါ်ကပ်သည်။ အချို့ကြီးသော ဒဏ်ရာဆိုလျှင် ပုဆိုးစုတ်ကို ဖြို၍ ပတ်တီးစည်းသည်။

ဧည့်သည်သည် ဤလူငယ် သူ့ကိုယ်သူ ပြုစုနေပုံကို သဘောကျစွာ ကြည့်လျက် “မောင်ရင့် နာမည် ဘယ့်နယ့် ခေါ်ပါသလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်ရင်းကတော့ ငလုံးပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှာ ငလုံးဆိုတာ နှစ်ယောက်ရှိနေကြတော့ ကျွန်တော့်ကို ငလုံးလက်ဖယ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ လက်ဖယ်ဆိုတာ တိုးလာပုံကတော့ ... နောင်ကြီး ဟော့ဒီကျွန်တော့် လက်ကို ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ဆို၍ သူ၏ ဘယ်လက်ကို မြှောက်ပြရာ လက်မှာ နဂိုမဟုတ်ပဲ တံတောင်ဆစ်က ကောက်တောက်တောက် ဖယ်တယ်တယ်နေလျက် လက်ဖျံရိုးက ကြီးမားနေသည်။

“အဲသည်ဟာ ကျွန်တော်ခပ်ငယ်ငယ်က သစ်တုံး ခိုက်မိတာ ခင်ဗျာ။ ခုတော့ အရိုးက ကျိုးပေါင်းတက်ပြီး ညာလက်ထက်တောင် သန်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖယ်တယ် တယ် နေလို့ ငလုံးလက်ဖယ် ဖြစ်ရတာပါပဲ” ဟု သူ့ဟာသူ ပြောရင်း ရယ်မောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ...

“အခုဏ အခင်းဖြစ်ရတာကတော့ ကျွန်တော့် လယ်မြေတွေမှာ အသီးအနှံပင်တွေ အောင်မြင်နေတဲ့ အကြောင်းက အရင်းခံ ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုသည်၌ အနော်ရထာမှာ ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... နောင်ကြီး နားလည်အောင်ဆိုရင်ဖြင့် လာဗျာ၊ ကျွန်တော့် စိုက်ခင်းထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း ပြောပြရရင် ပိုရှင်းမယ်” ဟု ဆို၍ သူ့၏ စိမ်းစိုသော လယ်ကွင်းထဲ ခေါ်သွားသဖြင့် လူထုကို လေ့လာလိုသော အနော်ရထာသည် ဝမ်းသာစွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ငလုံးလက်ဖယ်၏ လယ်ယာခင်းမှာ အနော်ရထာ တူရွင်းတောင်ပေါ်မှ မြင်ခဲ့ရသော ရှုကွင်းနှင့် လုံးဝမတူ၊ မြေပြင်တွင် မြက်ပင်များ စိမ်း၍ သီးနှံပင်တွေက အောင်မြင်လှသည်။ ရေမိုး ပြည့်ဝနေသည်။ ဤရေတွေ ဘယ်ကရပါသနည်း။ သူ့လယ်မြေအလယ်တွင် ရေကန်တစ်ခုရှိသည်။ ဤရေကန်သို့ ရေလာသည်က တူးမြောင်းတစ်ခုမှ ...

“ဒီတူးမြောင်းဟာ ဟိုတော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ အင်းကြီးတစ်ခုက ကျွန်တော်ဖောက်ယူတာဘဲခင်ဗျာ။ ဒီကန်ကို တူးစဉ်၊ ဒီတူးမြောင်းကို ဖောက်စဉ်က လူတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို မကူညီကြတဲ့အပြင် အင်မတန် မိုက်မဲတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သက် အပင်ပန်းခံတယ်။ ရေဆိုတာ မိုးရွာရင် ရတာပဲ၊ မိုးရွာဖို့က မိုးနတ်သားကို ပူဇော်ပသရင် ပြီးတာပဲလို့ ဆိုကြသဗျ။ ကျွန်တော် တွက်တာက မိုးတွင်းမှာ မိုးရွာတတ်တာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်ချင်လည်း ခေါင်တတ်တာပဲ၊ ရာသီဥတုဆိုတာ မှန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလို ကိုယ့်လယ်ယာထဲမှာ ဆည်မြောင်းဖောက်ပြီး ရေလှောင်ကန် လုပ်ထားလိုက်ရင်ဖြင့် မိုးရွာတာ မိုးခေါင်တာကို ဂရုမစိုက်ရတော့တဲ့အပြင် နွေရာသီမှာတောင် စိုက်နိုင်၊ ပျိုးနိုင်ပါသေးတယ်။ အခုကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော် စပါးတွေ ရိတ်ပြီးမှ စိုက်ထားတဲ့ ပြောင်းတွေ၊ နှမ်းတွေ၊ ပဲတွေ မကြာခင် ရိတ်သိမ်းရတော့မယ်။

“ဒီလိုဖြစ်တာကို သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မနာလိုကြဘူး၊ မနာလိုကြတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောကြပါသေးတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းက မိုးခေါင်တယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ စိုက်လို့ပျိုးလို့ မအောင်မြင်ခဲ့ကြဘူး၊ ဒီတော့လူတွေမှာ ဝမ်းစာ မပြည့်တဲ့အပြင် ကျွဲနွားတွေမှာတောင် ကောက်ရိုးခြောက်၊ မြက်ခြောက်စားရဖို့ ခက်နေတယ်။ အဲသည်တော့ ဒီလိုဖြစ်ကြရတာဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် စွပ်စွဲကြသဗျ။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် သူတို့တစ်တွေ မိုးနတ် လေနတ်ကို ပူဇော်ပသစဉ်က ကျွန်တော်က အယုံအကြည်မရှိလို့ ဘေးဖယ်နေခဲ့တယ်။ အဲသည်တော့ မိုးနတ်လေနတ်တွေကတဲ့ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်ကို ငတ်အောင်လို့ မိုးရွာမပေးဘဲနေတာတဲ့။ သူတို့ ပူဇော်ပသတဲ့ လူတွေ ဝပြောအောင် ရွာပေးလိုက်လို့ရှိရင်လည်း ကျွန်တော့် လယ်မြေတစ်ခုထဲ မိုးရေက ကွက်ထား မဖြစ်လို့တဲ့။ ကဲ ... ဘယ်လောက်များ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးကြတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားလဲ၊ နောင်ကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့။

“ဒါနဲ့ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပါ သူတို့ယုံကြည်နေကြတဲ့ မိုးနတ်လေနတ်ကို ပူဇော်ပသခိုင်းတယ်။ ပူဇော်ပသရမှာလည်း ကြည့်ပါဦး နောင်ကြီးရယ်၊ မိုးနတ်ကို ယဇ်ပူဇော်ရမှာ သူတို့မှာရှိတဲ့ နွားတွေက အစာရေစာမဝလို့ ပိန်ချုံးနေကြတဲ့အတွက် မိုးနတ်က

နှစ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ အစာရေစာ ပြည့်ဖြိုးလို့ ဝမ်းနေတဲ့ နွားကြီးတွေကို သတ်ပြီး ပူဇော်ရမယ် လုပ်ကြတယ် ခင်ဗျာ။

“ကျွန်တော်ဟာ သူတို့မှာ အစာရေစာ မရှိဘူးဆိုကြတော့ လူစာရော၊ ကျွဲနွားစာရော ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ပေးသင့်တာ ပေး၊ ချေးသင့်တာ ချေး၊ ငှားသင့်တာ ငှား လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် ဒွန်တွဲလုပ်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးများကို သတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် နွားတွေကို ရွှေကိုယ်လေးပေးတောင် မရဘူးလို့ အဆုံးစကားပြော လိုက်တယ်။ တကယ်လည်း မပေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့က ဒီကောင် လူပြည်ထားနေရင် ဖြင့် ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံးပုပ်ဆိုတာလို တို့တစ်တွေ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်တော့မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းသတ်ကြတာပါပဲ ခင်ဗျာ။ နောင်ကြီး အချိန်မီရောက်လာပြီး ကယ်ပေးလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော် ခုအချိန် လူပြည် မှာ ဘယ်ရှိတော့မှာတုန်း” ဟု သူ့အဖြစ်သူ သေသေချာချာ ရှင်းပြပြီးမှ သူ့မျက်နှာ ညှိုးငယ် သွားလျက် ...

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ နောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က မှန်တာကိုလုပ်၊ ဟုတ်တာကို ပြောတယ်။ ဒီအယူသီးတဲ့ လူတစ်စုဟာ ကျွဲပါးစောင်းတီးပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ် ပြုကြတယ်။ ဒီတော့ လူမိုက်အများထဲမှာ အမှန်တရားသိတဲ့ လူတစ်ဦးတည်းနေလို့ အချည်းနှီးပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီနေရာကနေပြီး အမြန်လစ်ရတော့မှာပဲ”

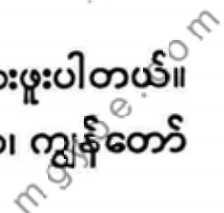
ဤတွင် အနော်ရထာက ...

“အို ... ဘာကြောင့် လစ်ရမှာတုန်း၊ ကိုယ်က မှန်တယ်ဆိုရင် တစ်ရာနဲ့ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေ၊ ရင်ဆိုင်ရမယ်”

“အား ... အား ... ဒါက နောင်ကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ ဟုတ်တာပေါ့၊ နောင်ကြီး ဟာဆိုရင် ဘုရင့်တပ်မတော်သားတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီတော့ နောင်ကြီးဟာ စွမ်းပကားရှိတယ်၊ တိုက်ရေး ခိုက်ရေးမှာ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ တစ်ယောက် တည်း မနိုင်ရင်လည်း နောက်က ရဲဘက်တပ်မတော်သားတွေ ရှိနေသေးတယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော်မှာဆိုရင် ဘာစွမ်းပကား ဘာလက်နက်မှ မရှိတဲ့ သာမန် ဆင်းရဲသားကလေးပါ”

“ဒါပေမဲ့ သည်ဟာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာဘဲကွယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ပါဘူး၊ အနော်ရထာဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဆိုတာ သူ့ဟာသူ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားစံစားနေတာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်

တို့လို ဆင်းရဲသား ပါများလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ ကဲ ... အခုန သူတို့ကဝိုင်းသတ်လို့ ကျွန်တော် သေသွားပါပြီတဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်သွားတိုင်လို့ ဘာများ ဖြစ်မှာတုန်း၊ အခုမှ နောင်ကြီးလာပေလို့။ ကဲ ... နောင်ကြီးပြန်သွားပါပြီတဲ့၊ သူတို့ တစ်ခါပြန်လာပြီး မသတ် ကြဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သွားမှပါပဲ၊ ဟောဒီ အရပ်ထက် ရာသီဥတု ရေမြေ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ရာမညဒေသကို သွားမှပါပဲ။ အဲဒီ အရပ်ဟာ ပင်လယ်နဲ့လည်း နီးတော့ မိုးသိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့။”

သူကြားဖူးနားဝတွေ စိတ်အားထက်သန်စွာပြောနေရာမှ တစ်ဖန် သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ငိုတော့မယောင် ညှိုးငယ်သွားပြန်ကာ သူ့ ဧည့်သည်၏ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်၍ ...

“ဒါပေမဲ့ နောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့် စိုက်ခင်းတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ အဲဟို စိမ်းစိမ်းမို့မို့က ပြောင်းခင်း ခင်ဗျာ၊ ဒီဘက်ရိုးတံ မြင့်မြင့်တွေက နှမ်းခင်း၊ ဟို နိမ့်နိမ့်ပြတ်ပြတ်နဲ့ အဖုတ်ဖုတ်တွေက မြေပဲ၊ မကြာခင် ရိတ်သိမ်းရတော့မယ်။ အဲ ... သူတို့အကြားထဲမှာ ညှပ်စိုက်ထားတဲ့ ငရုတ်နဲ့ ကြက်သွန်ပင်ကလေးတွေကလည်း ရှိလိုက် သေး။ ဒါတွေဟာ သူတို့ မိုးနတ်က ပေးတယ်ဆိုတဲ့ မိုးရေအားကိုးနဲ့ စိုက်ထားတာ မဟုတ် ဘူး၊ ဟိုး တဝေးတလံ အင်းကြီးက ဟောဒီ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆည်မြောင်း ဖောက်သွယ်ယူပြီး စိုက်ထားတာ ခင်ဗျာ၊ သည့်ပြင် လူတွေ အခုန ကျွန်တော့် ရန်ပြုကြတဲ့ လူတွေမှာ မိုးခေါင်လို့ တစ်သီးမှ မစားရတာကို ကျွန်တော်က နှစ်သီး သုံးသီးရအောင် စိုက်နိုင်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်အောင် စီမံထားတဲ့ ကျွန်တော့် မြေယာကို ကျွန်တော် ပစ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်သွားပါ့မလဲ နောင်ကြီးရယ် ... ဒီမှာနေလည်း သေရတော့မယ်” ဟု ပြောရင်း၊ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျလာကာ ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ မာတင်းသော သူ့လက်ခုံ မို့မို့ကြီးနှင့် သုတ်နေလေရာ အနော်ရထာမှာ ကရုဏာသက်လှစွာဖြင့် ...

“ဒီမှာ ငလုံး၊ မင်း ဒီလယ်မြေတွေကို ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မရှိ အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်နေနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်မှ မပြောင်းရွှေ့ဘဲ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ် မဟုတ်လား”

ဤစကားကို ကြားရသည်နှင့် ငလုံးနားတွင် ရုတ်တရက်ဖြင့် ယုံနိုင်စရာမရှိ၊ သို့သော် ... ပြောလိုက်သူ၏ အသံဟန်ပန်မှာ အလွန် ခန့်ထည်လျက် အားကိုးလောက်စရာ အသံဩဇာပါလေရကား ငလုံးသည် လွှတ်ခနဲပင် ...

“ဟာ ... သိပ်နေချင်တာပေါ့ ခင်ဗျာ”
“ဒါဖြင့် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

အနော်ရထာသည် ပြတ်သားသော အသံနှင့် ပြောလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။ သူ၏ စီးတော်မြင်းကြီး အပြေးရောက်လာလေ၍ စွေကနဲ ခုန်တက်ပြီး ငလုံးအား နောက်တော်ပါးမှ တင်ကာ ပုဂံမြို့တော်ဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းခဲ့လေ၏။

*
လယ်သမားပွဲတော်

မြို့တော် ဆိုက်ရောက်သောအခါ အနော်ရထာသည် ငလုံးအား မြို့တံခါးဝတွင် စောင့်နေရန်မှာထားခဲ့၍ နန်းတော်ထဲသို့ ကိုယ်ပိုင်လျှို့ဝှက်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ပြီး၊ ကျန်စစ်သားအား ငလုံးလက်ဖယ်အကြောင်းကို အားလုံးစုံပြောပြကာ ငလုံးအား သူ၏ လယ်ယာမြေတွင် အနှောင့်အယှက်မရှိအောင် ကာကွယ်ပေးစေရုံသာမက အခြားသော ကျေးတောသားများကိုလည်း ငလုံး၏ နည်းနာအတိုင်း သူတို့လယ်ယာတွေကို လုပ်ကိုင်စေရန် ကျန်စစ်သားက ဦးဆောင်ညွှန်ပြဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်လေ၏။

ကျန်စစ်သားသည် ထိုအယူသီးသော သူများအကြောင်း ငလုံးထံမှ သိရှိရသည်နှင့် ဤမိုက်မဲမှုများကို အမြန်ဆုံး ပြုပြင်ရန်၊ ကြိုးစားရတော့၏။ သို့သော် ... ကျန်စစ်သားသည် အမိန့်အာဏာကို မသုံးပေ။ ထိုအချိန်တွင် မိုးခေါင်သဖြင့် မိုးနတ်ကိုးကွယ်သူများ အစာရေစာ ခေါင်းပါးနေခိုက် ဖြစ်ရကား၊ သူတို့အား လုပ်ခသဘောဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို ပေး၍ ဆည်မြောင်းများကို ဖောက်စေတော့သည်။ ပထမတွင် ကျေးတောသားတို့သည် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ကြ။ သူတို့အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် တူးကြသော မြောင်းများက ဆက်မိ၍ တောင်ကျအင်းကြီးတစ်ခုမှ ရေများသူတို့ လယ်ယာတွေထဲ ရောက်လာတော့မှ သဘောပေါက်ကြတော့သည်။ ကျန်စစ်သားအား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်ကြလျက် သူတို့လယ်ယာမြေများကို ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးကြလေ၏။ ငလုံးအား သူတို့ မိုက်မှားမိကြောင်းကိုလည်း နောင်တရကြလေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် မိုးခေါင်၍ လယ်ယာမစိုက်ပျိုးနိုင်သောကြောင့် စားနပ်ရိက္ခာ ပြတ်သည့်ဘေးမှ ကင်းလွတ်ကြရသည်။ ထိုအခါတွင် မိုးခေါင်သည် မခေါင်သည်မှာ သူတို့အဖို့ ပြဿနာမဟုတ်တော့ပေ။ မိုးရွာလျှင် မိုးရေရ၍ မရွာလျှင် ဆည်မြောင်းမှ ရေကို လိုသလို ရယူနိုင်သည်။ ယခင်က နတ်ကနူးပွဲများမှာ တီးမှုတ်ခဲ့သော ဆိုင်း၊ ပူဇော်ပသခဲ့သော စားသောက်စရာများကို မိမိတို့ လယ်ယာဆင်းပွဲ၊ ကောက်ရိတ်သိမ်းပွဲများတွင် လူသားတို့၏ လုပ်အားကို ဂုဏ်ပြုသော လူသားတို့၏ အောင်ပွဲအဖြစ်နှင့် တီးမှုတ်ကာခုန်

ကြကာ ပျော်ပွဲစား သဘင်များကို ဆင်ယင်ကျင်းပကြလေ၏။

ဤ အခြေရောက်သောအခါ တစ်ဖန် ဘုရင်နှင့် ကျန်စစ်သားသည် တစ်ဆင့် တက်၍ စီမံပြန်သည်။ ကောက်ပဲသီးနှံပိုမို ထွက်ရှိရေး၊ သစ်သီးဝလံ ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ကျွဲ နွားများ တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေး၊ လူသားတို့၏ လုပ်အားစွမ်းပကား မြင့်မားရေးတို့ကို ရှေးရှု၍၊ ပြပွဲ ပြိုင်ပွဲကြီးများကျင်းပကာ အနော်ရထာဘုရင်က ဆုတော် လာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်မည့် အကြောင်း၊ ကျေးရွာဒေသများသို့ မောင်းကြေးနင်းခတ်စေလေ၏။

ဤပွဲကြီး ကျင်းပရန်နေရာကား ... တူးရွင်းတောင်ခြေနှင့် ပုဂံမြို့တော်အကြားရှိ ကုန်းမြေလွင်ပြင်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ချိန်းဆိုသော နေ့ရက်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်များ နေထိုင်ရန်နှင့် ပြပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲ၊ ကျင်းပရန် အခမ်းအနားများ ကို တည်ဆောက်ရလေရာ၊ ဟိုယခင် ခေတ်အဆက်ဆက် မင်းအဆက်ဆက်တွင် မကြုံဖူး မကြားဖူး အံ့ဩဘနန်း ရှိလှပါပေ၏။

ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်မှာလည်း ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ကျင်းပသော ပွဲဖြစ်ရကား၊ မင်းစိုးရာဇာများသာမက ရွှေမြို့တော်မှ သူဌေး၊ သူကြွယ် ကုန်သည်များပါ ပါလေရာ၊ လွန်စွာမှ စည်ကားလှပါ၏။

ကျေးရွာသားများအတွက် ဟိုရွာအုပ်စု သည်ရွာအုပ်စုဟူ၍ အသီးသီး မဏ္ဍပ် ကမ္မည်းတပ်ထားသည်။ သို့သော် သူတို့လာကြသည်မှာ ဤမဏ္ဍပ်မျှနှင့် မလုံလောက်၍ ပြင်ပမှာ လှည်းဝိုင်းကြီးများဖွဲ့ကာ နေကြပါသေးသည်။ သူတို့အဖွဲ့ အသီးသီးမှ တီးသံ မှုတ်သံများကလည်း တခြံခံခြံခံ၊ ညဉ့်အချိန်များမှာ ဆိုလျှင်လည်း ကညင်ဆီမီးတိုင်များနှင့် မြေဝိုင်းဇာတ်ပွဲများလည်း ရှိလိုက်သေး။

ပြပွဲများမှာ သစ်သီးဝလံနှင့် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ အကြီးအထွား အချောအလှ။

ပြိုင်ပွဲများမှာ ... လှည်းပြိုင်ပွဲ၊ မြင်းပြိုင်ပွဲ၊ ကျွဲစီးပွဲ၊ လူခုံးပွဲ၊ ဒူးလေးပစ်၊ ဝါးချွန်ပစ်၊ လှံပစ်၊ အလျားခုန် အမြင့်ခုန် စသည်များ (မှတ်ချက် ... ကျန်စစ်သားသည် ဒိုင်လူကြီး လုပ်နေရ၍ လှံပစ်ပွဲ အမြင့်ခုန်တို့တွင် ဝင်မပြိုင်ပါ)

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ဤပြပွဲ ပြိုင်ပွဲများကို ရှုစားတော်မူလျက်၊ လွန်စွာ နှစ်သက်သဘောကျတော်မူသည်။ သို့သော် ... ပြီးခဲ့သော ပြိုင်ပွဲများတွင် သူ့လူ ငလရွလုံကို မမြင်ရသဖြင့် ကျန်စစ်သားအား စုံစမ်းကြည့်ရာ၊ ကျန်စစ်သားက “အရှင်ဘုရား နောက်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ လယ်ထွန်ပြိုင်ပွဲမှာ ရှုစားတော်မူရပါလိမ့်မယ်” ဟု တီးတိုးလျှောက်ထားလိုက်၏။

*

ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ထွန်တုံးသုံးဆယ်

လယ်ထွန်ပြိုင်ပွဲကို နောက်ဆုံးမှ ကျင်းပသည်။ ဤပြိုင်ပွဲတွင် ငလုံးလက်ဖယ်သည် တစ်ယောက်တည်းနှင့် ထွန်တုံး ၃၀၊ နွားအရှဉ်း ၃၀ ကို ထွန်ရေးညက်အောင် ထွန်ပြလိုက်သည်။

ထွန်တစ်တုံး၏ အလျားသည် ၅ ပေ၊ ထွန်သွားက ၅ ချောင်းစီ ရှိလေရာ၊ ထွန်တုံး ၃၀ ၏ ပေ ၁၅၀ ရှည်လျားသော ထွန်တုံးအတန်းနှင့် ထွန်သွားပေါင်း ၁၅၀ ကို၊ ငလုံးလက်ဖယ် တစ်ယောက်တည်းနှင့် အလုပ်လုပ်ပြလိုက်ခြင်းတည်း။

လယ်သမားတစ်ယောက်သည် ထွန်တစ်တုံးနှင့် နွားတစ်ရှဉ်းကို ထွန်သောအခါ၊ နွားနှစ်ကောင်ကို အသွားညီအောင် မောင်းနှင်ရခြင်း၊ ထွန်သွားများ ထိုးဆွသွားသော ထွန်ချေးတို့ကို ထွန်တုံးပေါ်မှ ခြေဖဝါးနှင့် တွန်းချရခြင်း၊ လယ်မြေကမူ မောက်နေတာတွေ့လျှင် ထွန်တုံးကို ဖိနင်းချရခြင်းများကို နှုတ်က မနား ခြေလက်က မအား ပြုလုပ်နေရလေရာ၊ လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် ထွန်တစ်တုံး နွားတစ်ရှဉ်း၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နှုန်းကို အဆ ၃၀ တိုး၍ ကြည့်ပါ။ ငလုံးလက်ဖယ်တစ်ယောက်တည်းနှင့် ပေ ၁၅၀ အလျားကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လွန်းထိုးသလို ကူးသန်းလျက်၊ ထွန်သွား ၁၅၀ က ထိုးဆွသွားသမျှကို ထွန်ချေးချရပုံ၊ နွားအကောင် ၆၀ ကို ဘက်ညီအောင်မောင်းနှင်ရပုံ၊ ထွန်တုံးပေါ် တက်နင်းတန် နင်းလိုက်ရပုံတို့ကို စိတ်ကူး၍ မျက်စိထဲမြင်ယောင်ကြည့်ပါ။ ငလုံးလက်ဖယ်သည် မည်မျှ လျင်မြန်သွက်လက်၍ မည်မျှ အမောအပန်းခံနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမည်နည်း။

ဤတွင် ကျင်းပသော ပြိုင်ပွဲအားလုံး၌ ငလုံးလက်ဖယ်၏ လယ်ထွန်ပြပုံမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာအကောင်းဆုံး၊ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး၊ တုဘက်ရန် အခက်ဆုံး ဖြစ်ရကား... ဘုရင်၏ အကောင်းဆုံးသော ဆုချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံရလေသည်။

ငလုံး၏ လယ်ထွန်ပြပွဲကြီး ပြီးဆုံး၍ တစ်ခဲနက်သော လက်ခုပ်ဩဘာသံများနှင့် အတူ၊ ဆုယူရန် ပြပွဲအခန်း ယာယီနန်း၌ စံမြန်းနေသော ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွားရောက် ခစားရသည်။ ဘုရင်က မော်ဖူးစေဟု မိန့်တော်မူ၍ ဘုရင့် ရွှေမျက်နှာတော်ကို မြင်ရသည်၌ ငလုံးမှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူ့အသက်ကယ်ခဲ့သူ ဘုရင့်စစ်သည်တော်ဟု ထင်၍ “နောင်ကြီး” ဟု ခေါ်ခိုမိသူကား ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ပါတကား။ ငလုံးသည် ဝမ်းသာလုံးဆို့လျက်

ခြေတော်ဦးခိုက် နဖူးနှင့်တိုက်ကာ မျက်ရည်များကျသည်အထိ ဖြစ်ရရှာလေ၏။

*

ငထွေး

သလ္လာဝတီ

အနော်ရထာသည် လူတွေထဲသွားလာလည်ပတ်ကာ လူထုကို လေ့လာရန် နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရာတွင် ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်းကို နောက်တော်ပါ လူယုံ တော်များသာ သိစေလျက် သူတို့နည်းတူ ဝတ်ဆင်ကာ သွားဖော်များနှင့် အတူနေ အတူအိပ် အတူစားဖြင့် ဝေးနီးရပ်ခြား သွားလာလည်ပတ်တော်မူလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သော် အနော်ရထာနှင့် နောက်တော်ပါအဖော်တစ်ရာ ဖြစ်သော မြင်းစီး လူတစ်စုသည် ပုဂံမြို့တော်မှ မြောက်ဘက် ဧရာဝတီမြစ်ရိုးကို ဆန်တက်ခဲ့ရာ၊ အနောက် ဘက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ထဲသို့ အခြားမြစ်တစ်ခုက စီးဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်၌ အနော်ရထာသည် ထိုနေရာတွင် ညဉ့်အိပ် စခန်းချလျက် လူအချို့ကို ဟိုဘက်ကမ်းသို့ စုန်ဆင်းရန် လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ထိုလူများ ပြန်လာကြ၍ တစ်ဖက်မှ စီးဝင်သောမြစ်သည် သလ္လာဝတီခေါ် ချင်းတွင်းမြစ်လက်တက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤမှ အနောက် ဘက်ကမ်းကို ကူးလိုက်ပါက မြစ်နှစ်ခုဆုံရာ တြိဂံမြေသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက် သည်။ ထိုအခါတွင် ဘုရင်သည် ဝါးဖောင်များကို ဖွဲ့စေပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြ သည်။ မြင်းများကိုလည်း ဖောင်တို့တွင် တွဲချည်ကာ ယူဆောင်ခဲ့ကြသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လျှင် လူအချို့ကို ကင်းစောင့်တပ်ခွဲအဖြစ်နှင့် ထားခဲ့ပြီး ဘုရင်နှင့် လက်ရွေးစင်အဖော်တစ်သိုက်သည် ဧရာဝတီမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်ရာ ချင်းတွင်းမြစ်ဝသို့ မြင်းများကို နှင်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်သည် ဆောင်းရာသီ ဖြစ်လေရာ၊ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားမိုးတိမ်ကင်း စင်လျက်၊ မြောက်ပြန်လေကလေး တသွေးသွေးနှင့် သာယောင့်သာယာရှိလှပါဘိ။ သည်အခါမှာ အထူးသဖြင့် လှပသည်ကား စိမ်းမြ၍နေသော သလ္လာဝတီ ရေကြည်ကြည်၊ မြစ်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံရာဝယ် ခြားနားသော ရေစီး နှစ်မြွှာသည် တော်တော်နှင့် မရောနှောသေး ဘဲ စိမ်းမြမြချင်းတွင်းမြစ်ရေနှင့် ဖြူလွလွ ဧရာဝတီမြစ်ရေတို့သည် မြစ်ဆုံဒေသမှ ကြည့်ပါ က မျက်စိတစ်ဆုံးပင် ရေစီးနှစ်ကြောင်း ယှဉ်ပြိုင်သွားနေသည်ကို မြင်ရပေ၏။

ထူးခြားလှပသော ဤရှုခင်းကို ကြည့်ကြပြီးနောက် အနော်ရထာနှင့် ရဲဘက်တော်

တစ်သိုက်သည် မြင်းများကို နှင်၍ ချင်းတွင်းမြစ်ရိုးကို ဆန်တက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ညနေညို နေချိုသောအခါ၌ သူတို့သည် ထိုနေ့အဖို့ ခရီးကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ မြင်းများကို အစာရေစာရှိရာပို့ကြပြီး လူများလည်း အပန်းဖြေကြကုန်သည်။

*

ရေမြေရှင်ဟူသည်

ဤအခါတွင် မြစ်ရူး ... ရူးသော ရေကူးဆရာ ညောင်ဦးဖီးသည် ချင်းတွင်းမြစ်၏ ကမ်းပါးစောက်တစ်နေရာတွင် ထိုင်လျက် ရေပြင်ကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ကာ စိတ်ကူးယဉ် နေသည်။ သူသည် ငယ်ကျင့် ဝါသနာအတိုင်း၊ မြစ်မြင်လျှင် ဖြတ်ကူးချင်၊ ကမ်းပါးစောက် မြင်လျှင် ပြေးတက်ချင်သူ ဖြစ်၍ ဧရာဝတီလို မြစ်ကြီးနှင့် ညောင်ဦးကမ်းပါးစောက်ကြီးလို ဟာမျိုးတောင် အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ရကား ဧရာဝတီ၏ ညီမပျိုသဖွယ်ဖြစ်သော သလ္လာဝတီ မြစ်မီးကြည်ကလေးက တီတီတာတာ၊ ရေစီးသံကလေး သာသာနှင့် ခရာတာတာ မြူဆွယ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်တွင် ညောင်ဦးဖီးသည် တစ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ အကဲစမ်းလိုက်တော့ မည်ဟု စွေ့ကနဲထ၍ ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်လိုက်စဉ် သူ့လက်ကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က လာကိုင်လျက် ...

“ဟေ့ ... မြစ်ကို အောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သည်ထက်ကောင်းတဲ့ နည်းတွေ ရှိပါသေး တယ်ကွာ”

အသံရှင်မှာ အနော်ရထာဘုရင် ဖြစ်နေရာ၊ ညောင်ဦးဖီးသည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားလျက် ကိုယ်ကိုရို၍ ခြေတော် ဦးခိုက်မည်ပြုလေရာ အနော်ရထာက သည်လို ခရီးထွက်စဉ်အခါမှာ သူ့အား ကိုယ်တူရဲဘက်တစ်ဦးအနေဖြင့်သာ ဆက်ဆံရမည်ဟု မှာကြားထားသည့်အတိုင်း လက်တား၍ ညောင်ဦးဖီးအား သတိရစေကာ နှစ်ယောက်သား ယှဉ်ထိုင်ကြပြီး ဘုရင်က ဆက်လက်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ မြစ်ကို အသုံးပြုတာမှာ သည်ထက်ကောင်းတဲ့ နည်းတွေ ရှိသေး တယ်။ အခုကိုယ့်လူက ဒီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးမယ်၊ သူ့ရဲ့ရေစီးအားနဲ့ လှိုင်းလုံးလေးတွေကို အောင်နိုင်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်စေရမယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်လူရဲ့ ခွန်အားဗလနဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်အားကိုးမှုတွေ ပြည့်ဝခြင်းပါဘဲ။ ကဲ ... မြစ်ကို အသုံးချတဲ့နောက်တစ်နည်း၊ ဥပမာကွာ ဖောင်တွေ၊ လှေတွေပေါ်မှာ လူတွေကစီး၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေလည်းတင်ပြီးတော့ရင် လှော်တက်တွေ ထိုးဝါးတွေနဲ့

မြစ်ရေပြင်ရဲ့ ကျောက်ထိုးခတ်ပြီး တို့လိုရာ ခရီးကို ရောက်အောင် မောင်းနှင်မယ်ကွာ၊ ဒါဟာ တို့က မြစ်ကို တိရစ္ဆာန်ကောင်လို အသုံးချနည်းပေါ့ ဟုတ်လား။ နို့ပြီး သည့်ပြင် ကော”

ယင်းအခိုက်တွင် ကျန်စစ်သားနှင့် ငလုံးလက်ဖယ်လည်း ရောက်လာကြ၍ ငှယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြကာ မြစ်များ ရေများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ငလုံးလက်ဖယ်က စိမ်းဖန့်ဖန့်နှင့် တသွင်သွင်စီးနေသော သလ္လာရေအယဉ်ကို ကြည့်၍ အခုန ဘုရင်၏ စကားကို ဆက်သည်။

“သည့်ပြင်ကောဆိုရင် ကျွန်တော့် သဘောကတော့ဟောဒီမြစ်စိမ်းရောင်ထနေတဲ့ မြစ်ရေတွေကို၊ လယ်ယာမြေထဲ ဖောက်ချလိုက်ရရင် ဘာပင်မှ မပေါက်တဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေတွေ တောင်ပဲ စိမ်းရောင်စိုလာမှာပဲ”

အနော်ရထာသည် ငလုံးလက်ဖယ်၏ ကျောက်သပ်လိုက်ကာ “အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါစိတ်ကူး ကြံစည်နေတာလည်း ဒါပဲကွ၊ ငါဟာ အခုမြစ်ကြောင်းရေကြောင်းတွေကို ဘာလို့ လိုက်ကြည့်နေသလဲ၊ ဒင်းတို့တွေကို ငါတို့ရဲ့ ကျေးကျွန်အဖြစ်နဲ့ အသုံးချရမယ်။ သူတို့ဆီက မကုန်မခန်းနိုင်တဲ့ ရေတွေကို တို့ လိုရာဖောက်ယူပြီးတော့ရင်၊ မိုးခေါင်ရေရှား ဒေသတွေမှာ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို စိုက်ပျိုးစေရမယ်၊ ရေနဲ့ မြေကို ဒီလိုမှ ငါက အသုံးမချ နိုင်ရင် ဘာကြောင့် ရေမြေရှင်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ခံယူထားရဦးမှာလဲကွယ့်”

ဘုရင်နော်ရထာ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ မိန့်ကြားလိုက်သော စကားကို ကျန်စစ် သားသည် လွန်စွာ သဘောကျလျက် အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျေနပ်လှစွာဖြင့် ရဲဘက်တော်တစ်သိုက်သည် မြင်းများကို စီးကြကာ၊ မွညက်သော သဲမြေပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် စိမ်းရောင်စို၍ ပိန်း မှောင်ညိုနေသော ထန်းတောကြီးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

*

ငထွေရူး၏ စွမ်းပကား

- ထန်းတောရယ်သာ
- လာခဲ့ပါ ကိုယ်လူလှရယ်တို့
- ပင်ကျရေမွှေး။
- လောင်းမကူ

ခေါင်းပေါင်းဖြူ ငွေရောင်မြုပ်ကယ်နဲ့

ဆောင်းအုပ်လို့ ဖွေး။

ဤထန်းတောကြီးနားသို့ ချဉ်းကပ်မိကြသောအခါ သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးက မင်းယောက်ျားတို့ နှာဝသို့လာ၍ သွေးဆောင်လေသည်။ ဤ ထန်းတောသည် အရိုင်းတောကြီးမဟုတ်၊ လူလုပ်၍ ယဉ်ပါးပြီး သောက်စားစရာ ယမကာများ ရနိုင်ကြောင်း သိသာသဖြင့် မင်းနော်ရထာတို့ လူသိုက်သည် သည်ညတော့ သည်မှာဘဲ စခန်းချကြတော့မည် ဟု မြင်းများပေါ်က ဆင်းသက်ကြ၍ နေရာထိုင်ခင်းများ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဤအချိန်ဝယ် ထန်းလက်ကာ၊ ထန်းလက်မိုးသည် ထန်းတဲထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက် ထန်းလှီးစားနှင့် မြူအိုးတွေ ခါးချိတ်ကာ သီချင်းဆို၍ ထွက်လာသည်။

မူးလိုက်ပါတဲ့ ငှက်ခါးတောင်

မူးလိုက်ပါတဲ့ ငှက်ခါးတောင်

သည်မောင်မှာ ဟန်မထိန်းနိုင်ဘူး

ယိမ်း ... ယိမ်း ... (ဟဲ့ ... အလို)

သူ့သီဆိုရာမဆုံးမီ ပြင်ပတွင် မြင်းများနှင့် လူများကို မြင်ရသည်၌ ရုတ်တရက် ကြောက်ရွံ့ ရပ်တန့်သွားကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် ...

“ဆရာတို့ ... ဆရာတို့၊ ကျွန်တော့်လည်း မရိုက်နှက်ကြပါနဲ့၊ ထန်းတောလဲ မဖျက်ဆီးကြပါနဲ့၊ ဆရာတို့လိုသမျှ ထန်းရည်ကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးပါမယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထန်းပင်ရှိရာ ပြေးတက်မည်ပြုရာ ကျန်စစ်သားက သူ့အား ဟန့်တားလျက် ...

“ဟေ့ ... ဘာကြောင့်များ ဒါလောက် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ရတာတုန်း”

“အလိုလေး ... ဆရာကများ ကျွန်တော့် မေးနေရသေးတယ်။ ဆရာတို့လို ဘုရင့်လူတွေပေါ့ဗျ။ ထန်းတောထဲ ရောက်လာကြပြီးတော့ သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ ထန်းရည် မြန်မြန်မရတိုင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ကြ နှက်ကြ၊ ထန်းတောကို ဖျက်ဆီးကြသဗျ။ အခုတော့ ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့တော့ ဆရာတို့၊ ကျွန်တော်အမြန်ဆုံး ... အမြန်တကာ အမြန်ဆုံးရအောင်” ဟု ပြောလျက် ပြေးမည်ပြုနေပြန်ရာ ကျန်စစ်သားက ...

“ဟေ့ ... နေစမ်းပါဦးကွ၊ တို့က အေးအေးဆေးဆေးပါ။ ဟိုလူတွေလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ့်၊ ဘယ့်နှယ့် မင်းခုနပြောတယ် တို့လို ဘုရင့်လူတွေက မင်းထန်းတောထဲလာလာပြီး ဖျက်ဆီးကြတယ်၊ မင်းကိုလည်း ရိုက်ကြ နှက်ကြတယ် ဟုတ်လား” ဟု မေးသည်၌

သူ့အား မျက်မာန်ရှသည်ထင်၍ ကြောက်လန့်စွာ လက်ဝါးကလေးကာလျက် ...

“အား ... အား ... အခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ဆရာရဲ့၊ ဘုရင့်လူတွေက ဟိုတုန်းကလို မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ မဆိုးကြတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အပေါ်ကောင်း ကုန်ကြပါပြီ။ အခုဆရာတို့လိုပေါ့ ဟဲဟဲ” ဟု ရယ်မောပြောသည်၌ အနော်ရထာ မျက်နှာ တွင် နှစ်သက်စွာ ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျန်စစ်သားက ဘုရင့် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေသောဟု ...

“ဒါဖြင့် အခု ဘုရင်အုပ်ချုပ်ပုံက ပြောင်းလဲ ကောင်းမွန်လာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဪ ... အခု ဘုရင် အုပ်ချုပ်ပုံ ကောင်းမကောင်းတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျာ။ ဘုရင့်လူတွေ ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းလာကြတာကတော့ သူတို့နှိပ်စက် ညှဉ်း ပန်းကြလွန်းလို့ ကျွန်တော့်မှာ သည်အန္တရာယ်က လွတ်အောင် သေချင်ပက်ကျိ ကြိုးစားရင်း က ကြာတော့ ကျင့်သားရပြီး အခုဖြင့် သူတို့ လိုချင်သမျှ အချိန်မီရအောင် တက်ပေးနိုင်နေ ပြီကိုဗျ”

ကျန်စစ်သားနှင့် ရဲဘက်တော် တစ်သိုက်မှာ သူတို့လိုချင်သော အဖြေမရဘဲ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်လွဲပေါ့ဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ ရယ်ချင်စိတ်မျိုး ပေါ်လာသည်ကို ကြိတ်မှိတ် အောင့်အည်းလျက် ဘုရင့်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲ ဖြစ်နေကြရာ ဘာမျှ မသိရှာသော ကိုရွှေထန်းဆရာက ဆက်လက်၍ ...

“ဟုတ်သလေ၊ ကျွန်တော်ဟာ အခုဆိုရင် လူတစ်ရာလောက် သောက်တာကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အလျင်မီအောင် ချပေးနိုင်တဲ့ ထန်းတက်ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နေပြီဗျ” ဟု လက်သီး လက်ရုံးပြ၍ ပြောသည်၌ ဘုရင် နော်ရထာမှာ လွန်စွာ သဘောကျလျက် သူပေါင်သူ လက်ဝါးနဲ့ ပုတ်၍ပင် ရယ်မောကာ ...

“ဟေ့လူရဲ့ သည်လိုဆိုရင် ကိုယ်ရင်က ဘုရင့်လူများကြောင့် ထန်းတက်ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်လာတာကိုး၊ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရပေလိမ့်မယ်။ သည်တော့ မောင်ရင် ဘုရင်ကို များ တွေ့တဲ့အခါမှာ သူတို့အတွက် ကောင်းချီးစကားလေးများ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ လျှောက်တင်လိုက်ပါလားကွယ်”

ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ရယ်မောစရာ ပြောလေရာ ရဲဘက်တော် တစ်သိုက်တို့သည် အားရပါးရ ရယ်မောကြကုန်သည်။ သို့သော် ထန်းတက်ဆရာမှာ နားမလည်ရှာဘဲ သူ့အား အဟုတ်ပြောသည်ထင်၍။

“အား ... ဘုရင်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဖို့လား၊ ခဲယဉ်းပါသေးဗျာ။ ဘုရင်ကလည်း

ကျွန်တော့် ထန်းတောထဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘုရင့် နန်းတော် မသွား အားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထန်းတက်တဲ့ အလုပ်က တစ်နေ့ခရီးထွက်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ထန်းပင်ဆိုတာ မနက်တစ်ခါ ညနေတစ်ခါ နေ့တိုင်းမှန်မှန် လှီးနိုင်မှ ဖြစ်တာ၊ နို့ပြီး သည့်ပြင်လူလွဲပစ်ခဲ့လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ နောင်ကြီးတို့ရဲ့ မြင်းများ ဆင်များလိုပဲ တစ်လက် ကိုင် လုပ်ရတာဗျ။ သည်တော့ နောင်ကြီးတို့ပဲ ဘုရင်ကို တွေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် ကိုယ်စား ပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ” ဟု ဆိုသည်၌ နော်ရထာမှာ သဘောကျလှ၍ ...

“ကဲ ဒါဖြင့် ကိုရင့် နာမည်ပဲ ပြောပြလိုက်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ လျှောက်တင်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့် နာမည်လား အဖေအမေ မှည့်တာကတော့ ငထွေပါခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ထန်းတက်တဲ့ အလုပ်လုပ်စားရတော့ အမူးသမားတွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် သီချင်းဆိုတန် ဆို၊ က ပြတန် ကပြရနဲ့ ခပ်ရှူးရှူးလုပ်နေရတာမို့ ငထွေရှူးလို့ ခေါ်ကြသဗျ။ မှုရင်းက ‘ငထွေ’ ဆိုရင် ရေထဲမှာပဲရှိတယ် အောက်မေ့ကြပြီး ထန်းသမား ‘ငထွေရှူး’ ဆိုမှ ဟောသည် တစ်နယ်လုံးက သိကြသဗျ” ဟု အားရပါးရ ပြောပြီး “ကဲ ... နောင်ကြီးတို့လည်း အာ ခြောက် ကရောမယ်။ ထန်းပင်ပေါ် အသာရောက်အောင် မျောက်ကလေးလို တက်လိုက်ဦး မယ် ဗျို့” ဟု ဆိုပြီး အနီးရှိ ထန်းပင်ပေါ်သို့ စွေ့ခနဲ တက်သွားလေ၏။

ထန်းသမားတို့ ထန်းပင်ပေါ်တက်ရာတွင် မြေကြီးပေါ် လမ်းလျှောက်သည်ထက် မြန်၏။ ငထွေရှူးသည် သူ့တစ်ရပ်စာကို တစ်လှမ်းကျ ပေါင်တံထိုးဖြင့် စွေ့ခနဲ စွေ့ခနဲ တက်သွားရာ အောက်မှ ကြည့်နေသူတို့မှာ သည်လောက် ထန်းတက် မြန်တာ မတွေ့ ဖူးသေးဟု စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

ငထွေရှူးသည် ထန်းပင်ပေါ် တစ်ခါရောက်ပြီးနောက် အောက်သို့ ပြန်မဆင်းတော့ ချေ။ ထိုအပင်မှ ရသော ထန်းရည်ကို ချအိုးဖြင့် အောက်သို့ ကြိုးနှင့် ချပေး၊ အပင်ရင်းမှ အိုးကောက်သူ တပည့်က လှယ်၍ယူ၊ သူကမူ အလက်ချင်းယှက်နေသော ထန်းတစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်ကို ရှဉ့်ကဲ့သို့ခုန်၍ လည်းကောင်း၊ မျောက်ကဲ့သို့ လွဲ၍ လည်းကောင်း လွှားကနဲ လွှားခနဲ ကူးသန်းနေလေတော့၏။

အနော်ရထာနှင့် ရဲဘက်တော်တစ်သိုက်သည် ကောင်းမွန်လှသော ထန်းရည်ကို မော့ကြရင်း ဤမျှ ထန်းတက်တော်သူကို ချီးမွမ်းနေကြစဉ်မှာပင် ငထွေရှူးသည် နောက်ဆုံး ထန်းတစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာပုံကို မြင်ရသည်တွင် ပိုမို အံ့ဩကြကုန်လေ၏။ အကြောင်း မှာ ငထွေရှူးဆင်းလာပုံသည် ရှဉ့်များ၊ တောက်တဲ့များ ကဲ့သို့ ဇောက်ထိုးဆင်းပြလိုက်ခြင်း ဖေတည်း။

ထိုည၌ အနော်ရထာနှင့်ရဲဘက်တစ်သိုက်သည် ငထွေရူး၏ ထန်းတောထဲမှာပင် စခန်းချကြသည်။ ငထွေရူး၏ စိတ်တွင် ယခုလာသော ဘုရင့်စစ်သည်တော်တစ်သိုက် သည် ယခင်လူများကဲ့သို့ သောက်စား မူးရူးရမ်းကားခြင်းမရှိဟု စိတ်အေးချမ်းသာ ဖြစ်ရ၍ သူ့တွင်ရှိသော ပစ္စည်းများနှင့် ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

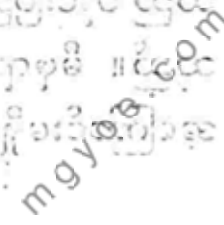
ငထွေရူးသည် ထန်းရည်ခါးတက်ရုံသာမဟုတ်။ ထန်းရည်ချိုမှ ထန်းလျက်လည်း ချက်သဖြင့် ထိုည လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ထန်းလျက်၊ တင်လဲ၊ သကာတို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ထို့ပြင် ထန်းလက် ထန်းရွက်နုတို့ဖြင့် ရက်လုပ်သော ဖျာများ၊ ဖာများ၊ တောင်းများ နှင့် ကလေးကစားစရာ အရုပ်များကိုလည်း ထုတ်ပြ၍ အလိုရှိပါက လက်ဆောင်အဖြစ် ယူသွားနိုင်ပါကြောင်း လောကွတ်ပြုသည်။

ကြက်ရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ သမင်ရုပ်များရှိသည့်အနက် အနော်ရထာ သည် ထန်းဖလတ်လျှော် မိုက်သားနုနှင့် ရက်လုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်ဖြူဝင်းဝင်းကို သဘောကျတော်မူမိသည်။ အကြောင်းမှာ ဘုရင်တွင် ဤအရုပ်မျိုးနှင့် ကစားသော အရွယ်သားတော် စောလူးမင်းသား ရှိနေပြီတည်း။ ထိုအချိန်တွင် မင်းသားငယ်သည် မိဖုရားဆောင်မှာသာ (အနော်ရထာမိခင်) မယ်တော်ကြီးနှင့် အနေများသည်။ သား ယောက်ျားကလေးသည် မိန်းမတွေတောထဲ ကြီးပြင်းရသည်ကို ဘုရင်သည် မကြိုက်လှ။ သို့သော် မြေးချစ်သော မိခင်ကြီး ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ အောင့်အည်းထားနေရ၏။ ယင်း၌ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို တစ်နေ့သော် ဆင်စီး၍ မြင်းရုံရမည့် သားတော်ကလေးကို အထူးသတိရခြင်းအားဖြင့် သားတော်ကလေး ကစားရန် ငထွေရူးထံမှ ဆင်ရုပ်ကလေးကို ယူတော်မူပြီး သူ့လူများအား ခုည ဧည့်ခံပြုစုသူ အိမ်ရှင်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ရန် နှင့် နက်ဖြန် မြို့တော်သို့ ပြန်မည့်အကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

ငထွေရူးသည် ထိုအကြောင်းကို နားထောင်ပြီးနောက် အနော်ရထာအား ချီးမြှင့်ရန် နှင့် နက်ဖြန် မြို့တော်သို့ ပြန်မည့်အကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

အနော်ရထာသည် ထိုအကြောင်းကို နားထောင်ပြီးနောက် အနော်ရထာအား ချီးမြှင့်ရန် နှင့် နက်ဖြန် မြို့တော်သို့ ပြန်မည့်အကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

“သားတော်၊ အခုည ဥယျာဉ်တော်မှာ ပွဲရှိတယ်၊ နယ်လှည့်လျှောက်ကနေကြတဲ့ ဇာတ်သဘင်သည်တွေပေါ့။ ရာမညဒေသက လာခဲ့ကြတာတဲ့။ သူတို့ ပြည်သားတွေရဲ့ အနုပညာ၊ သားတော် ရှုစားစေချင်ပါတယ်”

အနော်ရထာသည် မယ်တော်ဆန္ဒကို ချက်ချင်းမဆုံးဖြတ်သေးပဲ အဝေးသို့ တွေ့ငေးနေစဉ်မှာပင် သားတော် မင်းသားကလေးက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ခမည်းတော်၊ သားတော်နဲ့အတူ ကြည့်အောင်ပါ” ဟု ပူဆာသည် ၌ သားတော်အလိုလိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီ သားတော်၊ ကောင်းပြီ” ဟု သားတော်ကျောက်ကို ပွတ်သပ်ချောမွေ့လိုက် လေ၏။

မြေဝိုင်းဇာတ်

နန်းမဆောင်ဥယျာဉ်တော်တွင်းဝယ် မြေဝိုင်းဇာတ်သဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပသည်။ မြေကွက်များ၌ ထမင်းခြောက်ဆီကိုစရနယ်ပြီး ထွန်းညှိသော မီးရောင်သည် အလျှံတ ပြောင်ပြောင် ထိန်လင်းလျက် ကောင်းကင်မှ ထိုးဆင်းလာသော လမင်းရောင်နှင့် ရောယှက် မိသည်တွင် ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ သစ်ပင် ပန်းမန်တို့၏ ခက်လက်၊ ရွက်ညှာ အဖူး၊ အပွင့်တို့မှာ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်တောက်ပ၍ လေခတ်တိုင်း တလျှပ်လျှပ် ဝင်းလက်ကြကုန် ၏။

အနော်ရထာသည် ဤပွဲမှာ မှူးကြီးမတ်ရာနှင့် မိဖုရား မောင်းမမိသံများ ခြံရံ၍ ရှုစားတော်မူသည်။

သဘင်သည်များသည် ပွဲမထွက်မီ ပဏာမ တေးသွားကို တီးသည်။ သီဆိုသော သီချင်းများမှာ သူတို့ ရာမည ဒေသကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသည်။ ဒေသစွဲနှင့် ရေးစပ်ထားသော သီချင်းဖြစ်သော်လည်း အနော်ရထာ သတိထားမိသည်။ အချို့စကားလုံးများမှာ ခုံညား ထည်ဝါလှသော ဗုဒ္ဓ၏ တရားဓမ္မသံများဖြစ်၍ သူတို့ဘုရင် မနုဟာကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်နှင့်အညီ ကျင့်ကြံသော မင်းကောင်းမင်းမြတ်ဖြစ်ကြောင်း သိုင်းဝိုင်းဖွဲ့ဆိုထား သည်။ အသားပေးကာ ထပ်၍ထပ်၍ သီဆိုသော ဗုဒ္ဓဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို အခါခါ ကြားရ သည်၌ အနော်ရထာ၏ စိတ်မှာ ထူးခြားသော ဓမ္မအာရုံကို ခံစားမိသည်။ မိမိမှာ တရားဓမ္မ နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှလည်း ကောင်းစွာ မသိသေးပါတကားဟု စိတ်အားငယ်မိခြင်း

လည်း ဖြစ်ရှာ၏။

ကဲ ... ပဏာမတေးသွားပြီးတော့ ပွဲစပါပြီ။ ရာမညဒေသက လူစွမ်းကောင်း နှစ်ယောက်။

အိန္ဒိယပြည်ဘက်မှ သင်္ဘောပျက်ပြီး မျောလာခဲ့တဲ့ ကုလား ညီနောင်။ သထုံမြို့ ကမ်းခြေဆိုက်လာတော့ မနုဟာမင်းရဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ ဘားမဲ့ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိနာယက ကောက်ယူမွေးစားပြီး ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တလို့ နာမည်ပေးထားလိုက်သတဲ့။

၎င်းဆရာတော်ဘုရားဟာ လောကီပညာ လိုက်စားသမို့ တစ်နေ့သ၌ ဇော်ဂျီဖိုဝင် သား မီးကင်အထားမှာ ရနံ့ကလည်း တယ်မွှေးဆိုသကဲ့။ ဆရာတော် မရှိခိုက် ကုလား ကလေးများ မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ခိုးစားရာမှာ တစ်ခါတည်း လူစွမ်းကောင်းများ ဖြစ်သွား ကြရောတဲ့ ဗျို့။

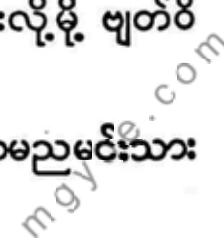
ဆင်ပြောင်ဆယ်စီး အားမာန်ကြီးလို့ ဆင်ကြီးဆယ်ကောင်မှ မ၊နိုင်သည့် ကျောက်ဖျာကြီး ပက်လက်လှန်လိုလှန်၊ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ကျောင်းဝိဟာကို တောထဲ ရွှေ့ပြီး ဝှက်ထားလိုထားနဲ့။ ကုလားကလေးတွေ တယ်အူမြူးကြသတဲ့၊ လူတွေကလည်း မိုးထိုးအောင် ခုန်နိုင်ပျံနိုင်တဲ့ပြင် ဓားလှံကလည်း ပြီးလိုက်သေးဆိုသကဲ့။ အဲသည်တော့ မနုဟာဘုရင်ဟာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုပ်ကြံမှာ စိုးရိမ်ရတဲ့အတွက် ကုလားညီနောင်ကို ဖမ်းစေလို့ အမိန့်ထုတ်။ နှစ်ယောက်သား ဝရမ်းပြေးဖြစ်ကြတဲ့ အနက်မှ အကြီးကောင် ဗျတ်ဝိ ဖမ်းမိပြီး အသတ်ခံရ၊ အငယ်ကောင် ဗျတ္တကတော့ လွတ်သွားသတဲ့။

သည် ဇာတ်ကြောင်းဟာ တောင်ပိုင်းရာမညဒေသက လာလေ့ရှိကြတဲ့ ကုန်သည် တွေ ခရီးသည်တွေထံမှ တစ်ဆင့်ကြားသိပြီးကြလို့ ပုဂံရွှေမြို့တော်သူ ရွှေမြို့တော်သားများ ဟာ သူတို့ညီနောင်အကြောင်းကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေကြပါတယ်။ နို့ပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ဓားပြီးလှံပြီး အားမာန်ကြီးကြတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေ ဖြစ်ကြပါလျက် ညီကတော့လွတ်သွားပြီး အစ်ကိုကျမှ ဘာကြောင့် ဖမ်းမိပြီး အသတ်ခံရပါသလဲဆိုတာ လည်း လွန်စွာသိလိုနေကြပါတယ်။

အဲသည်ညဘဲ ရာမညဇာတ်သမားတွေဟာ နောင်တော်ဗျတ်ဝိဖမ်းမိပုံကို အကွက် ကျကျပြသွားပါတယ်။

တောက် ... မြို့တော်ဝန် အကြံပက်စက်ပြီး လိမ်လည်လှည့်ဖျားလို့မို့ ဗျတ်ဝိ ဖမ်းမိပြီး အသတ်ခံရတာကိုး။

အဲသည် အခန်းမရောက်မီဖြင့် လူစွမ်းကောင်း ညီနောင်လုပ်ကြတဲ့ ရာမညမင်းသား

နှစ်ယောက်ဟာ တောတောင်ရေမြေမှာ ခုန်ပုံပုံတွေ နောက်ခံတီးကွက်နဲ့ ကျောက်ဖျာကြီး မပုံ၊ သူတို့ ဆရာတော်ဘုရား ကျောင်းတော်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မ၊ ချီသွားပုံတွေ ပြရာမှာ ပရိသတ် အင်မတန်နှစ်ခြိုက်ကြတယ်။

သားတော် စောလူးမင်းသားလေးကတောင် သူ့ဖခင် ဘုရင်နော်ရထာကို “ခမည်းတော်ရယ်၊ မင်းနေပြည်တော်ကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်လုပ်ပြရအောင် အဲသည် အင်အားမျိုး သားတော်ရချင်လိုက်တာ” ပြောမိတော့ နော်ရထာက ...

“တစ်နိုင်ငံလုံးကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်လုပ်ဖို့တောင် ဒီအင်အားမျိုး မလိုပါဘူး၊ ယုတ္တိမတန်တာတွေကို စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ သားတော်ရယ်”

ဘုရင်ပြန်ပြောသည်မှာ အလေးအနက်ဖြစ်၍ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် မြေးတော်ကလေးကို သူ့ဖခင်ဆီမှ ဆွဲယူကာ ခမည်းတော်အား ဤသို့ တွေ့ကရာတွေ မပြောရန် တီးတိုးတားမြစ်ရ၏။

ဗျတ်ဝိနှင့် မအိုဇာ

ပြပွဲဇာတ်လမ်းနောက်တစ်ခန်းမှာ နှစ်ပါးသွား။

နောင်တော် ဗျတ်ဝိသည် သထုံမြို့ဝန်၏ သမီးမအိုဇာနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည် ဖြစ်၍ သမီးရည်းစားတွေ့ခန်းမှာ မင်းသမီးနှင့် မင်းသား သစ္စာထား တေးသွားများနှင့် ကကြသည်။ ဤနှစ်ပါးသွားအပြီးမှာ ဗျတ်ဝိသည် ထိုည၌ မအိုဇာ၏ အဆောင်သို့လာရန် ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

နောက်တစ်ခန်းကား မအိုဇာ၏ ဖခင် မြို့တော်ဝန်သည် ဗျတ်ဝိလာမည့် လမ်းတွင် အပေါ်မှ မီးနေထဘီ ကားကြက်၍ မသန့်သော အရာများနှင့် စီရင်ထားသည်။ ထိုည ဗျတ်ဝိရွတ်နင်းအလာ မီးနေထဘီအောက်ရောက်သည်၌ ကိုယ်မှာ ယားယံ၍ မျက်ခုံးလက်ရုံးများ လှုပ်လျက် စိတ်နှလုံးလေးလံလာသည်။ ထိုအခိုက် မြို့တော်ဝန်၏ လူများက ညာသံပေး၍ ဝိုင်းဖမ်းကြရာ မီးနေထဘီကြောင့် ဆေးစွမ်းပျယ်၍ ဗျတ်ဝိ ခုန်နိုင်ပျံနိုင် ရုန်းကန်နိုင်သော အားအင်မရှိတော့ဘဲ အမိခံရသည်။ မအိုဇာထွက်လာ၍ ငိုချင်းချ။ သူ့ ဖခင်အား ချစ်သူကိုလွှတ်ရန် အသနားခံ။

သို့သော်မြို့ဝန်က ကြိုးနှင့်တုပ်ခေါ်သွား၍ သတ်စေ အမိန့်ထုတ်။
နောက်တစ်ခန်းမှာ ဗျတ်ဝိသည် ဘယ်လိုမှ သတ်၍မသေပေ။

ခုန်နိုင်ပျံနိုင် ရုန်းကန်နိုင်သော စွမ်းအား မရှိတော့သော်လည်း သူ့ချစ်သူအတွက် သူ့စိတ်ကတင်းထားလေသမျှ သူ့ကိုယ်မှ ကာယသိဒ္ဓိက မပျယ်လေသဖြင့် ...

ဓားနှင့်ထိုး

ဓားကျိုးပါလို့ လှံခွေ၊

ပြောနာဂိန် ဆင်မင်းတောင်

နင်းလို့ မသေ။

ကုန်းမှာတဲ့တထွေ

ရေမှာတဲ့ တခြား၊

ပဒုမ္မာရွှေကြာပန်းလို

လန်းတဲ့ ယောက်ျား။

ဤတေးသွားဖြင့် တင်း၍ ခံနေတော့ မြို့တော်ဝန်မင်း ရှက်လှသည်။ လူကောင် ဖမ်းမိပါလျက် သေအောင်မသတ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘုရင့်ရွှေနားတော်ကြား၍ မလျော်ပါ ကလား။ မြို့တော်ဝန် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းလှသည်။ အင်း ... ကြံဦးမှ ... ကြံဦးမှ ...။

“ဟေ့ ... မောင်ဗျတ်ဝိရဲ့ မင်းမသေသော်လည်း မင်းကိုငါက လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဘဲ လှံနဲ့ ဓားနဲ့ ထိုးခုတ်နေမှာဘဲ။ ဒီတော့ မင်းက ဘာ့ကြောင့်များ အသက်ရှင်နေချင် သေးသလဲကွယ်။ သက်သက်ဒုက္ခခံလို့ အားလျှော့လိုက်ပါတော့လားကွ”

ဗျတ်ဝိ။ ။ မလျှော့နိုင်ဘူးဗျ။ မလျှော့နိုင်ဘူး ... ကျွန်တော့် ချစ်သူရှိနေသမျှ ကျွန်တော့် ချစ်သူ မအိုဇာက ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေသမျှ ကျွန်တော်မသေနိုင်ဘူး ခင်ဗျ မသေနိုင်ဘူး။ အချစ်အတွက် အသက်ရှင်နေမှာပဲ”

မြို့တော်ဝန်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မော၍ ...

“ဪ ... ဟော ... ဟော မောင်ဗျတ်ဝိရဲ့၊ ငါ့သမီးက မင်းကို ချစ်နေတုန်းလို့ ထင်နေသေးသကိုးကွယ်။ ဒီမှာ မောင်ဗျတ်ဝိရဲ့။ မင်းကိုမိအောင် ထောင်ဖမ်းတာဟာ ငါ့သမီးကပါ အလိုတူ အလိုပါလို့ ဘုရင်ကို လျှောက်တင်တော့ ဘုရင်က သူ့ရန်သူကို ကူညီနှိမ်နင်းပေးတဲ့ သမီးတော်ကို သဘောတော်ကျလွန်းလို့ အခု ဆုလာဘ်တော်အဖြစ်နဲ့ ငါ့သမီး မအိုဇာကို မိဖုရားအရာ မြှောက်တော့မယ်တဲ့ကွယ်၊ ငါ့သမီးက အခု မင်းလို ပါမ္မား ရာဇဝတ်သားကို အရေးမထားတော့ဘူးကွယ်၊ သိရဲ့လား”

“အောင်မလေး ပြောလျှင်ယုံရမှာလားဗျ၊ ဇောဘဝင် တုန်စရာစကား”

“အေး ... မင်းက မယုံချင်နေ၊ ငါ့သမီးကဖြင့် မင်းသေပလား၊ သေပလားနဲ့

မေးရတာ အမောကွယ်”

“ဟင် ... မယုံနိုင်ဘူးဗျ၊ မယုံနိုင်ဘူး”

“အေး ... ဒါဖြင့် မင်းယုံနိုင်အောင် သက်သေသက္ကာယ ပြရတာပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုပြမှာတုန်းဗျ၊ မအိုဇာကို အခုခေါ်ခဲ့ပါဗျာ၊ ခေါ်ခဲ့ပါ”

“အေး ... လာပါစေမယ်ကွယ်၊ ဒီမှာ မောင်ဗျတ်ဝိရဲ့၊ တို့ လူမျိုးမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကြာရှည်စွာ လိုလားတယ်ဆိုရင် ကွမ်းအစ်နဲ့ ရေတကောင်းနဲ့ သဘောရှိ သောက်ဖို့ စားဖို့ ဧည့်ခံတယ်ကွယ်၊ အဲ မလိုလားတော့ဘူးဆိုရင်ဖြင့် ကွမ်းတစ်ရာနဲ့ ရေတစ်ခွက်နဲ့ဘဲ အပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သကွယ်။ အဲသည်တော့ မအိုဇာဟာ မင်းဆီလာပြီး ကွမ်းတစ်ရာနဲ့ ရေတစ်ခွက် ပေးရင်ဖြင့် မင်းကို မလိုလားတော့ဘူး။ နှုတ်ကမပြောလိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ ဆိုတာ မင်းသိရလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် ဟုတ်ပြီထားလိုက်ပေါ့၊ သူ့မျက်နှာကလေး မြင်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ၊ လူသာ လွတ်လိုက်စမ်းပါ”

“အေး လာပါစေမယ်ကွယ်”

ဒီနေရာမှာ ပုဂံရွှေမြို့တော်က ပရိသတ်ဟာ မြို့တော်ဝန်ပြောတဲ့စကား (ကြာရှည် လိုလားရင် ကွမ်းအစ်နဲ့ ရေတစ်ကောင်းနဲ့ ဧည့်ခံတယ်၊ မလိုလားရင်ဖြင့် ကွမ်းတစ်ရာ ရေတစ်ခွက်နဲ့ပဲ အပြီး နှုတ်ဆက်တယ်) ဆိုတာကို သူတို့ ရာမညဒေသမှာ အဟုတ်ပဲလား လို့ တချို့က အောက်မေ့မိကြသတဲ့ဗျ။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗမာရည် သိပ်မလည် သေးတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကုလားလေးကို မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ လှည့်စားလိုက်တာပါပဲ”

အဲဒီလို ဗျတ်ဝိကို ပြောပြီးတော့ မြို့တော်ဝန်ဟာ ငိုယိုနေတဲ့ သမီးဆီသွားပြီး မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ သုတ်ပေးရင်း ...

“ကဲ ... သမီး၊ တိတ်တိတ်၊ ငိုမနေနဲ့တော့၊ သမီးတို့ ဒီလောက်ချစ်နေကြတာကို အဖေမသိလို့ လုပ်မိတာပါပဲ။ အခုတော့ သမီးတို့ ချစ်ခြင်းကို အဖေမခွင်းလိုတော့ပါဘူး။ သမီးချစ်သူကို အဖေလွှတ်တော့မယ်၊ လွှတ်ဖို့ ဘုရင့်ထံ လျှောက်ထားလိုက်ပြီ”

သမီးတော်က ဝမ်းသာလွန်းလို့ ...

“အို ... တကယ်လား အဖေ”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ အဖေလူကြီးပဲ ဘယ်လိမ်ပြောမလဲ၊ ကဲ ... ကဲ မျက်ရည် သုတ်၊ အပူရုပ်ဖျောက် နဲ့သာရေလိမ်းပြီး သမီးချစ်သူဆီ သွားပေရော့၊ အဲ ... သွားတဲ့ အခါမှာ သမီးလူ ခံတွင်းချဉ်လှရော့မယ်၊ ကွမ်းလေးဆေးလေး စားချင်လိမ့်မကွယ်၊ ပါးလုပ်

ကလေးဘာလေးလည်း ကျင်းရအောင် ကွမ်းတစ်ရာနဲ့ ရေတစ်ခွက်ပါ ယူသွားကွယ် ...
ကြားလားသမီး”

မအိုဇာဟာ ဖအေကြီးစကားအဟုတ်မှတ်ပြီး ကျကျနနပဲ ပြုပြင်ကာ ကွမ်းတစ်ရာနဲ့
ရေတစ်ခွက်ယူသွားလေတော့ ဗျတ်ဝိဟာ အပူရုပ်မပါတဲ့ သူ့ချစ်သူ မျက်နှာမြင်လျှင်
မြင်ချင်း လက်ထဲက ကွမ်းတစ်ရာနဲ့ ရေတစ်ခွက်ကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်း စိတ်အား လျှော့ပစ်
လိုက်တော့တာပေါ့။

အို မရဏကျွန်းရယ်က
ကွမ်းတစ်ရာ ရေတစ်ခွက်ကယ်နဲ့
မအိုဇာလာလို့ ဆက်ပါပေါ့
ကျွန်တော် သေဘက်နီး။
အချစ်မရှိရင်ဖြင့်
ဖြစ်မိသည်ဘဝတာ ဘာမမက်ပါဘူ
ငါ... အသက်ကယ် ခန္ဓာကြွေစေတော့
(သွားပေါ့) မရဏာပြေခရီး။ ။

မင်းသားလုပ်သူက ဤငိုချင်းဖြင့် ဇာတ်ပွဲအဆုံးသတ်လိုက်ကာ သည်လို လူစွမ်း
ကောင်းမျိုးကိုပင် သူတို့ ဘုရင်မနူဟာ ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် အောင်မြင်ကြောင်း တင်ပြသွား
သတည်း။

အဆိုအဖွဲ့နှင့် အစစ်အမှန်

အနော်ရထာသည် ဇာတ်ပွဲ၌ ပြသသွားသော လူစွမ်းကောင်းနှစ်ယောက်အကြောင်း
ကို စဉ်းစားကာ အဆောင်တော်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သဘာဝကို လွန်ဆန်သော သူတို့
စွမ်းပကားများကိုကား မယုံကြည်ပေ။ ကာလပေါ် ထိုးဇာတ်တို့၏ သဘောထားကို
နားလည်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤသို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ပရိသတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင်
ချဲ့ထွင်ထားသော ဇာတ်သွားထဲမှ ရာမညဒေသနှင့် သူတို့ ဘုရင်မနူဟာ အကြောင်းမှန်
သင့်သလောက်ကို ကောက်နုတ်ထုတ်ယူ၍ မိမိသိလိုသော် အရာအချို့ကို စူးစမ်းမိလေ၏။

အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သားအား ခေါ်စေကာ ဤအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြ
၏။ ကျန်စစ်သားလည်း ဤစွမ်းကောင်း နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိရှိပြီး ဖြစ်၍ လူများစု

ဆုံရာ ပုဂံရွှေမြို့တော်ဈေးတွင် ဤညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သဘင်သည်တို့ ပြသသော ဇာတ်အဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း၊ သီချင်းများဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရာမညဒေသမှ လာကြသူများမှ တစ်ဆင့် ရွှေမြို့တော်သားများ ကြားသိကြ၍ အင်မတန် ရေပန်းစားသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ကြောင်း အနော်ရထာကို ပြောပြ၏။

ထို့အပြင် လူစွမ်းကောင်း ဗျတ်ဝိအလောင်းကို လေးပိုင်းခုတ်ဖြတ်၍ မြို့ရိုးလေး ဒေါင့်မှာ မြှုပ်သည်။ သွေးများကိုလည်း မြို့ရိုးလေးမျက်နှာ ပတ်လည်မှာ အကွက်မလပ် ရအောင် ဖျန်းထားကာ ဤမြို့ကို လူစွမ်းကောင်း ဗျတ်ဝိက စောင့်ရှောက်ရန် ဘုရင့် အမိန့်ဖြင့် ခိုင်းစေထားသည်။ ထို့ကြောင့် မနုဟာ ဘုရင်စံရာ သထုံမြို့တော်ကို မည်သည့် ရန်သူမျိုးမှ မဝင်နိုင်ဟု ရာမညသားတို့က ပြောဆိုကြကြောင်း ကျန်စစ်သားက လျှောက်တင် သည်၌ အနော်ရထာဘုရင်က ပြုံးတော်မူပြီး ...။

“ဒါဟာ သူတို့ တိုင်းပြည်အတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့ ဟိတ်လုံး ဟန်လုံးမျိုးပဲ။ သူတို့ ဘုရင်က လူစွမ်းကောင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုတောင် မြို့စောင့်ထားတယ်ဆိုတော့ အာဂ ပါလားကွယ့်။ အဲသည်ပြည်က မှူးမတ်ပညာရှိတွေ မညံ့ဘူးနော်၊ ငါတို့နဲ့ ပြည်ထောင်မင်း ချင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှ ဖွဲ့မရဘူးဆိုရင် နှစ်ပြည့်တစ်ပြည်ဖြစ်အောင် ငါတို့ က ဆောင်ရွက်ရမယ် သည်တော့ သူတို့ တိုင်းပြည်အကြောင်း လူတွေအကြောင်း တို့များ စုံစမ်းရမယ်၊ ရာမညဒေသကလာကြတဲ့ ကုန်သည်၊ ခရီးသည်၊ သဘင်သည်၊ သီချင်းသည် တွေရဲ့ အဆိုအပြောကိုလည်း လေ့လာရမယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်လိုပဲ ပညာသားပါပါ ဖွဲ့ဆိုထားသည်ဖြစ်စေ အစစ်အမှန်က အခြေခံရှိရမှာပဲ၊ အခု ဗျတ်ဝိ ဗျတ္တ ခေါ်တဲ့ တစ်ပြည် သား လူစွမ်းကောင်း နှစ်ယောက်ဆိုတာလည်း အမှန်ဖြစ်ရင် တစ်ယောက်သေပြီးတော့ တစ်ယောက်ကျန်နေတယ်။ အဲ့ဒီကျန်တဲ့သူဟာ သူတို့ပြည်က တိမ်းရှောင်ရတယ်ဆိုတော့ တို့ပြည်ထဲရောက်ကောင်း ရောက်နေလိမ့်မယ်၊ သည်တော့ အဲဒီ တစ်ပြည်သားကို တွေ့ အောင် စုံစမ်းပြီး ခေါ်ယူ သိမ်းသွင်းထားလိုက်ပေရော့” ဟု ကျန်စစ်သားအား တာဝန် ပေးလိုက်လေ၏။

တစ်ပြည်သား၏ တစ်ဘာသာ

ရက်များစွာ မကြာမီ တစ်ပြည်သား လူမျိုးခြား ဗျတ္တအား ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ မိမိ လက်အောက်၌ သိမ်းသွင်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျန်စစ်သားထံမှ ဘုရင်နော်ရထာ

ကြားသိရ၏။ သူ့အစ်ကို ဗျတ်ဝိသည် မနုဟာ ဘုရင်အမိန့်ဖြင့် အသတ်ခံရကြောင်းလည်း မှန်၏။ သူက လွတ်အောင် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုအား ရာမညတိုင်းသားများ က လူစွမ်းကောင်းနှစ်ယောက်ဟု ဆိုကြသည်မှာလည်း ယခုတွေ့ရှိရသော ဗျတ္တကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် အလွန်ဆိုထိုက်ပါ၏။

ဗျတ္တသည် ကိုယ်ကာယ ကြီးမားကျစ်လျစ်၍ အလွန်သန်စွမ်းလှ၏။ အခုန်အပျံ လည်း သိပ်ကောင်းပြီး အသွားအလာ လွန်စွာလျင်လျက် အပြေးသိပ်သန်သည်။ မြင်းနှင့် ပြိုင်၍ပင် ပြေးနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့်ကား မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်လှ၏။ ဗျတ္တ၏ ယင်း စွမ်းပကားများကို လူတိုင်းပင် အံ့ဩချီးမွမ်းကြရသည်။ ဗျတ္တကား တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးဝင်မည့် အဖိုးတန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ယင်းသို့ အနော်ရထာ ကြားသိရပြီးနောက် ဗျတ္တသည် ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်ပါ သနည်း။ ယင်းအချိန်၌ ရာမညဒေသတွင် ထွန်းပနေပြီဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းကို သူသိပါသလား ... စုံစမ်းကြည့်တော့ ဗျတ္တသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်။ အိန္ဒိယပြည် အနောက်ပိုင်း သဲကန္တာရဒေသတွင် ထွန်းကားသော ဘာသာတစ်မျိုးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူသည် ဤတိုင်းပြည်ရောက်လာတော့သည်က ဟိန္ဒူနှင့် ရောယှက် နေသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာယောင်ယောင် နတ်များ၊ နဂါးများ ကိုးကွယ်ကြသူများက သူ့အား ပဋိပက္ခပြုမှာပင် စိုးရိမ်ကြောင်း ပြောသည်ဟု သိရသည်၌ အနော်ရထာက သည်အတွက် မပူပါစေနှင့်၊ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ကိုးကွယ်ခြင်းသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်ရာသာ ဖြစ်သည်။ အခြားသူများနှင့် တိုင်းရေးပြည်ရာကို မထိပါးလျှင် ဘာမျှ အကြောင်းမရှိပါ။ လွတ်လပ်စွာ ကိုယ်နှစ်သက်ရာကို ကိုးကွယ်ပစေဟု မိန့်တော်မူပြီး ဗျတ္တ၏ စွမ်းပကားကို အသုံးချရန် ကျန်စစ်သားနှင့် တိုင်ပင်စီမံကြသည်။

*

ဗျတ္တ၏ စွမ်းပကား

ဗျတ္တသည် သူပြန်မရောက်နိုင်တော့ပြီ၊ ဝေးခဲ့ပြီဖြစ်သော သူမွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ သဲကန္တာရတွေ အကြောင်းနှင့် သူ့မိဘ ဘိုးဘွားများအကြောင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် အလွန် အပြောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဒီက နားထောင်သူများကလည်း မကြားဖူး မမြင်ဖူးသော အကြောင်းအရာများဖြစ်၍ တအံ့တဩရှိကြသည်။ ဗျတ္တ၏ ပုံပြင်များကို မငြီးနိုင် ဖြစ်ကြ သည်။

သဲကန္တာရဆိုသည်မှာ မျက်စိတဆုံး ဘာပင်ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ပူပြင်းသော နေရောင် အောက်တွင် တံလျှပ်ရောင်တွေ တပြောင်ပြောင် တောက်နေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ သဲလွင်ပြင်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။ သည်သဲလွင်ပြင်ကြီးထဲမှာပဲ သူ၏ မိဘ ဘိုးဘွားများက ပျော်မွေ့စွာ နေခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြင်းများ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးသော မြင်းများသည် သူတို့ဆီက သဲကန္တာရထဲမှာသာ ရှိသည်။ ဒီကမြင်းမျိုးတွေဆိုလျှင် သဲထဲ ခွာဆစ်မြုပ်နေ၍ နွားလောက်သာ သွားနိုင်မည်။ သူတို့ဆီက မြင်းများကား သဲပြင်ပေါ်မှာ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သည်။ စီးသူ၏ ခေါင်းပေါင်းစရှည်ရှည်မှာ လေတံခွန်ကဲ့သို့ နောက်က တန်းပါလာသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြင်းစီးအကောင်းဆုံးမှာလည်း သူတို့လူမျိုးများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့လူမျိုးသည် စွန့်စားခြင်းကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်သည်။ သူတို့၏ မျိုးရိုးစဉ်လာများ ပြောစမှတ်ရအောင် စွန့်စားခဲ့ပုံများကိုလည်း သည်းထိတ်လှိုက်ဖိုဖွယ်ရာ ပြောပြသည်။

“စွန့်စားတယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရလို့ ပျော်တာဗျ။ အန္တရာယ်ကြီးလေ ပျော်စရာကောင်းလေ ၊ စွန့်စားတဲ့ လူအဖို့ အန္တရာယ်နဲ့ ပျော်စရာဟာ ဒွန်တွဲနေတာပဲဗျ။ ပျော်ချင်ရင် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ လူမျိုးက ပျော်စရာ နဲ့ အန္တရာယ်ကိုပဲ ရှာနေကြတာ။ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ၊ အခုကြည့်လေ၊ အင်မတန်ရေခေါင်းပါးတဲ့ သဲကန္တာရထဲမှာ စွန့်စားလို့ အားမရတာနဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ထွက်ခဲ့ရာမှာ သင်္ဘောပျက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ပြည် ရောက်လာတာပဲ ကြည့်ပေရော့”

သူ့စကားသည် ငြင်းပယ်စရာမရှိ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ပဲ ဖြစ်နေရကိုး၊ နားထောင် သူများမှာ သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်ကြရသည်။ ဗျတ္တသည် စကားများပြီး သဘောသကာ ယလည်း ကောင်းသူဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်များသည်။

သူ့အပြောနှင့် အပြလည်း ညီမျှလှပါပေသည်။ ဗျတ္တရောက်ပြီး နေ့တိုင်းလိုလို ပင် သူ၏ မြင်းစီးပြပွဲများ ပြုလုပ်သည်။ ဗျတ္တသည် မြင်းကို အမျိုးမျိုးစီးပြသည်။ မြင်းစီး ကောင်းရုံသာမဟုတ်သေး၊ မြင်းကဲ့သို့ပင် ပြေးနိုင်သူ ဖြစ်ရကား လူများ အံ့ဩရသည့် သူ့ ပြနည်းတစ်ဖုံမှာ မြင်းကို ဒုန်းစီးလာရာမှ မြင်းပေါ်ကခုန်ချ၊ မြင်းရှေ့ကျော်ပြေး၊ ရှေ့ကပတ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်မှ မြင်းပေါ် ပြန်ခုန်တက်၍ စီးပြ၏။ မြင်း၏ ညာဘက်မှ ခုန်ချလျှင် ဘယ်ဘက်မှ ပြန်တက်သည်။ ဘယ်ဘက်က ခုန်ချလျှင် ညာဘက်က ပြန် တက်သည်။ ထို့အပြင် မြင်း၏ တင်ပါးပေါ်မှ လျှောချပြီး တအားဒုန်းစိုင်းနေသော မြင်း၏ အမြီးကို နောက်မှဆွဲ၍ အကြာကြီး ပြေးလိုက်နေပြီးမှ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာနှင့် “မောလာပြီ

ဗျာ ... နားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆို၍ မြင်း၏ တင်ပါးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ နောက်ပြန်ထိုင် လျက် ပရိသတ်ကို လက်ပြရင်း လိုက်ပါသွားချေသေး၏။

ဗျတ္တသည် မြင်းကို တစ်ကောင်တည်းသာမဟုတ်၊ ၂ ကောင်ပူး၊ ၃ ကောင်ပူးလည်း စီးပြသေး၏။ သူသည် မြင်း၏ ကျောပေါ်ကသာမဟုတ်။ ရန်သူမမြင်အောင်ဟုဆိုကာ မြင်း၏ဝမ်းဗိုက်အောက်မှလည်း တွယ်၍ လိုက်ပြနိုင်သေး၏။ ထို့အပြင် ဤသို့ ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်း စီးပြနေရာမှ ညင်ညင်သာသာလေး စီးပြပါတော့မည်ဟုဆို၍ ဒုန်းစိုင်းနေသော မြင်းပေါ်တွင် ရေအပြည့်နှင့် ဖလားကို ရေမဖိတ်စဉ်ရအောင် လက်ဝါးပေါ်တင် စီးပြ သည်မှာ အံ့တစ်ပါး ဖြစ်ပါပေ၏။

ဗျတ္တ၏ ဤသတင်းတွေမှာ တစ်ပြည်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ ဘုရင်မှာ လွန်စွာ ဂုဏ်တက်ပါ၏။ ဘုန်း သမ္ဘာကြီးရင့်တော်မူသော အနော်ရထာလို ဘုရင်မင်းမြတ်မို့သာ သည်လို လူစွမ်းကောင်းက တစ်ပြည် တစ်နိုင်ငံမှ ခဲယဉ်းစွာ ရောက်လာကာ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရသည်။ ပထမ၌ ဤလို ကျေးကျွန်ကောင်းနှင့် မထိုက်တန်သော သထုံဘုရင် မနုဟာက ဗျတ္တကို သတ်ရန် လုပ်သေးသည်။ သို့သော် အနော်ရထာ၏ ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့် သူ နောင်တော် ဗျတ်ဝိသာ ဖမ်းမိပြီး ဗျတ္တလွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ထို့အပြင် ယင်းခေတ်၌ နတ်သိကြားကို လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ကြသည်ဖြစ်လေရာ လူမင်းဘုန်းကြီး နတ်မင်းမနေသာဘဲ၊ သိကြားမင်းကပင် ဤလူမျိုးခြားအား တမင်ဖန်တီး၍ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပြောဆိုသမှုများလည်း ပြုကြကုန်၏။

ဤသတင်းစကားများ ကျန်စစ်သားမှ တစ်ဆင့် နော်ရထာကြားသော် ပြုံးမိသည်။ ဗျတ္တကို အသုံးရှိသည်လည်း မှန်၏။ ဗျတ္တအား ကြီးမှူးစေကာ မြင်းစီးသင်ကြား လေ့ကျင့် ရေး ဌာနကြီးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရန် ကျန်စစ်သားကို တာဝန်ပေးသည်။ ဤလုပ်ငန်းမှာ နေရာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းရာဌာနမျိုးတွင် လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်သင့် သည် ဖြစ်သောကြောင့် ပုပ္ပါးတောင်ခြေဒေသကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

တောင်တော် ရွှေပုပ္ပါး

စိန်ကြီး မြိုင်ကြီး၊ ရိပ်ကြီးတောတောင်
နေရောင်မခ၊ ပန်းများ ပင်ဆင့်
မြင်တိုင်းတင့်ပါဘိ၊ ဝေးမြင့်သီခေါင်

အာကာ ဘောင်ဝယ်၊ တိမ့်တောင် တိမ်သာ
 ဝေကစားလျက်၊ သိကြားရပ်ပြည်
 ဘုံမဟီသို့၊ ဦးတည်မျှော်ရော်
 နတ်များပျော်သည်၊ တောင်တော်ရွှေပုပ္ပါး။

အနော်ရထာနှင့် ကျန်စစ်သားသည် ဤမြိုင်ခြေသို့ ရောက်ကြသည်၌ အံ့ဩဖွယ်ရာ ရှုမျှော်ခင်းတို့ကို တွေ့မြင်ကြရ၍ ထူးဆန်းထွေလာ လူတို့၏ စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံများကို သုံးသပ်မိကြသည်။

လူသူမရောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သေလာတောင်ထိပ်၊ တိမ်လိပ်ယုက်သန်း၊ အံ့မခန်းကို၊ မျှော်မှန်းရမ်းဆ၊ စိတ်ကူးယဉ်နှင့် ပုံပြင်တွေ ပြောကြသည်မှာ အခြေနှင့် နေရာကိုက ဖန်တီးပေးနေသည်ဟု အနော်ရထာက မှတ်ချက်ချမိသည်။

ကျန်စစ်သားက ...

“ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ပထမတော့ လူတွေကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စေတတ်တယ်။ နောက်တော့ သည်အရာတွေကပဲ လူတွေကို စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်ဝတ္ထုတွေ ဖန်တီးစေပြီး တီးမှုတ်ကခုန် သီဆိုမှုပြုတဲ့ အနုပညာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ”

အနော်ရထာ ...

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ လူတွေဟာ အသိဉာဏ်တိုးတက်လာပြီး သဘာဝနိယာမတရားတွေ နားလည်လာတဲ့အခါမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩထိတ်လန့်မှုဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘဲ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်ဝတ္ထုတွေလည်း ပျောက်ကုန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။

“အို ... အဲသည် အခါတော့ ထူးဆန်းအံ့ဩမှုတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ဝတ္ထုအနုပညာတွေကို ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးလို့ ပစ်ပယ်လိုက်ကြမှာကို စိုးရိမ် လိုက်ပါဘိတော့” ဟု ကျန်စစ်သားက တစ်ယောက်တည်း ညည်းညည်းညာညာ ပြောဆို မိရာ အနော်ရထာက သူ့ပခုံးပုတ်လိုက်၍ ပြုံးရယ်ကာ ...

“ဟေ့ ... ကိုယ့်လူရဲ့၊ အဲဒါက အဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်။ အခု တို့ လုပ်ရမှာ က ...” ဟု ဆိုလိုက်သည်၌ ကျန်စစ်သားသည် ရှက်ပြုံးပြုံး၍ စိမ်ပြေနပြေမှိပြီး ထိုင်နေသော မန်ကျည်းပင်အိုကြီး အမြစ်ဆုံပေါ်မှ ထလျက် ...

“မှန်ပါ အရှင်၊ ကျွန်တော်တို့ အခု ဟောဒီ လျှို့မြောင်တွေဘက် ဆင်းကြည့်ကြရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့လျှင် မင်းနှစ်ပါးသည် တောင်ကမ်းပါးယံကြားမှ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးထဲ ရောက်သွားကြသည်၌ စိတ်ကြိုက်တွေ့သွားကြလေ၏။ တောလည်းရှိ၊ အရိပ်လည်းကောင်း၊ မြက်ခင်းလည်း စိမ်းစိုသည်။ စမ်းပေါက်နှင့် ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်တို့လည်း ကြည်လင်အေးမြသာယာလှပါဘိ။

*

ပုပ္ပါး၏ ပုံပြင်

ပုပ္ပါးတောင်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ဒေသဟူ၍ လူတို့က မှတ်ယူကြသည်။ ၎င်း၏ တောတောင်လျှိုမြောင်တွေထဲမှာ ဆေးဖက်ဝင်သော သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ၊ အစွမ်းထက်သော ဂမုန်းမျိုးတွေ ပေါက်ရောက်ကြ၍ အစောင့်ဘီလူးတွေ နတ်တွေနေကြလျက် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတပသီတို့လည်း ပျော်မွေ့ကြကုန်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ပုပ္ပါးတောင်၏ မူလဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ မြေလျင်ကြီးစွာ လှုပ်၍ မီးတောက် မီးလျှံတွေ ဟုန်းဟုန်းထလျက် ချော်ရည် ချော်မြှုပ် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီးသကာလ ... တောင်ကြီးပကတိ ဖြစ်လာသည်ဟု သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားမှတ်သားလာကြကုန်၏။

ပုပ္ပါးတောင်သည် တန်ခိုးကြီးသော နတ်များစံရာဟူ၍ လူတို့က ယုံကြည်ကြသည်။ ဤတောင်ရှိ အကြီးဆုံးသော နတ်မှာ မင်းမဟာဂီရိဟု ခေါ်သည်။ လူနေအိမ်တို့ကို ပါ ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်စောင့်နတ်လည်း ဖြစ်၍ အိမ်တွင်း မင်းမဟာဂီရိဟု ခေါ်လျက် နတ်ကိုးကွယ်သော အိမ်တိုင်းမှာ သူ့အတွက် အုန်းသီးစိမ်းမပြတ်ဆွဲရသည်။ ဝါဝင်ဝါထွက်မှာ ပူဇော်ရသည်။ သူသည် လူ့ဘဝက မောင်တင့်တယ်ဟု အမည်တွင်ခဲ့၍ အလွန်တရာ ခွန်အားဗလကြီးမားသော ပန်းပဲဆရာဖြစ်ခဲ့ရာ ယခု နတ်ဘဝမှာ သူ့အား မရိမသေ (ဝါ) သူမကြိုက်မနှစ်သက်တာ ပြုမိပါက ဖိုကျင်ထိုး၍ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ ချော်ရည် ချော်မြှုပ်တွေ တောင်ပေါ်မှ စီးကျစေလျက် လူနေအိမ်ခြေတို့ကို ဘေးအန္တရာယ် ဆိုက်ရောက်စေနိုင်သည်ဟုလည်း ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ကြရကုန်၏။ ထို့အပြင် သူ့အား ရိုသေစွာ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်မှုပြုသော အိမ်သည် အန္တရာယ်ကင်းသည်၊ လာဘ်သပ္ပကာ ရွှင်သည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြ၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်ကြသော နတ်အမျိုးမျိုး ရှိသည့်အနက်၊ သီးသီးသန့်သန့် တောင်တစ်လုံးနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား အပိုင်စားရှိသော နတ်တစ်ပါးဖြစ်လေသည်။

ဤမင်းမဟာဂီရိနတ်နှင့် ပုပ္ဖားတောင် အကြောင်းကိုများစွာသော အနုပညာရှင်တို့က ကဗျာလင်္ကာ တေးဂီတများ စပ်ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြသည်။ (ဖွဲ့ဆိုဆဲလည်း ဖြစ်သည်) ယင်းအကြောင်းများကို အနော်ရထာ ဘုရင်သည် ကျန်စစ်သားအား စုံစမ်းခိုင်းသည်။ မည်မျှပင် ချဲ့ထွင်ဝင့်ကားထားသည် ဖြစ်စေ။ အကြောင်းမှန် အခြေခံမျိုးစေ့တော့ ပါတတ်သည်။ နတ်ကန္ဓားပွဲများတွင် ကပြသီဆိုကြသော တေးသီချင်းများသည်လည်း လူတို့၏ ယုံကြည်ယူဆမှုများ၊ နှစ်လိုသော စိတ်ထားများ ဖြစ်တတ်၍ လေ့လာရန် မမေ့သင့်၊ အနုပညာကို ဥပက္ခာ မပြုနှင့်ဟု တိုင်းပြုပြည်ပြု ဘုရင်အနော်ရထာက နောင်မင်းဆက်လျာ ကျန်စစ်သားအား ညွှန်ကြားခဲ့လေ၏။

အနော်ရထာနှင့် မင်းမဟာဂီရိ

အခန်း [၄]

အိမ်တွင်း မင်းမဟာဂီရိခေါ် ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်၏ နတ်သီချင်းများမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည်။ လူတို့၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားလှသည်။ မောင်တင့်တယ်၏ နတ်ကန္နားပွဲကြီးများကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပလေ့ရှိကြသည်။

မောင်တင့်တယ်သည် လူ့ဘဝရှိစဉ်က ပန်းပဲဆရာ၊ ပန်းပဲအတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သော အနုပညာသည် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လုပ်သားပြည်သူတို့ ထာဝစဉ် အသုံးပြုရသော သံထည် ကိရိယာတို့ကို မပြတ်ထုတ်လုပ်ပေးနေသူ ဖြစ်လျက် မောင်တင့်တယ်သည် အထူးသဖြင့် ခွန်အားဗလကြီးမားသည့်ဘက်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် ပြည်သူတို့၏ လုပ်သား သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

ယင်း လုပ်သား သူရဲကောင်းကြီးသည် ရက်စက်ယုတ်မာသော ဘုရင်၏ မတရားသက်သက် လုပ်ကြံကွပ်မျက်ခြင်း ခံရသောအခါ၌ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် တော်လှန်ခြင်း မပြုဝံ့ကြသော်လည်း မောင်တင့်တယ်၏ ဝိညာဉ်ကို နတ်အဖြစ် ကိုးကွယ်ကြခြင်းဖြင့် ဘုရင်၏ အဓမ္မစနစ်ကို ဆန့်ကျင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုကား မောင်တင့်တယ် သေဆုံးသွားသည်မှာ နှစ်တွေညောင်း ရာပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ပြည်သူတို့ ချစ်ကြည်ညိုအပ်သော ထိုလုပ်သား သူရဲကောင်းကြီးကား

mgyoe.com

အိမ်တွင်းနတ်အဖြစ်နှင့် ထာဝစဉ် တည်မြဲလျက်ရှိပါချေသည်။ စာပေအနုပညာရှင်တို့က
လည်း ထိုနတ်အတွက် ကဗျာလင်္ကာတို့ကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်
နတ်ဝင်သောအခါ၌ နတ်ထိန်းနတ်နေတို့ ဝတ်ဆင်ရန်ကို ပြဆိုသည်မှာ ...

ခါးစီးငယ်မှ ဝေသီလေ
ကြော့ရှာလွန်းသည်။
တစ်ကျွန်းတင့်နိုး၊ ဆင်ပုဆိုးမှာ
ပိုးထဘီနှင့် အကျီငယ်မှခါသာ
အလက်ဖွာကို ပယ်ညာနောက်က
ဖနောင့်ကျနှင့်
ညာကျယ်ပင်ဆောင်၊ ခမောက်ရွှေပေ
ကြော့ရွန်းဝေသည်၊ သပြေရောင်နှင့် ...။

ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် နတ်ပူးကပ်သောအခါ၌ နတ်ဝင်သည်တို့သည် မောင်တင့်
တယ်တို့၏ ရှေ့ဖြစ်ဟောင်းကိုလည်း သနားစဖွယ်ဖြစ်အောင် နတ်သံနှော၍ သီဆိုကပြခြင်း
များပြုကြသည်။ မောင်တင့်တယ်သည် ထိုခေတ်တွင် စစ်သည်တော်တို့ အသုံးပြုအပ်သော
ဓားလှံလက်နက်တို့ကို သူမတူအောင်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိရုံမက ကာယဗလအရာမှာလည်း
ပြိုင်ဘက်ကင်းသူဖြစ်ရကား တကောင်းဘုရင်သည် ၎င်း၏ ထီးနန်းကို လုပ်ကြံလိမ့်မည်
သံသယရှိလေသည်နှင့် ပရိယာယ်ဆင်ကာ မောင်တင့်တယ်၏ နှမကို မိဖုရားအရာမြှောက်၊
ယောက်ဖတော် မောင်တင့်တယ်ကို သူကောင်းပြုမည်ဟု ခေါ်ယူပြီး မီးရှို့၍ သတ်သည်။
နှမတော် မိဖုရားက ယင်းအကြောင်းကို ကြားလျှင်ကြားခြင်း အစ်ကိုရှိရာသို့ ပြေး၍လာ၊
သို့သော် အသက်မမီတော့ပြီ ဖြစ်လေရာ ညီမငယ်လည်း အစ်ကိုနှင့်အတူ ထိုမီးပုံထဲမှာပဲ
သေပွဲဝင်ပစ်လိုက်တော့၏။

ကျန်စစ်သားသည် ယင်းနတ်ပွဲတို့ကို လိုက်လံကြည့်ရှု၍ လေ့လာရသည်။

“စင်စစ်တော့ လူတွေဟာ သူတို့ချစ်ခင်တဲ့လူ၊ ကြည်ညိုတဲ့လူတွေကို ဘယ်တော့မှ
မေ့ပျောက်မသွားနိုင်အောင် နတ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆပြီး နတ်ကန္နားပွဲတွေ
ကျင်းပတယ်။ အုန်းငှက်ပျောနဲ့ ပူဇော်ပသတယ်ဆိုတဲ့ အမှုတွေ ပြုနေကြတာပဲ။ နောင်လည်း
လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ သူတို့ချစ်ကြည်ညိုတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေ၊ ခေါင်းဆောင် ကောင်းတွေကို
တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ထာဝစဉ်အမှတ်တရဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ အထိမ်း
အမှတ်ပွဲတွေ ရှိနေကြမှာပဲ”

mg.yodan.com

ကျန်စစ်သားက ဤသို့ လျှောက်တင်သောအခါ ဘုရင် အနော်ရထာက “အိမ်း... ဟုတ်ပေတယ်။ ဒါဟာ လူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပေဘဲ။ သူ့ခေတ်နဲ့သူ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ပြုလုပ်ကြပေလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ငါစိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖြစ်မိတာကတော့ တိုင်းပြည်မှာ ထူးချွန်တဲ့ လူပေါ်လာရင် ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ရမှာလဲ ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာလဲ။ ဒီလူစွမ်းကောင်း တွေကို တိုင်းပြည်နဲ့ ဘုရင်အတွက် အသုံးချပါတော့လား” ဟု ဆိုသည်၌ ကျန်စစ်သားက ဟုတ်မှန်လှပါကြောင်းနှင့် အလေးအနက် ထောက်ခံသည်။

ထိုမှ နောက်များမကြာမီ ကာလတွင် နတ်ကန္နားပွဲများ၌ မင်းမဟာဂီရိ နတ်ဝင် သောအခါ အနော်ရထာနှင့် ကျန်စစ်သားတို့သည် ဟိုရှေးယခင်ဘဝများစွာက လူသား အဖြစ် မိမိနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တော်စပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း နတ်ဝင်သည်တို့၏ နှုတ်မှ နတ်သံနှော ၍ ပြောခြင်း၊ နတ်ချင်း သီဆိုခြင်းများ ပြုလာလေသည်။

နော်ရထာ မင်းကောင်း၊ သားချင်းယောင်းနှင့်
ဆွေနှောင်းကျန်စစ်၊ မှန်သနစ်မှာတော့
နတ်နှင့်လူ တမူစီဖြစ်ကြလို့
နှစ်ပေါင်းရာချီ၊ ကြာခဲ့ပြီမှ
တလီဘဝ၊ တွေ့ဆုံကြတယ်
တွေ့ဆုံကြတယ် ... တွေ့ကြတယ်တဲ့မှ
သာစွပုပ္ပါး တောင်ခြေနားမှာ
ညီများလားလို့၊ ပျော်ပါးရှာကြ
ပျော်ရှာကြ၊ ငါက စောင်မ၊
ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်လို့
ထွန်းတောက်ကြဘုန်း ...။

စင်စစ် ပုပ္ပါးတောင်သည် လူသားတို့အတွက်မဟုတ် နတ်များ ပျော်စံရာ ဖြစ် သည်။ နတ်ကြီးသည် နတ်က မလိုလားလျှင် အန္တရာယ်ကြီးသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆနေရာ အနော်ရထာဘုရင်သည် သူ၏ လေ့ကျင့်ရေးဌာနများကို ထိုဒေသမှ တမင်ရွေး၍ ပြုလုပ် လေတော့၊ ဖော်ပြပါ နတ်သံနတ်ချင်း ပေါ်လာသည်၌ လူတို့စိတ်တွင် “ဟာ ... ဒီလိုကြောင့် ကိုး” ဟု မှတ်ချက်ချကြကုန်၏။

အနော်ရထာအား မူလကပင် ပြည်သူလူထုနှင့် နီးစပ်စွာ ဆက်ဆံသော ဘုရင်ဟု ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိနေရာမှ ယခုသူတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အပ်သော နတ်နှင့် ဘဝဟောင်းက

သားချင်းပင် ဖြစ်သည်ဆိုလေတော့၊ ဤဘုရင်သည် လူလိုနတ်လို ချစ်ကြည်ညိုသော မင်းတစ်ပါး ဖြစ်သွားလေ၏။

ပုပ္ပါးတောင်ခြေမှာ ဘုရင်နှင့် ပတ်သက်၍ နတ်၏ အန္တရာယ်လည်းကင်းပြီဟု ယုံကြည်လာကြခြင်းဖြင့် ဗျတ္တအမှူးပြုသော မြင်းစီးလေ့ကျင့်ရေး တပ်သားတို့မှာ တောတောင်လျှိုမြောင်နေရာမရှောင် သွားလာလေ့ကျင့်ကြသည်။ တောင်ဆင်း၊ တောင် တက်၊ ချောင်းကျော်၊ မြောင်းဖြတ်၊ အရပ်ရပ်သော တောတောင်ရေမြေ၌ ကျွမ်းကျင်ရမည့် ပညာများ၊ သားလိုက်သော မုဆိုးအတတ်၊ သားကောင်အနံ့ခံခြင်း၊ လမ်းစမရှိသော တောတောင်ခရီးကို သွားတတ် ပြန်တတ်ခြင်း။ တော၏ သဘောသဘာဝကို ခန့်မှန်းတတ် ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ဗျတ္တသည် ကျန်စစ်သား၏ လက်အောက်၌ ဘုရင်အနော်ရထာ၏ အမှုတော်ကို ထမ်းမှ အစစအရာရာ တိုးတက်လာခဲ့လေရာ ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီး သည့်၊ ပုဂံမြို့တော်နှင့် ပုပ္ပါးတောင်ကို တစ်နေ့လျှင် ၆ ကြိမ်မျှ အပြေးသွားနိုင်သည်” ဟူသော ကျော်စော ကိတ္တိရှိလာခဲ့လေ၏။

*

ပုပ္ပါးတောင်နှင့် ပုဂံသူရဲကောင်းများ

ကျန်စစ်သားသည် ဗျတ္တတို့၏ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းသို့ မကြာခဏလာရောက်ကာ တပ်သားတို့၏ စွမ်းပကား ပြိုင်ပွဲများကို ကြီးမှူးလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

စင်စစ် ထိုအချိန်မှာ ပုပ္ပါးတောင်ခြေသည် ပုဂံသူရဲကောင်းတို့၏ တွေ့ဆုံပျော်ပါးရာ ဌာနကြီး ဖြစ်နေပေသည်။

ညောင်ဦးဖီး၊ သူလည်း သူလူအဖွဲ့သားများနှင့်လာရောက်ကာ ပုပ္ပါးတောင် ကမ်းပါးယံ တောင်စောက် တောင်စောင်းတို့တွင် တောင်တက်၊ တောင်ဆင်း လေ့ကျင့်ခြင်း များကိုပြုသည်။

စိုက်ပျိုးရေးဆရာ ငလုံးလက်ဖယ်၊ သူလာပြီဆိုလျှင် သူလယ်ယာမြေမှ ထွက်သော စားသောက်စရာတွေ ပါလာတတ်သည်။ ရောင်းရင်းတို့သည်ဘယ်လို လူစွမ်းကောင်းများ ပင် ဖြစ်စေကာမူ မြေမှထွက်သော အသီးအနှံတို့ကို မစားသောက်ဘဲ နေနိုင်လောက်အောင် စွမ်းသော လူစွမ်းကောင်းကား လောက၌ မရှိပါချေ။

ငလုံးလက်ဖယ်သည် စိုက်ပျိုးရေးဆရာပီပီ ချိန်ခါရာသီနှင့် လာတတ်သည်။ ပုပ္ပါးတောင်ခြေမှာ သူ့အဖို့ လုပ်ငန်းများစွာ ရှိသည်။ ထူးဆန်းသော အပင်များ၊ ဆေးဘက်

ဝင်သော သစ်ဥသစ်ဖုများ၊ ပြည်သူတို့၏ ဥယျာဉ်ခြံမြေသို့ မရောက်သေးသော စားသောက် ဖွယ်ရာ အသီးအပင် အသစ်အဆန်းများ၊ ဟိုယခင်က နတ်ကိုကြောက်၍ မထိရဲ၊ မတို့ရဲ ခဲ့ကြသော်လည်း ယခု ငလုံးလက်ဖယ်တို့ ဆောင်ရွက်မှုဖြင့် မျိုးများ ပြန့်ပွားလေ၏။

ယင်းပုပ္ပါးတောင်ခြေစခန်းတွင် ပျော်စရာအချိန်ကား ထန်းတက်ဝိဇ္ဇာ ငထွေရူး လာသောအခါပေတည်း။ အနော်ရထာမင်းသည် သူ၏ စစ်သည်တော်များအား အဘက် ဘက်က ကျွမ်းကျင်ရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားစေသည်ဖြစ်ရာ သစ်ပင်တက်ခြင်း၊ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်ကူးခြင်း၊ နွယ်ဒန်းလွဲခြင်း အတတ်တို့ကို ငထွေရူးအား ကြီးမှူးသင်ကြား စေ၏။

အမှတ်တရ ဖော်ပြရဦးမည်။ ပထမဦးဆုံး တစ်သုတ်တွင် ဟိုယခင်က ငထွေရူး အား ထန်းရည်မြန်မြန်မရကောင်းလားဟု ရိုက်ပုတ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော စစ်သည်တော်တို့အား ငထွေရူးလက်အပ်၍ “ကဲ ... ဒင်းတို့ကို သဘောရှိ ရိုက်နှက် သင်ကြားပေရော့” ဟု ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် ချမှတ်သည်။

သို့သော် ငထွေရူးသည် ဤအခွင့်အရေးမျိုးကို မယူပေ။ သင်းတို့အား လှေကား ဖြင့် မြင့်သော သစ်ပင်ပေါ် တက်စေပြီး လှေကားဖြုတ်လိုက်၍ “ကဲ ... ပြန်ဆင်းစမ်းဟု ပြက်ရယ်ပြုခြင်းလောက်သာ လုပ်တတ်၏။

ဥပမာ ဟိုယခင်က ငထွေရူးအား အရိုက်သန်ခဲ့သော စစ်သည်တော်တုတ်ကြီး၊ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပေစွ။ သို့သော် ဤလို ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သူမျိုးမှာ သစ်ပင်တက်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ငထွေရူးသည် လှေကားရှည် တစ်ခုနှင့် သစ်တစ်ပင်မှာ ထောင်၍တက်စေသည်။ ထိုအပင်သည် ပင်စည်မှာ အကိုင်း အခက်မရှိသော မျောက်ချောပင်ဖြစ်ရကား လှေကားဖြုတ်လိုက်၍ ပြန်ဆင်းစေသောအခါ စစ်သည်တော် တုတ်ကြီးမှာ များစွာ အခက်အခဲ တွေ့ရလေသည်။ သူ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အပင်လုံးဖက်၍ လျှောတိုက်ဆင်းခဲ့ရာ ရင်ဘတ်အရေခွံ လန်လေ၏။ အလယ်လောက်ရောက်သည်၌ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်ကာ လက်ပန်းခြေပန်းကျလေ၏။ မောင်တုတ်ကြီး ဇောချွေးပြန်လေပြီ။ ဤစဉ်တွင် ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ပြုတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဟားတိုက် ရယ်မောကြကုန်သတည်း။

ပုပ္ပါးတောင် လျှိုမြောင်ကမ်းပါးစောက် စုံမြိုင်အောက်၌ စစ်သည်တော်တို့ ပျော်ရွှင် ဖွယ်ရာ စွန့်စားစရာတွေ မြောက်မြားစွာရှိကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် တောလိုက်ခြင်း၊ သားကောင်ခြေရာခံ၍ ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်ခြင်း အတတ်တို့ကို မပြတ်လေ့ကျင့်ကြကုန် သည်။

စစ်သည်တော်တို့ လေ့ကျင့်ရသော အတတ်ပညာတို့ကို အချိန်မှန်ကန်စွာ ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိရာ ထိုအခါတွင် ဘုရင် အနော်ရထာကိုယ်တော်တိုင်လာ၍ ထူးချွန်သူတို့ အား ဆုတော် လာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

၎င်းတို့အထဲမှ ဗျတ္တ တစ်ယောက်အကြောင်းကို သီးခြားထုတ်ဖော်ပြရသော် သူသည် လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားမို့ ပထမတွင် မြန်မာလူမျိုးတွေနှင့် နေလိုမှ ဖြစ်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ပေါ်မိခဲ့သည်။ သို့သော် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စိတ်ဓာတ်မှာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြား ရယ်ဟူ၍ သီးသန့်ခြင်း၊ ခွဲခြားခြင်း၊ နှိမ်ချခြင်း မပြုတတ်၊ ၎င်းတို့နှင့် ရည်တူတန်းတူ ဆက်ဆံတတ်သည့် သဘော သဘာဝရှိသော လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်နှင့် ဗျတ္တမှာ လွန်စွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသည်။ အင်မတန် ပေါင်းလိုသင်းလို ကောင်းသော လူမျိုးဟူ၍ လည်း နားလည်သွားသည်။

ထို့ပြင် ယခုသူနေရသော ပုပ္ပါးတောင်ခြေ စုံမြိုင်ဗွေလည်း အန္တရာယ်ကို ရှာဖွေ၍ စွန့်စားခြင်းနှင့် ပျော်ပါးလိုသော သူလိုလူအဖို့ အကောင်းဆုံးသော နေရာဒေသ ဖြစ်လေ၏။

သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့အောက်တွင် တိတ်တခိုး တီးတိုးလေး စီးဆင်းနေသော စမ်းရေ လျှင် ကလေးတွေလည်း ရှိ၏။ ဒေါကြီးမာန်ကြီးနှင့် ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးယံမှ ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟည်းခုန်ဆင်းနေသော ရေတံခွန်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ ထူထပ်သော တောလည်း ရှိ၏။ ပါးလျားသော ချုံနွယ်မြက်ခင်းလည်း ရှိ၏။ မြင့်စောက်သော တောင်ချွန်းတောင်ထွတ်တို့လည်း ရှိ၏။ နက်ရှိုင်းသော လျှိုကြီး ချောက်ကြီးတွေလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သားမျိုးစုံသည်။ ငှက်မျိုးစုံသည်။ သီးမျိုးစုံသည်။ ပန်းမျိုးစုံသည်။

တောလိုက်ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်သော ဗျတ္တ၏ တဲစခန်းတွင် ကျားရေ၊ သစ်ရေ၊ ဝံရေ၊ စပါးကြီးမြွေအရေခွံစသည်တို့နှင့် ရောင်စုံခြယ်လျက်ရှိ၏။ သမင်ချို၊ စိုင်ချိုစသည်တို့လည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ တောဝက်စွယ်တို့လည်း ပုလဲသွယ်နေ၏။ (တောလိုက်သမားသည် အကောင်အသား မရှောင်ရှားပေ။)

ဗျတ္တသည် အားလပ်သည့်အခါတိုင်း တစ်ကိုယ်တည်း တောလိုက်ထွက်တတ်၏။ အဖော်မခေါ်သည်ကား အန္တရာယ်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်း ရင်ဆိုင်စွန့်စားလိုသော သဘောပင်။ ထို့ပြင် ဗျတ္တသည် သူ၏ စွန့်စားခန်းများကို တစ်ကိုယ်တည်း အတွေ့အကြုံ အဖြစ်နှင့် ပြောပြသူ ဖြစ်၏။

*

အဆန်းဆုံးသော သားကောင်

တစ်နေ့သောအခါ၌ ဗျတ္တသည် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ကိုယ်တည်း မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်ခဲ့ရာ နံနက်ခင်းမှသည် မွန်းလွဲသည်တိုင်အောင် ပစ်လောက်ခတ်လောက်သော သားကောင် မတွေ့ရှိဘဲနေလေရာ ဗျတ္တ၏ စိတ်ထဲဝယ် “အင်း ဒီနေ့တော့ ငါကံခေပြီ အခြားနိမ်းပဲ” ဟု အောက်မေ့မိလျက် စိတ်ပျက်စွာနှင့် မြင်းကို မြက်ခင်းရှိရာ လွှတ်လိုက်၍ သူက တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်သို့ လည်းကောင်း တက်ကာ ဆင်းကာဖြင့် သားကောင်ကို ရှာဖွေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ရာသီဥတုကလည်း သာယာပေသည်။ ကျေးငှက်သာရကာတို့လည်း တီတီတာတာ မြည်ကျူးလျက် ရှိပေသည်။ လေပြည်လည်း တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ သစ်ပင် ချုံနွယ်တွေက လှုပ်လှုပ်ယမ်း၍ ယိမ်းကနေကြသည်။ ပန်းမျိုးစုံရနံ့ကလည်း ကြိုင်လှိုင်လှပါဘိ။ ဆေးမြင့်သီခေါင်၊ အာကာဘောင်ရောက်၊ မိုးသို့ပေါက်အောင်၊ ထိုးဖောက် မြင့်မား သစ်ပင်ကြီးများ၊ အကိုင်းကြားဝယ် တိမ်သားသူငယ် အဖော်ကွဲ၍ မျက်စိလယ် ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ ရွေ့လျားမည်နည်း၊ ခရီးလည်းထောင့်၊ လမ်းမဖြောင့်ဘဲ၊ တအောင့် လောက်များ သစ်ကိုင်းကြားတွင်၊ နား၍နေလိုက်သေး။

ဗျတ္တသည် ဆင်းတုံ၊ သက်တုံဖြင့်၊ တောအုံတောင်စောင်း၊ သားကိုချောင်းခဲ့ရာ တစ်ခုသော ကုန်းအမြင့်မှ လှမ်း၍ အကြည့်လိုက်တွင် သစ်ပင်ချုံအကြားမှာ ထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုကို မြင်ရလေ၏။ မည်းနက်တောက်ပြောင်၍ အပြာရောင် လှိုင်းတွန့်လိပ်များ ထသော သစ်မှတ်ဆိတ်မျှင် အမွှေးရှည်ကြီးမှာ ပန်းများလည်း ရောင်စုံမျိုးစုံ ပွင့်လျက် ရှိလေရာ ဗျတ္တသည် ဇော်ဂျီမှတ်ဆိတ် ကျားမှတ်ဆိတ်စသော ဂမုန်းမျိုးတို့ကဲ့သို့ ထူးဆန်း ကြီးမားခမ်းနားသော ဂမုန်းတစ်မျိုးပေပဲ၊ ယနေ့အဖို့တော့ သားကောင်မရတောင် ဒါကို ပြနိုင်ရင်ပဲ လာရကျိုးနပ်ပေါ့ဟု ဆွေခနဲ ခုန်ကူးကာ ထိုအရာကို လှမ်း၍ ကိုင်လိုက်သည်၌ အလို... ဘုရားရေ သက်မဲ့သစ်ပင် မဟုတ်ချေတကား။

သူ့လက်နှင့် ထိလိုက်လျှင် ထိလိုက်ချင်း ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သော အသံနှင့် အလွန်ကြောက်ရွံ့သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရပြီး ထိုသတ္တဝါသည် လျင်စွာထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို မြင်ရသောအခါ၌ ဗျတ္တစိတ်မှာ ရုတ်တရက် လူလော၊ နတ်လော၊ ဥစ္စာစောင့်လော မခွဲခြားနိုင်၊ မိမိလက်ထဲကိုင် မိလျက်သားဖြစ်နေတာကတော့ ပြတ်ကျန်ခဲ့သော သန်စွမ်းလှပသည့် ဆံပင်များ။

ဗျတ္တသည် ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွားရာမှ သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း

mgyc.com

တစ်မုဟုတ်ချင်းလိုက်လေသည်။ ဌာနန္တရ တောလမ်းမှာ ထိုသူငယ်မက ဗျတ္တထက် ကျွမ်းလေသဖြင့် လိုက်၍ဖြင့် မမိနိုင်တော့ပေ။ သို့သော တောသဘာဝကို ကျွမ်းပြီး ဖြစ်သော ဗျတ္တအဖို့ ရှေ့၌ ကာဆီးနေသော တောင်စောက်ကမ်းပါးယံကြီးကို မြင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဤသူငယ်မသည် ဟိုမှာဘက်လွန်၍ဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသွားနိုင်၊ သည်မှာ ဘက်တွင်ပဲ မုချနေရမည်ဟု စိတ်ချလက်ချ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ အမိလိုက်ခြင်းကို လက်လျှော့လိုက်၍ အခြားနည်းဖြင့် အမိဖမ်းရန် စိတ်ကူးလေ၏။

*

မယ်ဝဏ္ဏ

ဗျတ္တသည် မိမိလက်ထဲ၌ အမှတ်မထင်ရရှိလိုက်သော ဆံပင်ပြတ်ကလေးတွေကို တယုတယပြုမိ၍ နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသော သစ်ရွက်ကလေး တစ်ခုနှင့်ထုပ်ကာ ဓားရိုးက ပန်းပွားကြိုးမှာ ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။ တောလိုက်ကောင်းသော မုဆိုးတို့မည်သည် တွေ့ပြီးသော သားကောင် ပျောက်သွားသည်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ဦးတည်ရာဘက်ကို ခြေရာကောက်၍ လိုက်တတ်မြဲဖြစ်သည့်အလျောက် ညနေစောင်းတွင် ဗျတ္တသည် ဤတော တွင်းသူမလေးကို ပြန်တွေ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ သူငယ်မလေးသည် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ပြယ်ပြီး၍ စမ်းရေအိုင်ကလေးတစ်ခု၌ ရေမိုးချိုးနေသည်။ ဗျတ္တသည် တောတွင်းသူမ ကလေးမမြင်ရသော နေရာမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလေရာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေရောင်အဆင်း ကဲ့သို့ တဝင်းဝင်း လှပနေသည်ကို မြင်ရသည်၌ “ဝဏ္ဏ ... ဝဏ္ဏ ... မယ်ဝဏ္ဏ” ဟု သူ့ နှုတ်မှ တစ်မုဟုတ်ချင်း ရေရွတ်၍ နာမည်ပေးလိုက်မိလေ၏။

ဗျတ္တသည် သူ့အသက်ရှူသည်ကိုမှ ပြင်းပြင်းမရှူဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေသည်။ မယ်ဝဏ္ဏလေးသည် ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ၌ ပန်းနွယ်ပန်းကုံးတို့ဖြင့် ပြီးသော သူ၏ ဆင်ယင်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်သည်။ ပြီးလျှင် ငြိမ်သက်သော ရေအပြင်မှာ မှန်ကြည့်၍ သူ့မျက်နှာအလှကို ပြင်သည်။ ဆံပင်ဆံနွယ်တို့တွင် ပန်းများကို ပိုက်အုပ်သလို ပန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗျတ္တဆွဲလိုက်၍ ကျွတ်ကျန်ခဲ့သော ပန်းများနေရာတွင် အစားထိုး၍ ပန်သည်။

ထို့နောက်၌ သူ့တောသဘာဝတောသံနှင့် တောသီချင်းလေးကိုညည်းကာ စမ်းရေ အိုင်၏ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ လှည့်ကာ ဝိုက်ကာကလေသည်။

အလို ... သူ့တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါပေ ကဘဲလား၊ ငှက်ကလေးတွေလည်း

myoe.com

ပျံသန်းလာကြကာ အနီးရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့တွင် နားကြ၍ သူကလေး သီဆိုသံနှင့်အတူ တိတိတာတာ မြည်ကျူးကြသည်။ မျောက်ကလေး၊ ယုန်ကလေး၊ သမင်ကလေး၊ ဂျီကလေး စသည်တို့လည်း တဖျောက်ဖျောက် ရောက်လာကြကာ သူတို့အလှဘုရင်မလေး ကသည်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဗျတ္တသည် ဤရှုခင်းကို မည်မျှကြာအောင် မိန်းမောကြည့်ရှုနေမိသည်မသိ။ သူသစ်ပင်ခွကြား၌ ထိုင်နေသည်ကို သူ၏တင်ပါးတစ်စုံတစ်ခုက လာထိသဖြင့် ဆတ်ခနဲ တွန်၍ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သူ့ခြေရာနံ့ခံပြီး လိုက်လာသော သူ၏ မြင်းလိမ္မာ၊ ‘နေဝင်ပြီ၊ ပြန်ကြစို့၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ’ ဟု ပြောသည့်နှယ်။

ဤမှ ဗျတ္တအချိန်နှောင်းပြီးကို သတိရသည်။ တစ်ဖန် ရှုမငြီးနိုင်သော တောတွင်းသူ မလေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ မယ်ဝဏ္ဏလေး မရှိတော့ပြီ။ သူ့မြင်းကို ပြန်ကြည့်နေမိစဉ် ကချေသည်မကလေး စခန်းသိမ်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အို ... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိ၊ သူကလေး ပျော်မြူးရာ ဒေသကို သိနေပြီ မဟုတ်လား။ နောင်တွေ့နိုင်ပြီပေါ့။ ယခု နေလည်းဝင်လို့ မှောင်စပင် ပျိုးပြီကော၊ ယနေ့အဖို့ တော်ပြီဟု ဗျတ္တသည် တပ်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဗျတ္တ အသားယူချင်း

တပ်တွင်းမှ ရဲဘော်တို့သည် ဗျတ္တပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကျဖြစ်သည်။ သည်နေ့ဘယ်လို သားကောင်များ သို့မဟုတ် ဘယ်လိုထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုများ ပါလာလိမ့်မည်နည်း။ မျှော်လင့်ကြသည်။ စိတ်စောကြသည်။

ထိုနေ့တွင်ကား ဗျတ္တအဖို့ ဘာမျှမယ်မယ်ရရပြစရာပါမလာသဖြင့် သူ့ရဲဘော်များ က လှောင်ကြပြောင်ကြမှာ စိုးရိမ်နေမိစဉ်မှာပင် တစ်ယောက်သောသူက စတင်၍ ...

“ဟာ ... ဒီနေ့တော့ တို့ ဘုရားဆပ် ခါလီပါပဲလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဗျတ္တထံမှ ကုလားစကား အနည်းငယ်လည်း တတ်ထားကြ၏။

ဗျတ္တက မပြုံးမရယ်နေသည်။

ဤတွင် တစ်ယောက်သောသူက အနီးက ကြည့်၍ ...

“အလို ... အလို၊ သူ့ ဓားရိုးက ပန်းပွားမှာ သစ်ရွက်ထုပ်ကလေးချည်လို့ပါလား၊ ဧကန္တ အဖိုးတန် ရတနာ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုအထုပ်ကို ကိုင်ရန်

လက်လှမ်းသည်၌ ဗျတ္တက ဆွဲ၍ဖယ်ကာ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ...

“ဟင်း ... အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရင်တော့ အဲဒါကို လက်ဖျားနဲ့ မတို့လေနဲ့”
ဟု သူမြတ်နိုးသော အရာကို သူတစ်ပါး မထိစေရန် ခြိမ်းခြောက်သည့်သဘောနှင့် ပြောဆို
သည်ကို တစ်ယောက်သော ရွတ်နောက်တတ်သူက ...

“ဟ ... ဟ ... ဒါဖြင့်ဧကန္တ ဒီအထုပ်ထဲကဟာ မြွေဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊
ကျုပ်ကတော့ မြွေဆေးရှိပါတယ်၊ ပေး ... ပေး” ဟုဆိုသည်၌ ဗျတ္တရယ်မောမိကာ ...

“ကဲ ... ကျုပ်ပြပါမယ်လေ” ဟု ဆိုကာ အထုပ်ကလေး ဖြေပြလိုက်သည်၌
ရဲဘော်တစ်သိုက်သည် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြကာ ...

“ဟား ... တယ်သန်တဲ့ ရှည်တဲ့ ဂမုန်းမုတ်ဆိတ်ပါလား”

“ဒါမျိုး ကျုပ်တို့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“နို့ပြီး အရောင်ကလည်း မည်းနက်လိုက်တာမှ လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေမှာ ပြာနေ
တာဘဲ”

“သူ့ အပွင့်ပါ ဘာလို့ မယူခဲ့တာတုန်း”

“အပွင့် အားကြီး လှမှာပဲနော်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ ဤမှ ဗျတ္တက ဂမုန်းပန်းမှ မဟုတ်
ကြောင်း၊ ကိုယ်လုံးမှာ ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော သားကောင်တစ်မျိုး၏ ဦးခေါင်းက အမွှေး
ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍ “အကောင်ကို ဖမ်းမိလိုက်ဘူးလား” မေးသည်၌ ဗျတ္တက ...

“အသေဖမ်းချင်ရင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အရှင်လိုချင်လို့”

“နို့ ... ရနိုင်ပါဦးမလား”

“ရပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ စားကျက်သိနေပြီပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သူ့ထည့်ထားဖို့ လှောင်ချိုင့်တော့ လိုမယ်ပေါ့”

“မလိုပါဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကို ယဉ်ကျေးအောင် မွေးမြူထားမှာပါပဲ” ဟု ပြောသည်၌
ရဲဘော်တစ်သိုက်မှာ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးလဲဟု မခန့်မှန်းတတ်အောင် ရှိကြလေ၏။
ဗျတ္တကလည်း ဘယ်လိုမေးမေး မပြောတော့၊ ဒါဟာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် ပါလာ
သည်ထက် အရာရောက်သော ‘အသား’ မဟုတ်တုံလော။

*

ဗျတ္တ၏ လက်နက်သစ်

ဗျတ္တသည် သူ၏ ရွှေရောင်သားကောင်ကို ဖမ်းမိရန် မည်မျှကြာမည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် သူ၏ ရဲဘော်များအား နေ့တိုင်း မျှော်လင့်မနေရန်နှင့် ရက်အတန် ကြာညောင်းလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှာကြားထားရ၏။ ထိုမှစ၍ကား ဗျတ္တသည် အခြားမည်သည့် သားကောင်ကိုမှ မလိုက်တော့ဘဲ သူ၏ မယ်ဝဏ္ဏလေးရှိရာကိုသာ သွားရောက် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေပေတော့သည်။

သူနေ့စဉ်သွားသည်။ ကောင်မလေး၏ ကခုန်မြူးထူးနေသည်ကို အချိန်မှန်မှန် တွေ့ရသည်။ နေဝင်မှ ပြန်လာသည်။

၃-၄ ရက်မျှ ကြာသောအခါ၌ ဗျတ္တသည် သူ့ရွှေရောင်သားကောင်ကို ဖမ်းဖို့ လက်နက်အသစ်ဝယ်ရန်ဟု မြို့သို့သွားသည်။ ပြန်ရောက်သောအခါ မည်သည့် လက်နက်အမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း သူ့ရဲဘော်များအား မပြု၊ နောက်မှ သိကြရမည်ဆို၍ ထိုနေ့စောစီးစွာ တောထဲသို့ သွားသည်။

ဗျတ္တသည် ကြို၍ရောက်နှင့်ကာ ကောင်မလေး ရေမိုးချိုး၍ အလှပြင်လေ့ရှိသော နေရာ ကျောက်ပြားချပ်တစ်ခုပေါ်မှာ လှပသော ပယင်းပုတီးတစ်ကုံးကို တင်ထားလိုက်လေသည်။

မယ်ဝဏ္ဏသည် အချိန်မှန်ရောက်လာကာ ရေမိုးချိုးသည်။ ပြီးလျှင် အလှပြင်သည်။ ထိုအခါ သူထိုင်နေကျ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ နေရောင်နှင့် တောက်ပနေသော ပယင်းပုတီးကို မြင်သည်၌ ရုတ်တရက်သော် လန့်သွားသည်။ သူ့လက်ဝါးကလေးနှစ်ခုနှင့် ရင်အုံနှစ်ဖက်ကို အုပ်ကာ သက်ပြင်းရှု၍ မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်အုံမှခွာ၍၊ ပယင်းပုတီးရှိရာသို့ လေးဘက်တွားသွားကာ ညာလက်ဖြင့် ပယင်းလုံးကို တို့ကြည့်မည်ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် မရဲသေး။ လက်ဖျားနှင့် မထိမိ၊ နောက်သို့ ပြန်တွန့်လာသည်။ တစ်ဖန် တိုးသွားပြန်သည်။ ကစားစရာ တွေ့နေသော ကျားမကလေးနှယ် ရွန်းပသော မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ပယင်းပုတီးကို စိုက်ကြည့်၍ လက်နှင့်တို့ကြည့်မည် လုပ်လိုက်၊ ပြန်တွန့်လာလိုက်နှင့်၊ ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြုပြီးမှ တစ်စတစ်စနှင့် ထိရဲသွားသည်။ ကိုင်ရဲသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား မြောက်ယူ ကြည့်ရှုကာ နမ်းလိုက်၊ ရင်ဝယ်အပ်လိုက် လုပ်ပြီးနောက် လည်မှာ ဆွဲလိုက်လေသည်။ ရေမှန်၏ အရိပ်ကို ငုံ့ကြည့်ရာ နေရောင်ရေရောင်နှင့် တပြောင်ပြောင်တောက်ပနေသော ပယင်းပုတီးနှင့် သူ့ရင်အုံမှာ လွန်စွာပန်ဟပ်လှသည်ကို မြင်ရသည်၌ မြူးထူးလှစွာ

ကခုန်လေတော့၏။

သူ၏ သီဆိုသံနှင့်အတူ ငှက်ကလေးတွေ ရောက်လာကြသည်။ မြေပြင်ပေါ်မှ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ ရောက်လာကြသည်။ ကျေးငှက်ကလေးတွေက သူ့အသံနှင့်အတူ မြည်ကျူးကြသည်။ အသံပေါင်းစုံစွာ ပဲ့တင်ခတ်လေသည်။ ငြိမ်ညောင်းစွာ တိုက်ခတ်သော လေအယဉ်ကလည်း သစ်ပင်ပျိုတို့ကို ယိမ်းကစေသည်။ တောသည် အသက်ဝင်ကာ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်လေ၏။

ဤတောတွင်းသူမကလေးသည် ရှေးယခင်တုန်းက တစ်ခါမျှ ဤမျှလောက်က ခုန်မြူးထူးခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။

ချုံပိတ်ပေါင်းကွယ်မှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေသော ဗျတ္တဝမ်းသာလှသည်။ သူသည် ပထမအထစ်ပြီးတော့ ဒုတိယ အဆင့်ကြိုပြန်သည်။

သူ့တွင် ရှိနေသေးသော ပယင်းပုတီးတစ်ကုံးကို ချုံကွယ်မှ ကိုင်မြှောက်ကာ နေရောင်တွင် အရောင်တောက်အောင် လှုပ်ပြနေသည်။ ဤအရာကို ကခုန်ပြီးနားနေသော မယ်ဝဏ္ဏ မကြာမီ မြင်လေသော် 'ဟော နောက်တစ်ခုတွေ့ပြန်ပြီကော' ဟဲ့ ဟု ဝမ်းသာ အားရ ပြေးလာသည်။ ပထမတစ်ခု ရဖူးနေပြီဖြစ်၍ ယူငင်ရန် သူလက်ရဲနေပြီ။ သို့သော် ဗျတ္တက ချက်ချင်းမပေးသေးဘဲ မယ်ဝဏ္ဏ လက်အလာကို ပယင်းပုတီးက ရှောင်နေသည်။ သူ့ကိုတော့ အမြင်မခံသေး။ မယ်ဝဏ္ဏက ရချင်စေနှင့် လိုက်၍သာ ဖမ်းသည်။ မမိမိ ပထမ ဗျတ္တက သူ့လက်ကို ပြလိုက်သည်။ ဒုတိယ မျက်နှာကို ထိုမှ မယ်ဝဏ္ဏ မကြောက် ရွံ့တော့သောအခါ၌ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပင် ချုံထဲမှ ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

မယ်ဝဏ္ဏသည် ပထမ တစ်ခု ... ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ချပေးထားတာလည်း သူပဲ ဟူသော အသိတရားဖြင့် ဗျတ္တဆီပြေးလာကာ ပယင်းပုတီးကို လှသည်။ ဗျတ္တက မမိအောင် မြှောက်ထားလိုက်သည်။ မယ်ဝဏ္ဏက ခုန်ဆွဲသည်။ ဗျတ္တက အသာကလေး လှည့်ရှောင်လိုက်သည်။ မယ်ဝဏ္ဏက ဗျတ္တပုခုံးကို ခိုစီးတော့သည်။ ဗျတ္တက တစ်ကိုယ်လုံး ကို ပွေ့ဖက် မြှောက်ချီထားလိုက်သည်။ မယ်ဝဏ္ဏသည် တစ်ခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ဗျတ္တ လက်ထဲမှ ပယင်းပုတီးကို မရ ... ရအောင် လှလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဗျတ္တကိုယ်တိုင် မယ်ဝဏ္ဏ လည်မှာ ပယင်းပုတီးကို ဆွဲပေးလိုက်တော့သည်။

ထိုည ဗျတ္တသည် တပ်စခန်းသို့ ပြန်မရောက်တော့ချေ။

ဗျတ္တ၏ အချစ်ဇာတ်ကြောင်း

အခန်း [၅]

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဗျတ္တတပ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်နှင့်နေသော ကျန်စစ်သားနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေလေသည်။ ကျန်စစ်သားသည် ဤသို့လျှင်တပ်သို့ အမှတ်မထင်လာ၍ စစ်ဆေးတတ်သည်။ ဗျတ္တသည် တပ်မှ တစ်ညတာလစ်ဟင်းမှုအတွက် အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထုချေရမည်ဖြစ်ရာ ဗျတ္တက မိမိကိစ္စမှာ ထူးဆန်းသည်မို့ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောဆိုခွင့်ပြုရန် တောင်းခံသည်၌ ကျန်စစ်သားက ခွင့်ပြုသဖြင့် တောတွင်းသူမလေးနှင့် တွေ့ပုံအလုံးစုံကို ပြောပြလေသည်။

ဗျတ္တသည် ထိုအချိန်၌ မတွေ့စဖူး အတွေ့ထူးသော အချစ်ဇာတ်၌ မျောနေသည် ဖြစ်၍ အထက်အရာရှိဖြစ်သူ ကျန်စစ်သားအား ပြောပြသင့်သည်ထက်ပိုကဲကာ သူ့မိန်းကလေး၏ ချောမောလှပပုံ၊ ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်း၊ မျက်လုံးရွဲကြီး၏ ဝိုင်းစက်ခြင်း၊ သမင်မလေးကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ကိုယ်အင်္ဂါများ အချိုးကျကျဖွံ့ကားခြင်း၊ မည်သည့်မှုန်နံ့သာမျှ မခြယ်သပါဘဲနှင့်ရွှေရောင်အဆင်းရှိနေသော မယ်ဝဏ္ဏလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့သင်းပျံ့နေခြင်းတို့နှင့် သူ၏ မြင်းကြီးပေါ်တွင် နှစ်ကိုယ်ယှဉ်၍ တောတွင်းမှာ လည်ပတ်ပျော်မွေ့ခဲ့ရပုံတို့ကို သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ခရားရေလွှတ်တတ်တတ်ပြောပြလေရာ ကျန်စစ်သားက အချစ်စိတ်မွန်နေသော သူ့စစ်သားကြီး၏ မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ကာ ရယ်ချင်သည့် စိတ်ကို ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်ကို မြင်ရတော့မှ

ဗျတ္တခမျာ မိမိ အချစ်ရူးထနေသည်ကို သတိရလျက်၊ “ခွင့်လွတ်ပါ အရှင်ပေးချင်တဲ့ အပြစ်သာ ပေးပါတော့” ဟု သူ့စကားကို အဆုံးသတ်နိုင်တော့၏။

သို့သော် ကျန်စစ်သားသည် သူ့အား အပြစ်မမြင် စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းပင်ဖြစ်၍ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခါ မယ်ဝဏ္ဏထံသွားရန် အခွင့်ကိုပင် ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုမှတပြီးကား ဗျတ္တသည် သူ့တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံး အချိန်၊ အပျော်ဆုံး အခါ၊ အပျော်ဆုံးလူ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျန်စစ်သားထံမှ ခွာခဲ့ရပြီးနောက် သူ့ရဲဘော်များနှင့် သောသောညံ့သွားလေ၏။ ထိုနေ့က ဦးခေါင်းမှ အမွှေးကို ဖြတ်ယူခဲ့သော သူ့ရွှေရောင် သားကောင်အကြောင်း မေးကြသည်။ ဗျတ္တက ယခုဖမ်းမိခဲ့ပြီး၊ အလွန်ချောမော လှပသော တောတွင်းနတ်သမီး ကလေးဖြစ်နေ၍ မယ်ဝဏ္ဏဟု ကင်ပွန်းတပ်ကာ အချစ်နှောင်ကြီးဖြင့် တောတွင်းမှာပင် ထားပစ်ခဲ့ကြောင်း။ ဗျတ္တသည် ထိုအချိန်၌ ချစ်ဦးသူတို့ ခံစားမှုအတိုင်း သူနှင့် သူ့ချစ်သူ အကြောင်း ပြောပြ၍ အားမရနိုင်အောင် ရှိလေရာ သူ့အဖော်များကလည်း သူတို့ရဲဘော်ကြီး အကြောင်းကို နားထောင်၍ မည်သည့်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

သို့သော် သူတို့သည် မယ်ဝဏ္ဏကို လူသားအဖြစ်နှင့်တော့ လက်မခံကြဘဲ ဗျတ္တက သူ့ သက်လျာ၏ အလှကို ဖွဲ့ဆိုသည့် အထဲမှ “မည်သည့် မှုန်နံ့သာမျှ မခြယ်သပါဘဲနှင့် ရွှေရောင်တောက်ပ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပန်းပေါင်းရနံ့ သင်းပျံ့နေသည်” ဟု ဆိုသည်ကို ထောက်ချင့်ကြ၍ ထိုခေတ်အယူအဆအတိုင်း နတ်တို့ ပျော်စံရာ ပုပ္ပါးရွှေတောင် တောသာ ခေါင်ဝယ်၊ လူရောင်ပျော်မြူးသည့် နတ်ဘီလူးသာ ဖြစ်ရချိမ့်မည်။ ရွှေရောင်တောက်ပ၍ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ သင်းပျံ့နေသည်မှာ မည်သည့် သားငါးမျှ မစားပဲ ပန်းမျိုးတို့ကိုသာ မှီဝဲနေသော “ပန်းစားဘီလူးမ” ဟူ၍ ယူဆခဲ့ကြကုန်၏။ ယခုခေတ် သုတေသီတို့ကမူ မြန်မာလူမျိုးတို့ မဖြစ်ပေါ်မီက နေထိုင်သွားကြသော အေစ်တရိုလွိုက် (Austroloid) အဆက်အနွယ်ဟု မှန်းဆကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုခေတ် ထိုအခါ ဗျတ္တ၊ မယ်ဝဏ္ဏတို့၏ ဇာတ်လမ်းမှာ တထူးတဆန်း လူတို့၏ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလှသည်။ ဗျတ္တ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များမှ တစ်ဆင့် ရပ်ထဲရွာထဲမှ လည်းကောင်း၊ မြို့ပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဈေးများထဲမှာ လည်းကောင်း၊ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ နောက်ဆုံးတွင် လူတို့၏ လိုလားတတ်သော ဆန္ဒအတိုင်း အခြေခံအဖြစ်မှန်ကို ဝင့်ကားလျက် ဗျတ္တ မယ်ဝဏ္ဏတို့ အကြောင်းကို တေးသီချင်းများ

ဆိုခြင်း၊ သူ့ အစ်ကို ဗျတ်ဝိနှင့် မအိုဇာအကြောင်းကို ပြဇာတ်ကသကဲ့သို့ လူစွမ်းကောင်း ဗျတ္တနှင့် တောတွင်းသူ မယ်ဝဏ္ဏတို့လည်း ဇာတ်လမ်းတစ်ခန်းထဲခွဲလေသည်။

*

ဘုရင်နော်ရထာ ချီးမြှင့်တော်မူခြင်း

ဤအကြောင်းများ ဘုရင်အနော်ရထာနားသို့ ပေါက်ကြားသည်၌ ကျန်စစ်သားကို ခေါ်၍ မေးလေသည်။ ကျန်စစ်သားက အလုံးစုံပြောပြသောအခါ ဘုရင်အနော်ရထာ ဝမ်းမြောက်တော်မူသည်။ တို့ တစ်ပြည်သား ရဲဘက်တော်ကြီး သည်လို အိမ်ထောင်ရက် သား ကျသွားတယ်ဆိုတော့ သူ့အဖို့ ကောင်းလှသည်။ သူ့ ဘဝပန်းတိုင်သို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ သား၊ သမီးများ ထွန်းကားမည်ဆိုလျှင် နန်းတွင်းမှာ ခေါ်ပြီး ပညာ သင်ကြားစေမည်။ အမှုတော်ထမ်းစေမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ချီးမြှင့်စကား ဗျတ္တကြားသော် လွန်စွာ ဝမ်းသာလှသည်။ မယ်ဝဏ္ဏကား တောတွင်းသူတို့ သဘာဝ တောမှာပဲ ပျော်သည်။ လူတို့ ဌာနေကို ခေါ်၍မရပေ။ သူ့ အသိမှာ လောကတစ်ခုလုံးတွင် ဗျတ္တက သူ့ကို ချစ်ခြင်းနှင့် ဗျတ္တကို သူက ချစ်ခြင်းသာလျှင် သိသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သား ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် မွေးဖွားလေသည်။ ဤဝမ်းမြောက် စရာသတင်းကို ကျန်စစ်သားမှတစ်ဆင့် ဘုရင်နော်ရထာ ကြားသိလေသော် သားငယ်တို့ အတွက် ရေသုံးရန် ရွှေဖျဉ်းအိုး နှစ်လုံးကို ပေးသနားတော် မူလိုက်၏။ ဤအကြောင်း ကြောင့်ပင် ဗျတ္တနှင့် မယ်ဝဏ္ဏတို့၏ သားငယ်နှစ်ယောက်မှာ ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းလေး ဟု နာမည် တွင်လေသည်။ ဤ ညီနောင်နှစ်ယောက် ၄-၅ နှစ် ရွယ်ရောက်သည်တွင် နန်းတွင်းသို့ ခေါ်ယူ၍ သားတော် စောလူးမင်းသားနှင့် ကစားဖော်ဖြစ်ရလေ၏။

*

စောလူးမင်းသား လူလားမြောက်ချိန်

အနော်ရထာသည် သားတော် စောလူးမင်းသား လူလားမြောက်စပြုသောအခါတွင် မြေးငယ်ကို အလိုလိုက်လွန်းသော မယ်တော် မိဖုရားကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်းမထားတော့ဘဲ ကျန်စစ်သားကို ကွပ်ကဲစေကာ မင်းသားတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရဿတစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို သင်ကြားစေလေသည်။ သို့သော် စောလူးမင်းသားသည် မိဖုရားတို့ အဆောင်မှာ နွဲ့ ဆိုးဆိုး

mgyc.com

၍ အပျိုတော်တွေနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့လေသူဖြစ်ရကား ယောက်ျားပီပီ စစ်ရေး လေ့ကျင့်ရခြင်း၊ စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ရခြင်းတို့ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အတန်ခဲယဉ်းလျက်ရှိလေ၏။

စောလူးမင်းသားတွင် သူနှင့် ကစားဖော်နန်းတွင်းလူငယ် 'မောင်သောင်းကျန်း ကလေးတစ်သိုက်' လည်း ရှိနေ၏။ သူတို့သည် ပွဲလမ်းသဘင်ရှိသမျှ သွားရောက်ကြကာ မင်းညီမင်းသားတို့ အခွင့်အရေးဖြင့် အပျော်ကြူးလေ့ရှိ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ငရမန် (စောလူးမင်းသား၏ နို့ထိန်းသည် သား) သည် မင်းသားနှင့် အတွဲဆုံး ဖြစ်၏။ သူတို့ချင်း နို့စို့ဖက်ဖြစ်၍ အခင်မင်ဆုံး အရင်းနှီးဆုံးလည်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျန်စစ်သားမှာ စောလူးမင်းကို ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းသင်ကြားရန် အခက်အခဲတွေ့နေရသည့်အထဲ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကလည်း တစ်မှောက်။ သူ့ မြေးကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုနယ်နယ်လေးကို ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး စသည့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အလုပ်တွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လေ့ကျင့်ခိုင်းတာတွေ မကြိုက် ပါဘူးဟု တားမြစ်ချေသေး၏။

ထို့ပြင် ငရမန်သည်လည်း စောလူးမင်းသားအတွက် အဖျက်သမားကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ချေသေးသည်။ လူငယ်တို့ ဘာဝ ကစားပျော်ပါး၍သာ နေလိုသဖြင့် စောလူး မင်းသားအား ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်တို့ကို သွေဖည်စိမ့်ငှာ နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် သွေးဆောင်သင်ကြားပေးလေ့ရှိ၏။

သို့အတွက် စောလူးမင်းသားသည် ကျန်စစ်သားက ကွပ်ကဲ သင်ကြားရသည့် အထဲ၌ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော (ဗျတ္တ၏ သား) ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းလေးတို့လောက်မှ အရာမရောက်ဖြစ်နေ၏။ ကျန်စစ်သား၏ စိတ်မှာ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြင့် တော်ပေရဲ့ဟု အောက်မေ့မိခဲ့၏။ သို့သော် တယ်ပြီး မကြာပါချေ။ ဤ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်လည်း အပျော် အပါးတို့ဖြင့် သွေးဆောင်သော ငရမန်နှင့် စောလူးမင်းသားတို့ဘက်သို့ ပါသွားချေတော့ ၏။

ဤ နန်းတွင်း လူငယ်တစ်သိုက်သည် ပွဲလမ်းသဘင်များ ဈေးခင်းများသို့ သွား ရောက် သုံးဖြုန်းကြသည်။ ကြုံရာကစားဝိုင်းများမှ ရွှေစ၊ ငွေစများ လောင်းကစားကြသည်။ ဘုရင့်သား အမှူးပြုသော လူငယ်တစ်သိုက်က ဤမျှ သောင်းကျန်းနေလျှင် ပြည်သူတို့၏ စာရိတ္တအတွက် ခက်ရချေရဲ့။

ထို့ကြောင့် ကျန်စစ်သားသည် ဤကိစ္စကို အနော်ရထာနှင့် တိုင်ပင်သည့်၌ တိုင်းပြည်တွင် မည်သည့် လောင်းကစားမှုမျိုးမှ မပြုရဟု အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ဆင့်လိုက်ပြီး

ကျူးလွန်သူတို့အား ဥပဒေအရ အရေးယူအပြစ်ပေးရန် ကျန်စစ်သားကို ဦးဆောင်စေလေ၏။

ဘုရင့်အမိန့်နှင့် ဘုရင့်သား

သို့သော် ဤအမိန့်ကို မောင်းကြေးနင်းခတ်စဉ်က၊ 'တိုင်းသူ ပြည်သား လူအများ တို့လေး ...' ဟုသာ ကြွေးကြော်သည်ဖြစ်သောကြောင့် နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများ မပါဟု ယူဆဘိသကဲ့သို့ စောလူးမင်းသားတို့ လူသိုက်က အမှုမထား အကစား မပျက် ရှိနေလေရာ ဤမှာဘက်၌ အမှုထမ်းရသော မင်းချင်းတို့ အခက်တွေ့နေရလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဈေးခင်းတစ်ခုမှာ စောလူးမင်းနှင့် အဖော်တစ်သိုက် ကြွေအန်ကစား နေသည်ကို တွေ့ရာ မင်းမှုထမ်းတို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ ကျန်စစ်သားထံ လာရောက် အကြောင်းကြားကြသည်။ ကျန်စစ်သားက ဥပဒေတို့မည်သည် ကျောသားရင်သား မခွဲခြား ရာ၊ ဘုရင့်အမိန့်သည် မည်သူ၏ အပေါ်၌ မဆိုတည်သည်ဟု ပြောကြားကာ သူကိုယ်တိုင် လိုက်၍ စောလူးမင်းတို့ လူသိုက်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။ သူတို့လို မင်းညီမင်းသားအဖို့ ယင်းသို့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆထားကြသည်မို့ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်အံ့အား သင့်ကြကုန်သည်။ ထို့နောက် လွန်စွာ ဒေါသထွက်ကြကုန်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ တရားဥပဒေ အုပ်စိုးရေးသည် မူလပဓာန စောလူးမင်းသားတို့ တစ်သိုက်အား တရားရုံးတင် စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ဒဏ်ထိုက်တန်သည့်အလျောက်၊ သို့သော် ငယ်ရွယ်သူများဟူ၍ စဉ်းစားကာ အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ ထောင်ဒဏ်ကို ပေးလိုက်လေ ၏ အချိန်ဘယ်လောက်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသားအဖို့တော့ ရှက်ဒေါသထွက်လှသည်။ သည်အထဲ စောလူး၏ ရင်ထဲမှာ မခံနိုင်လောက်အောင်၊ မေ့မရအောင် နာကြည်းလှသည် ကား ငရမန်၏ စကား ...

“ကြည့်စမ်း မင်းသား၊ သည်လို လူတစ်ယောက်က ဘုရင့်သွေးကို ဖမ်းပြီး အပြစ် ပေးတယ်ဆိုတာ မင်းသားအဖို့ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ထီးနန်း ဆက်ခံမယ့် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး။ ဒီစိတ်ကူးဉာဏ်မျိုး မရှိဘူးလို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ သတိထားရလိမ့်မယ် မင်းသား”

သူတို့ ထောင်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်း စောလူးမင်းသားသည် ဘွားအေ မိဖုရားကြီး ထံသို့သွား၍ ရင်ဖွင့်လေသည်။ မိမိ မခံရပ်နိုင်သမျှ အန်ချလေသည်။ ဘုရင် မယ်တော်

mgjoe.com

မိဖုရားကြီးလည်း မြေးတော်အတွက် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ကျန်စစ်သားအား မူလကတည်းက ကြိုက်နှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ် မှူးမျိုးမတ်ရာ မဟုတ်ဘဲနှင့် တိုင်းပြည်ရေးတွင် ဝင်ရှုပ်နေသော သာမန်အသည်သားဟု ယူဆထားသည်။ ရှေးဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က အမှုတော်ထမ်းလာသော မှူးကြီးမတ်ရာ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သည်လို အသည်သားမျိုးတွေကို နန်းတော်ထဲ ဆွဲသွင်းလာသည်ကိုလည်း သားတော် အနော်ရထာအား တားမြစ်ချင်စိတ် ရှိနေလေရာ ယခုလို မိမိ မြေးရင်းချာ ထီးနန်းလျာကို ကျန်စစ်သားလိုလူက ဖမ်းဆီးစစ်ဆေး အပြစ်ပေးလိုက်သည်မှာ အန္တိမ အဆုံးသို့ တိုင်လေပြီ။ သားတော် အနော်ရထာ ဘုရင်တော့ ဒီအကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီးပြောလိုက်ရတော့မှာပဲဟု မိဖုရားကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ရှိစဉ်မှာပင် အဆင်သင့်ပါပဲ၊ သားတော် အနော်ရထာထံမှ စေတမန် ရောက်လာသည်။ အကြောင်းခြင်းရာကား နာမည်ကျော် နယ်လှည့် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ တစ်ခုသည် ယခုည ဘုရင့် ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ကပြအသုံးတော်ခံမည်။ ဘုရင်ကိုယ်တော် တိုင် ရှုစားမည်။ မယ်တော်ကြီးနှင့်တကွ မောင်းမမိသံ အခြွေအရံတို့လည်း ကြွရောက် ရှုစားတော်မူပါမည့် အကြောင်း။

မိဖုရားကြီး ဝမ်းသာလှသည်။ သားတော် ဘုရင်နှင့် တွေ့ခွင့်ရ၍ တိုင်းပြည်ကို ထင်သလို ခြယ်လှယ်နေသော ကျန်စစ်သားအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ပြောလိုက် တော့မည်။ မှူးမျိုးမတ်နွယ်မဟုတ်၊ သာမန်အသည်သား နန်းပါးက ထုတ်စေရမည်။

ရွှေစစ် ပင်နတ်

ထိုည ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်မှာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများသာ မဟုတ်၊ ညောင်ဦးဖီး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ငထွေရူး၊ ဗျတ္တတို့ကဲ့သို့ အနော်ရထာ၏ ရဲဘက်တော်များ လည်း ပါဝင်လေသည်။ သူတို့သည် စစ်ဘက်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်တွင် ပါဝင်သော အမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကား သည်လို အသည် သား လယ်သမား၊ ထန်းသမားတွေ နန်းဥယျာဉ်ထဲဝင်ပြီး ဘုရင့်အပါး ခစားနေကြသည်ကို လားလားမျှမကြိုက်။ ကြံဖူးပေါင်၊ ကြားဖူးပေါင်။ ဒင်းတို့လိုဟာတွေက ရာရာစစ ဘုရင့်ဥယျာဉ်ပွဲများ လာကြည့်ရတယ်လို့ မျက်စိ ဆံပင်မွှေးစူးလှသည်။ ထို့ပြင် ယခုည မိမိသားတော် ဘုရင်အား ပြောမည့်စကားတို့ကိုလည်း ဒင်းတို့ကြောင့် ပြောမဖြစ်တော့ပြီ။

၎င်းည၊ သဘင်သည်တို့ကပြသော ဇာတ်မှာ ရွှေစစ်ပင်နတ် ပြဇာတ်ဖြစ်လေသည်။ ရွှေစစ်ပင်နတ်သည် မင်း မဟာဂီရိနတ်ကဲ့သို့ပင် လူအများ ကြည်ညိုကိုးကွယ်ကြသော နတ်ဖြစ်သည်။ ဤနတ်ဖြစ်စဉ်မှာလည်း လွန်စွာ သနားဖွယ်ကောင်းသည်။ သူ နတ်မဖြစ်မီ လူ့ဘဝမှာ စောမွန်နှစ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သည်။ စောမွန်နှစ်မှာ အနော်ရထာ မတိုင်မီ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ပုဂံဘုရင်ဖြစ်သည်။ ရွှေစစ်ပင်မင်းသားသည် စောမွန်နှစ်မင်း၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သော စကားမင်းသမီးမှ ဖွားမြင်သော သားတော်ဖြစ်၍ ရုပ်ရည် ချောမောလှပသည်။ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အချိန်တန်လျှင် အရိုက်အရာ ခံရမည်ဖြစ်၍ မင်းသားဘဝတွင် ခမည်းတော်ဘုရားက လှိုင်းတက်နယ်ကို အပိုင်စားပေး သနားတော်မူသဖြင့် လှိုင်းတက်မင်းသားဟူ၍လည်း ခေါ်တွင်၏။

တစ်နေ့သောအခါ ပုဂံဘုရင် စောမွန်နှစ်၏ လက်အောက်ခံဖြစ်သော ယွန်းမြေ ဒေသမှ ကျိုင်းသင်းမင်းငယ်က ခြားနားသည်ကို သားတော်အား သွားရောက်နှိမ်နင်းစေရာ၊ မင်းသားသည် ခမည်းတော် အမိန့်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မသွားဖြစ်၊ ကြက်ပွဲက ဝိုင်းဆက်ရှိနေသဖြင့် လှိုင်းတက်မှာဘဲ ကြက်တိုက်၍ အချိန်ကြာမြင့် နေမိလေသည်။ ဤအကြောင်း ခမည်းတော် ကြားမိသော် ဒေါသလည်းထွက် ရှက်လည်းရှက်၏။ မိမိ သွေးရင်းသားရင်းက အမိန့်တော် ဖိဆန်ခိုင်းစေရာ နှေးကန်သည်မှာ ရာဇဝင်ရိုင်းလှချည့်၊ ကိုင်း မှတ်လောက်သားလောက်၊ သားအရင်းခေါက်ခေါက်ပေမယ့်၊ မထောက်မညှာ ပြစ်ဘယာပေးမှဘဲဟု သားတော်ကို ဖမ်း။ လူသွားလမ်း လဟာပြင်မှာ တစ်နေ့တာ မြေထိပ်ခတ်စေ။

မြေထိပ်ခတ်သည်ဆိုသည်မှာ ကျင်းတူး၍ ဒူးအထိနစ်အောင် မတ်တတ်မြှုပ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးသည် လူသွားလမ်း လဟာပြင်မှာ ဖြစ်ရကား အများ၏ ကြည့်ရှုပြောင်လှောင်ခြင်းကိုလည်း ခံရ၍ အရှက်လည်းရစေ၏။ ရွှေစစ်ပင်မင်းသားသည် ချစ်လှသော ခမည်းတော်ဘုရားက ဤမျှအထိဖြင့် ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မအောက်မေ့ခဲ့ပဲ ယခုအတည်တကယ် ကြုံရတော့ ရှက်လွန်း၊ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလှသဖြင့် နှလုံးသား ပေါက် ကွဲလေသည်။ တောင်စွယ်နေကွယ်၍ အပြစ်ပေးချိန်စေ့သဖြင့် မင်းချင်းတို့ သွားလွတ်ကြ တော့ မင်းသားများ အသက်မရှိတော့ပြီ။

မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့၏ ကျင့်ဝတ်ကား သားတော်ရယ် နန်းလျာရယ်ဟူ၍ မခွဲခြား။ ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်တတ်သည့် သဘောပင် ရှိချေသေး၏။

*

ရွှေစစ်ပင် နတ်သံ

ဝတ်လဲငယ်မှ တိမ်တောင်လေ၊ လွန်းပြန်ငယ်ရွှေကြိုး။ ကျော့စံမိုးသည်၊ ပန်းပိုးပေါင်နှင့်၊ ရွှေရောင်ငယ်လက်လက်။ နားတောင်းသင်္ဂီ၊ ကိုးမျက်ကယ်စီ၊ ရှစ်လီမျှောင့်မှာ၊ ဒေါင် ဒလက်နှင့် ရက်ပျားငယ်မှ ရွှေငြာ၊ ရွှေပွင့်အင်္ကျီ၊ ကြက်သွေးနီသည် ကတ္တီပါနှင့်၊ မွှေးစွာငယ်ကြိုင်ပျံ့။ ခေါင်းပေါင်းငယ်ကြယ်စီ၊ ပန်းဆိုးနီမှာ နှင်းဆီသော်မော်နံ့နှင့်။ ပုဂံဘုရင်သခင် ဧကရာဇ်၊ ရန်မျိုးနှင့်သည် စောမွန်နှစ်တည့်။ သည်းချာငယ်မှ ဝမ်းဝင်၊ ငါလျှင်တမူ မယ်တော်ရင်နှစ်၊ တိုင်းသူချစ်သည့် ရွှေစစ်သင် ဥကင်ကြုန်း၊ ရိုက်ရာမြန်းသည် နောင်နန်းရံ၊ ကျော်ဝင်ကာမှချီကြွေး၊ လှိုင်းတက်သာဂရ၊ သည်ဒေသကို သရာဇာကပိုင်စားပေးလို့။ ကံကြွေးငယ်မှပြီးစည်။ ကျိုင်းသင်း မင်းတည်၊ ယွန်းတို့ ပြည်ကို၊ ရက်ရှည်မနေ မိန့်တော်ရွှေနှင့်၊ ချီလေခန့်သော်၊ ပုဂံပန်းညို၊ ဘ၊ရာနှင်းသည်၊ ငါမင်းပျိုးလည်း ယွင်းမှားဂတိ၊ မွေးဘ ဖြစ်လို့ အချစ်ကယ်ယုံကြည်။ အမိန့်တော်ရည်က၊ မတည်ရှိ အောင်၊ လွဲဘိအာဏာ မြို့လှိုင်းတက်မှာ။ ကြက်တိုက်ပါလို့၊ နေမိရာကို၊ အောင်ချာနန်းရှင် မွေးဖခင်က။ သို့စင်စစ်စော်ကား၊ သင့်သလားဟု၊ နောက်သားကြောက်စေ၊ မြေထိပ်ကြပ်အောင် ခတ်ထားလေသော်၊ မပြေငယ်စိတ်က၊ မွေးဘဘကို၊ အကြင်သည်းသည်၊ ဝမ်းနည်းလှလို့ သောကကြီးစွာ ရင်ကွဲနာနှင့် မိစ္ဆာမှောင်ရစ်၊ ခန္ဓာပြောင်းလို့၊ နတ်ကောင်းဖြစ်သော်၊ အကယ်မှ မြဲရုံ၊ ရိပ်ဖြူဆောင်းတဲ့ လောင်းနန်းငုံဝယ်၊ အပုံဗိုလ်ပါ၊ လူတကာကို။ မေတ္တာနေ့တိုင်း ငါပို့တယ်။ ဂြိုဟ်ဒသာနှင့်၊ ဇာတာစန်းလင်၊ မသန့်သက်သည်၊ အိပ်မက်မကောင်း၊ ရန်အပေါင်းကို မောင်းလိုက်မယ်၊ ရွှေဂန်အောင်ခန်း၊ ပြည်ကြုန်းကို၊ မမြန်းရခင်၊ ယခင် ဝဋ်ဟောင်းဖန်လို့၊ ကံဆိုးဖျက်သည်၊ မြင်းကျောရှင်နတ်သွင် တင့်လွန်း၊ ငါ မင်းပျို့ ဆီစိုဝွမ်းလို့၊ လွမ်းလိုက်တယ်ပလေး ... မင်းတတွေတို့။

ဤ ရွှေစစ်ပင်နတ် ပြဇာတ်ကို ကပြရာ၌ မင်းကြီးသည် သားတော်ကို ချစ်လှပါလျက်နှင့် တိုင်းပြည်အကျိုး မျှော်ကိုး၍ နှောင်းလူတို့ သတိချပ်စိမ့်သောငှာ မလွဲမရှောင်သာ၍ အပြစ်ပေးရပုံကို အသားပေး၍ ဖော်ပြသည်။ အချစ်နှင့် တာဝန်။ အချစ်ကြောင့် တာဝန်ကို မပျက်ကွက်နိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ရွှေစစ်ပင်မင်းသား၏ မိခင် ရွှေစကား မိဖုရားက သားတော်အား ဤသို့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း အပြစ်မျိုးကို မပေးသင့်ကြောင်းနှင့် သားတော်အား မချစ်မကြင်နာလေရောသလားဟု စကားနာထိုးသောအခါ၌ စောမွန်နှစ်မင်းကြီး၏ ပြန်ပြောခန်းမှာ ပရိသတ် စိတ်ထိခိုက်လှသည်။

mgyc.com

မင်းကြီးသည် သူ၏ သားတော်လေးကို ချစ်လှပါ၏။ ချစ်လိုက်သမှ သားတော် ငယ်စဉ် လက်ညှိုးတွင် ခူနာပေါက်စဉ်က အနာရင်း၍ ကိုက်လှသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိသည်ကို မင်းကြီးက အနာကိုငုံကာ အာဠေ့ပေး၍ သိပ်ရသည်။ သို့ရှိစဉ် အနာပြည်ပေါက် လေရာ သားတော်လေး နိုးမှာစိုး၍ ပြည်တွေကို မျိုချလိုက်ရကြောင်း။

ဤမျှပင် ချစ်လှပါသည်။ သို့သော် အချစ်ကအချစ်၊ ထိုက်တန်သော အပြစ်ပေး စရာရှိလျှင် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ သားတော်ဟူ၍လည်း ချမ်းသာမပေးနိုင်ကြောင်း၊ သဘင်များက ပညာသားပါပါ တင်ပြသွားလေရာ ပရိသတ်မှာ မင်းသားကို သနားလှပါ သော်လည်း အဂတိတရားကို မလိုက်စားသော မင်းကြီးအားလည်း ကြည်ညိုသွားစေသည်။

လူသားနှင့် တရားဥပဒေ

ဤ ပြဇာတ်ပြီးသွားသောအခါ အနော်ရထာသည် အောင်မြင်စွာ သရုပ်ဆောင် နိုင်သော ပညာသည်တို့အား ထိုက်သင့်သော ဆုများကို ချီးမြှင့်သည်။

ထို့နောက် အနော်ရထာသည် အားလုံးသော ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် ကျန်စစ်သားအား ချီးကျူးစကားပြောသည်။ ကျန်စစ်သား၏ မှန်ကန်စွာ လုပ်ရဲသော သတ္တိကို ကောင်းချီးပေးသည်။

ငါ၏ ရင်သွေးသည်ချာ။ နန်းလျာကိုသော်မှ မညှာမထောက် အဂတိတရား မလိုက်စားဘဲ ထိုက်တန်သည့်အတိုင်း တရားစီရင်ပုံသော အကြင်သူရဲကောင်းမျိုးသည် ငါ၏ အမှုထမ်းများထဲတွင် ရှိနေခြင်းမှာ ငါ့အဖို့ ကံကောင်းလေစွ၊ ငါသည် ဝမ်းမြောက် လေစွ ... ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ထိုမှ တစ်ဖန် အဖရိုက်ရာ နန်းလျာကို ဆက်ခံမည့်သားတော် စောလူးမင်းသားအား ခေါ်ထုတ်၍ မင်းပရိသတ် ဗိုလ်ပုံလယ်မှာ ဆုံးမစကားပြောကြားလေသည်။

ချစ်သား၊ တန်ခိုးအာဏာဆိုသည်မှာ အင်အားဖြင့်သာ ရယူစရာ ကောင်းသည် မဟုတ်၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြဲမြံကြံ့ခိုင်သော စိတ်နှလုံးထားရှိခြင်း ပြောဆိုလုပ်ကြံသမျှ ကိစ္စအဝဝတွင် သတိမလွတ်စေခြင်း မိမိ၏ လိုအင်ရမ္မာနှင့် ဒေါသကို ချွန်းအုပ် ချုပ်တီး နိုင်ခြင်း၊ ဤသုံးချက်သာ အသိတရား အလိမ္မာကို ဆောက်တည်နိုင်လျှင် တန်ခိုးအာဏာ သည် အလိုလို ရောက်ချိမ့်မည်။

ချစ်သား မှန်ကန်သော တရားဥပဒေကို စောင့်ထိန်းခြင်းဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ကင်း

ရအံ့။ (ဝါ) တရားဥပဒေတံတိုင်းသည် ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ဖွယ်သော အန္တရာယ်တို့ကို တားဆီးထားသည် မည်၏။

ချစ်သား၊ အမှန်တရားသည် ဘယ်သောအခါမျှ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ။ အမှန်တရားကို ဆောက်တည်စောင့်ထိန်းခြင်းသည်သာ အသိပညာ အစစ်ဖြစ်ချေ၏။

ထို့နောက် အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သားကို ခေါ်ထုတ်ပြီးလျှင် စောလူးမင်းသားအား တရားစီရင်ရပုံအကြောင်းကို အားလုံးသော မင်းညီမင်းသား မှူးကြီးမတ်ရာအပေါင်းတို့ နားလည်စိမ့်သောငှာ ရှင်းပြရမည်ဟု အမိန့်တော်ရှိ၍ ကျန်စစ်သားက စောလူးမင်းသားကို အမှူးထား၍ ပြောကြားသည်မှာ ...

အရှင်မင်းသား၊ မင်းသား၏ ပြစ်မှုကို ကျွန်ုပ်တရားစီရင်ရသည်မှာ မင်းသား ခမည်းတော်ကြီး၏ ကိုယ်စားပြု၍ ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းကြီး၏ တရားဥပဒေများကို ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ရန် မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်အား အာဏာလွှဲအပ်ထားပါသဖြင့် မင်းကြီး၏ အာဏာ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှာ တည်နေပါသည်။

ဤလွှဲအပ်ခြင်းခံရသော အမိန့်အာဏာအရ တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်သည်ကို မင်းသား သတိထားစေလိုပါသည်။

တရားဥပဒေ၏ ခံ့ညားထည်ဝါခြင်းနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာအာဏာတန်ခိုးကို ရိုသေလေးစားရန်လည်း အရှင်မင်းသား မမေ့အပ်ပါ။

ကျွန်ုပ်က ကိုယ်စားပြုအပ်သော လူတို့၏ အဖန်တီးမှုဟု ခေါ်အပ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း မင်းသား မမေ့အပ်ပါ။

ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ကိုယ်စား တရားခွင် ပလ္လင်ထက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်ကြည့်သောအခါ အသင်မင်းသားသည် ပြည့်ရှင်မင်း၏ ဥပဒေကို ကျူးလွန်သူ (ဝါ) ခမည်းတော်ဘုရား၏ အာဏာကို ဖိဆန်သူအဖြစ် ကျွန်ုပ်မြင်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မင်းကြီး၏ အမိန့်အာဏာ ရှိသည့်အတိုင်း ရဲရင့်စွာ ဆုံးဖြတ်စီရင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ စကားအဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ၌ များစွာသော ပရိသတ်သည် ကျန်စစ်သားအား ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်ပါပေသည်ဟု သြဘာပေးကြသည်။ ပြီးလျှင် အနော်ရထာက ဤအခမ်းအနားကို ကျင်းပသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အကျိုးတရားကို သောင်းသောင်းဖြဖြ ချီးကျူးကြကုန်သည်။ မင်းကြီး၏ အရည်အချင်းနှင့် ဂုဏ်သတင်းကို ဖွဲ့ဆိုသော သီချင်းများကို သီဆိုကြကုန်သည်။ သည်လို ဘုရင် အုပ်ချုပ်သည့်တိုင်းပြည်မှာ

နေခြင်းသည် လူဖြစ်ကျိုး နပ်လေစွဟု ဥဒါန်းကျူးကြကုန်သည်။

*

စောလူးနှင့် ဘက်တော်သားများ

စောလူးမင်းသားသည် ငယ်ရွယ်သူလည်းဖြစ်ပြန်၊ ခံထားရ၍ စိတ်လည်း ခက်ထန် နေသည် ဖြစ်ရကား ခမည်းတော်၏ ဩဝါဒစကားနှင့် ကျန်စစ်သား၏ ရှင်းလင်းချက် များကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်။ သူ့ဘွားအေ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကလည်း မူလက တည်းက ကျန်စစ်သားတို့ကို မလိုလားရာမှ မြေးအတွက် နာကြည်းရပြန်သဖြင့် သားတော် အနော်ရထာအား မကြံဖူး၊ မကြားဖူးတာတွေ ပြုလုပ်သည်ဟု အပြစ်တင်လေရာ ယင်းကို များစွာသော မှူးကြီးမတ်ရာတို့က မိဖုရားကြီးဘက်မှ ထောက်ခံကြလေ၏။ သူတို့အမြင် တွင် ရှေးယခင်မင်းအဆက်ဆက်က မလုပ်ခဲ့ဖူးတာမျိုးတွေ လုပ်ခြင်းပင်လျှင် အနော်ရထာ ဘုရင်မှားပြီဟု ယူဆကြကုန်၏။ ထို့အပြင် ကျန်စစ်သားတို့လို အပြင်လူ အသည်သား တို့အား နန်းတော်ခေါ်၍ မြှောက်စားသည်မှ မိမိတို့အဖို့ မျိုးရိုးကောရတော့မည်လော၊ မှူးကြီးမတ်ရာတည်းဟူသော ရှေးယခင်က ရရှိခဲ့သော အခွင့်ထူးများဆုံးရှုံးရတော့မည် လော။ အနော်ရထာ၏ ယခုပြုလုပ်ပုံမှာ စဉ်လာမျိုးရိုးကို မထောက်၊ လူရည် လူချင်းကိုသာ မြှောက်စားနေသည်။

ထို့ကြောင့် အနော်ရထာဘုရင်၏ မူသစ်ကို မနှစ်သက်ကြကုန်သော မှူးမတ်အချို့ သည် မယ်တော်မိဖုရားကြီးနှင့် စောလူးမင်းသားဘက်ပင်းကြကား မင်းသားကို ခ၊ယ မြှောက်စားကြလေ၏။ သူတို့သည် ကျန်စစ်သားနှင့် သူ၏ လူများကောင်းစားနေသည်ကို မနာလိုကြ။ ပြည်သူလူထု၏ နှုတ်ဖျားတွင် ကျန်စစ်သားတို့ လူသိုက် ရေပန်းစားနေကြ သည်ကို များစွာ ခံပြင်းလှသည်။ စင်စစ်မလိုလားမှုဖြင့်သာ ကျန်စစ်သားတို့အား အသည် သားတွေ၊ အောက်တန်းစားတွေဟု ကဲ့ရဲ့နေကြရသော်လည်း တကယ်တော့ သူတို့လို ကျော်စော ကိတ္တိရှိမှုမျိုးကို ရချင်လှပါသည်။

ကျန်စစ်သား၊ ညောင်ဦးဖီး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ငထွေရူး၊ ဗျတ္တတို့ လူသိုက်ကား သွားလေရာမှာ မျက်နှာပွင့်လန်းလာသည်။ ရောက်လေရာမှာ ချီးမွမ်းမြှောက်စားခြင်းကို ခံရသည်။ ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက်ခံရမည့် စောလူးမင်းသားပင်လျှင် သူတို့လောက် ပြည်သူလူထုက စိတ်မဝင်စားလှပေ။ ထိုအချိန်၌ မင်းသားမှာ နောင်ကျိုးမျှော်သည့် ဘက်တော်သားများ ကပ်ပါးများသာ ရှိလေသည်။ သူတို့သည် ကျန်စစ်သားတို့ လူသိုက်ကို

mg yoe . com

မနာလိုသော မှူးမတ်များ ဖြစ်လေရာ ရှေ့ရေးကို မျှော်၍ မယ်တော် မိဖုရားကြီး အမှူးပြုပြီး သကာလ အဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့လေသည်။ လာဘ် ပေးခြင်း၊ ဆုချခြင်းဖြင့် လူများ စည်းရုံးလျက် စောလူးမင်းသား အမှူးထား၍ လက်နက် တပ်စုတစ်ခု ဖွဲ့စည်းလေ၏။

အနော်ရထာသည် အားလုံးကိုကြား၏။ မြင်၏။ သိ၏။ သားတော်ကလေးသည် မခံချင်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက် ထားကာ ပါးနပ်စွာ စောင့်စား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ကျန်စစ်သားမူကား မယ်တော် မိဖုရားကြီးနှင့် စောလူးမင်းသားပတ်လည်မှာ တစ်ဖက်ဂိုဏ်းသားများ ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်ကို ကြားသိပါသည်။ သို့သော် သူတို့အကြောင်းစဉ်းစားဖို့ပင် အချိန်မရပေ။ ဘုရင်က တာဝန်ချထားသော အလုပ်တွေက သူ့မှာ များလှသည်။ ပုဂံမြို့တော်တွင် နားနေရသည်ပင်မရှိလှဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် သွားနေရ သည်က များသည်။ ဥပမာ ယနေ့ ဗျတ္တ၏ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေး စခန်းရှိရာ ပုပ္ပါးတောင်ခြေ သို့ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန်သွားရသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ငလုံးလက်ဖယ်၏ လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး ဌာန လိုအပ်သော အကူအညီများပေးရန် သွားရပြန်သည်။

ယင်းသို့လျှင် အလုပ်တာဝန်တို့တွင် စိတ်ဝင်စားနေရသော ကျန်စစ်သားသည် တစ်နေ့သောအခါ ညောင်ဦးဖိ၏ ရေတပ်စခန်းသို့ ရောက်သည်၌ ရှေ့ရေးတွင် သူ့ အတွက် အန္တရာယ်ရှိမည့် အကြောင်းခြင်းရာကို ကြားသိရလေ၏။

အခန်း [၆]

ကျန်စစ်သားသည် ညောင်ဦးဖီး၏ ရေကြောင်းလေ့ကျင့်ရေးစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြီးစွာသော နတ်ကန္နားပွဲကြီးများ ကျင်းပကခုန် နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အကြောင်းမှာ ရှေ့နှစ်ခါ ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်၌ ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပရမည့် ရေကူး၊ လှေလှော်၊ ရွက်လွင့် အတတ်များ၊ ဤနှစ် သင်တန်းသစ်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လိုပဲ နှစ်စဉ်အချိန်မှန်မှန် ပွဲလမ်းသဘင်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်မြဲတည်း။ ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုရာတွင် ထိုခေတ် ထိုအခါ၌ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြကုန်သော နတ်ပွဲများ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ နတ်ပွဲဆိုသည်မှာ စင်စစ်အကောင်အထည်မရှိသော စိတ်ကူးနှင့် ရည်စူးကြ သည့် နတ်များကိုယိုး၍ လူတို့က အားမာန်ပျိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နတ်ကို ရမယ်ရှာကာ တီးမှုတ် သီဆိုကခုန်မှုဖြင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲစားသောက်ပွဲကြီးများ ကျင်းပကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်စစ်သားသည် ဤအကြောင်းများကို တွေးမိ၍ သူ့စိတ်ထဲ ဆင်ခြင်မိသည်မှာ “အင်း ... နတ်ဆိုတာ ဘာမျှသာမဟုတ်တယ်၊ လူတွေက အသုံးချတတ်ရင် အသုံးကျသား ပါပဲ ကလား။”

ဝင်လုဆဲဆဲ ညနေဆည်းဆာရောင်ဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်သည် ရဲရဲတောက်နေသည်။ မြစ်ကမ်းဘေး ကန္နားပွဲများ၌ ကခုန်တီးမှုတ်ကြသော အသံတွေက သောသောညံနေသည်။ ကြားရသူ၏ ဘဝင်ကို ရိုက်ခတ်လေသည်။ သောတရှင်၏ အားမာန်ကို တက်ကြွစေလေ သည်။

သူတို့သည် ညပွဲပါ ဆင်နွဲကြမည်ဖြစ်၍ နေလုံးပျောက်သော် မီးတုတ်မီးခွက်များကို

ထွန်းညှိကြကုန်သည်။ ဤအခါ၌ မြစ်ဧရာသည် တစ်မျိုးလှပြန်လေသည်။ နတ်ကန္နားပွဲများတွင် နတ်ဝင်သည်တို့က အကြိတ်အနယ် ကကြဘိသကဲ့သို့ မီးညွှန်ရောင်တို့ကလည်း ဧရာမြစ်ပြင်မှာ အရိပ်အသွယ်သွယ်ကကြကုန်သည်။ လေနှင့် လှိုင်းက သူတို့ကကြိုးကို ဆွဲလေသည်။

ကုန်းနှင့်ရေ နှစ်ထွေသော ဌာနသည် ဘယ်လောက်များ ကြည့်ရှု၍ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

ကျန်စစ်သားက စိတ်ကူးရသည်။ ယခုပျော်ရွှင်နေကြသော လူထုသည် အကြီးအကဲ လုပ်သူများ ရှေ့မှောက်၌ ဖြစ်ဘိမူ ကြောက်ရွံ့ထောက်ညှာစရာများ ရှိနေမည်မို့ သူတို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ပါးကြစေရန် မိမိတို့က အနီးတွင် မနေဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်ရှုသင့်ကြောင်း ညောင်ဦးဖီးအား ပြောကြား၍ နှစ်ယောက်သား အများလူတို့ မမြင်ကွယ်ရာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ သွားရောက် ထိုင်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ အားလုံးကို အထက်စီးဖြင့် မြင်ရသည်။

ညောင်ဦးဖီး၏ လူများက သူတို့ထံသို့ စားသောက်စရာများ ယူလာပေးသည်။ ညောင်ဦးဖီးသည် ပုစွန်ဆိတ်ခုန်ခုန်နေသော ပင်ကျရည်ကို ကျန်စစ်သားအတွက် ဝါးဆစ်ခွက်တစ်ခုထဲ ငှဲပေးလိုက်ပြီး မိမိအတွက် တစ်ခုကိုင်လိုက်ကာ ကြက်သားကြော်ပန်းကန်ကို ကျန်စစ်သားရှေ့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ကျန်စစ်သားသည် ပင်ကျရည်တစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ကြက်ရင်အုပ်ကြော်ကို တမြို့မြို့ဝါးရင်း နတ်ကန္နားပွဲများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေရာမှ ...

“ငဖီးရေ ... ဒီရပ်ကွက်ကလေးမှာပဲ နတ်ထိန်း နတ်နေတွေ အများကြီး၊ တို့တိုင်းပြည်မှာက ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးသူတွေ လူတန်းစား တစ်ရပ်ရှိနေသနော်၊ သူတို့လုပ်ငန်းကလည်း သည့်ပြင် အလုပ်သမားတွေထက် ဝင်ငွေကောင်းလိမ့်မယ်။ ကြည့်စမ်း၊ သူတို့အခု နတ်ကတုန်း ဝတ်ဆင်ထားလိုက်ကြတာက နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ကျနေပါလား ကွယ်ရီ။”

ညောင်ဦးဖီးသည် သူ့ခွက်ကို အားရပါးရ မော့ချလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း၌ ကပ်ကျန်နေသော ထန်းရည်မြှုပ်တို့ကို လက်ခုံတစ်လှည့် လက်ဖဝါးတစ်လှည့် သုတ်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုတုန်းက သူတို့ခေတ်ကောင်းခဲ့ပေသကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူတို့သိပ်မစားသာတော့ပါဘူး။ လူတွေက နတ်ယုံကြည်မှု လျော့ပါးကုန်ကြပြီလေ၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် မိုးရွာတာနတ်ကြောင့်၊ လယ်ယာကောင်းဖို့ နတ်မမှ၊ ရောဂါဘယကင်းဖို့ နတ်ကိုးမှ၊

ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမှာတောင်ပဲ အိမ်တွင်းနတ်၊ ရိုးရာနတ် ကြည်ဖြူမှလို့ အစစ အရာရာ နတ်ကိုချည်း ယိုးစွဲနေကြတော့ နတ်ထိန်း ... နတ်နေ၊ နတ်ဝင်သည်၊ နတ်ကတော် တွေ အခကြေးငွေ လာဘ်သပွာကာတွေ ရွှင်ခဲ့သပေါ့။ အခုတော့ လူတွေက ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ်ဟာကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ်ကျိုးကိုယ်ရ မိမိသာ မူလပဓာန ဆိုတာ နားလည်ကုန် ကြတော့ နတ်ဆရာတွေ တယ်ပြီး အလုပ်မရှိကြတော့ဘူးပေါ့။ အခုလို တစ်ခုခုအတွက် ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပတော့မှပဲ သူတို့ရဲ့ အဆိုအက ပညာတွေကို လုပ်သားပြည်သူတို့ ဖျော်ဖြေမှုအတွက် အသုံးချရတော့တာကလား”

ဤစကားကို ကြားရ၍ ကျန်စစ်သားသည် တော်တော် သဘောကျသွား၏။ သို့သော် သူသည် တစ်ဖက်က စဉ်းစားမိပြန်၍ ...

“အဲဒီလို ဖြစ်တာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနတ်ထိန်း၊ နတ်နေတွေ သက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှုက ဘယ်ဘက်ပြောင်းကြမလဲ”

“တချို့လည်း လယ်ယာလုပ်နဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်ကြတယ်၊ တချို့လည်း တပ်တွေဝင်ပြီး ဘုရင့်အမှုတော် ထမ်းကြတယ်”

ကျန်စစ်သားသည် ဝမ်းသားအားဖြင့် သူ့ပေါင်သူ့ လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“အား ... တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ တကယ့် လုပ်ငန်းထဲရောက် ကြပြီပေါ့”

သို့သော် ညောင်ဦးဖီးသည် တယ်ပြီး စိတ်မကြည်သာလှဘဲ ဦးခေါင်းကို လေးလေးယမ်း၍ ခြင်ဆီစုပ်ပြီးသော သူ့လက်ထဲက ကြက်ရိုးကို ထောက်ခနဲ ပေါက်လွှတ် လိုက်ပြီး ...

“တပ်တွေထဲဝင်တယ်ဆိုလို့ တယ်ပြီး ဝမ်းမသာလိုက်ပါနဲ့ဦး ဆရာ၊ အဲဒီ လူတန်းစားတွေ ဝင်တာက ဘယ်တပ်များ အောက်မေ့သလဲ၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီးနဲ့ စောလူးမင်းသားရဲ့ တပ်ကို ဝင်ကြတာ ခင်ဗျာ”

ကျန်စစ်သားသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်လိုက်ပြီး ...

“အို ... ဟိုဟို ... ဘယ်တပ်ပဲဝင်ဝင် ဘုရင့် အမှုတော်ထမ်းတာပဲ မဟုတ်လား ကွယ့်၊ တို့များ တပ်ကို ဝင်မှရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံး တပ်တွေဟာ တိုင်းပြည်တာဝန် ကို ထမ်းကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ...” ငဖီးသည် အံကို ကြိတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို

တင်းတင်းထားလျက် “ဟိုမြေးအဘွားတပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကိုတော့ အနှိုင်းအယှဉ် မခံနိုင်ပါဘူး”

ကျန်စစ်သားသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ...

“ အို ... ဘာကြောင့်များတုန်းကွယ် ... ”

ညောင်ဦးဖီးက စိတ်မာန်ပါပါဖြင့် ...

“ဆရာလည်း စောလူးမင်းသားအကြောင်း သိသားနဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမှ ဘာမျှ စည်းကမ်းတကျ ကြိုးစားမှု လေ့လာမှု မပြုဘဲ သူ့အမျိုးပြုတဲ့ တပ်ဟာ ဘယ်ပုံစံနေမလဲ၊ ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ကျန်စစ်သားက စောလူးဘက်က ကာကွယ်လို၍ ...

“အို ... မင်းသားက ငယ်သေးလို့ကိုကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်မှာ မယ်တော် မိဖုရားကြီးနဲ့ မျိုးရိုးစဉ်လာ အမှုထမ်းကြီးများလည်း ရှိနေပေသားပဲ ကွယ်”

ညောင်ဦးဖီးသည် သူ့ဒူးခေါင်းသူ လက်ဝါးစောင်းခုတ်လိုက်ကာ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့လျက် ...

“အဲဒါတွေကြောင့် ပိုဆိုးတာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ဘုရင့်မျက်နှာသာရအောင် မင်းသား ရှေ့တင်ပြီးတော့ နောက်ကွယ်က သူတို့လိုချင်တာ လုပ်နေကြတာ ခင်ဗျာ၊ သူတို့ စစ်သား စုဆောင်းတာ ဘယ်လို စုဆောင်းတယ် မှတ်သလဲ၊ ရိက္ခာတော် များများပေးမယ်၊ ဆုလာဘ် ချမယ်၊ ရာထူးမြန်မြန် တက်စေရမယ် ဆိုတဲ့ လာဘ်သကာနဲ့ များခေါ်တာခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ သူတို့တပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေထက် အစစအရာရာ ချောင်တယ်ဆိုတာလည်း သိကြတော့ အချောင်သမားတွေက ဝင်ကြတာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ဒါတွေ မကသေးဘူး” ဆိုပြီး ညောင်ဦးဖီးသည် အာခြောက်ပြေတစ်ခွက်မော့လိုက်ပြန်၍ “ဆရာက ကျွန်တော် ပြောလို့ ယုံချင်မှတောင် ယုံမယ်၊ ဘယ်အထိ မှတ်သလဲ၊ ကျွန်တော်တို့တပ်က လူတွေကို တောင် သူတို့တပ်ရောက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သွေးဆောင် ခေါ်ငင်နေတယ် ခင်ဗျာ... ဟင်း” ဟု ငဖီးသည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်သည်။

ကျန်စစ်သားသည် တွေ့၍ နားထောင်နေရာမှ သူ့လက်ထဲက ထန်းရည်ခွက် ဝါးဆစ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဤစကား ဖြင့် ရှေ့ဆက်၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ ဘုရင်၏ မယ်တော်နှင့် သားတော်အကြား ဘုရင်ကို ဦးတည်ထားသဖြင့် ဤပြဿနာသည် ဘုရင့်နန်းတွင်းရေးရာ ကိစ္စဖြစ်နေသည်။ ဆက်လက် ဆွေးနွေးဝေဖန်၍ မိမိတို့အနေဖြင့် မသင့်လျော်ဟု ကျန်စစ်သား နှလုံးသွင်း

မိသဖြင့် ညောင်ဦးဖီးအား ဤသို့ တစ်ဖက်သားကို အပြစ်ထား၍ မစဉ်းစားသင့်ကြောင်း၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီးနှင့် စောလူးမင်းသားကိုလည်း ဤသို့ စွပ်စွဲ ပြောဆိုခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း တားမြစ်လိုက်ရသည်။ ယခုအချိန်၌ တိုင်းပြည်ကြီးကို စည်းလုံးရန် အင်အားစုနေစဉ်ဖြစ်ရာ အချင်းချင်းသွေးမကွဲရန် အလွန်သတိထားအပ်ကြောင်းကိုလည်း ကျန်စစ်သားက ညောင်ဦးဖီးကို ဆုံးမစကား ပြောကြားခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျန်စစ်သားသည် ညောင်ဦးဖီး၏ စခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့၍ ပုပ္ပါးတောင်ခြေသို့ ခရီးနှင်ခဲ့ပြန်သည်။

ကျန်စစ်သားသည် ညောင်ဦးဖီးအား မလိုလားအပ်သော ကိစ္စမို့ ဆုံးမတားမြစ်ခဲ့ရသော်လည်း စင်စစ် ညောင်ဦးဖီးပြောတာတွေ မှန်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ မယ်တော် မိဖုရားကြီးနှင့် စောလူးမင်းသားသည် မိမိတို့အား ကဖျက်ယဖျက် လုပ်နေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။

“ဪ ... စောလူးမင်းသားသာ သူ့ခမည်းတော် ဘုရားကို အကူအညီ ပေးနိုင်လောက်အောင် စွမ်းအားပြည့်စုံမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ငါ့ရဲ့ ထီးလှိုင်ဒေသမှာပဲ အေးချမ်းစွာ ပြန်နေလိုက်ချင်ပါပြီ” ဟု ကျန်စစ်သားသည် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းမိရှာသည်။

ဤလမ်းခရီး တစ်လျှောက်၌ ကျန်စစ်သား စဉ်းစားလာမိသည်မှာ ယခုအချိန်တွင် ပြည်ထောင်စုကြီးကို စည်းရုံး၍ အယူအဆဟောင်းတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားနေသော အနော်ရထာဘုရင်၏ အမှုထမ်းများထဲတွင် ရှေးခေတ်ကလိုပဲ ချောင်ချောင်နေ ချောင်ချောင်စား၊ ဘာမျှ ကြိုးစားပမ်းစား စွမ်းပကားထုတ်ခြင်း မပြုပါဘဲနှင့် အရိပ်သုံးပါး နားလည်ရုံဖြင့် ကောင်းစားနေချင်သူတွေ၊ ခေါင်းတော်ညိတ် စိတ်တော်သိ၊ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်မြှောက်ပြီး စားတဲ့ ကပ်ပါးတွေ ရှိနေကြသည်။ ဤလူမျိုးတွေကား မယ်တော် မိဖုရားကြီးနှင့် စောလူးမင်းသား၏ ဘက်တော်သားတွေတည်း။

*

ရဲဘော်တို့ပျော်ရာ တောဟေမာ

မည်မျှပင် စိတ်ပန်းလူပန်း ဖြစ်လာခဲ့လင့်ကစား ကျန်စစ်သားသည် ပုပ္ပါးရွှေတောင်တောသာခေါင်ကို ချဉ်းကပ်မိပြီဆိုလျှင်ပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရွှင်လန်းတက်ကြွမြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ရေတံခွန်တသွင်သွင်နှင့် ဟေငန်တစ်ခွင်တွင် ဂနိုင်းစိမ့်စမ်း မြိုင်ရိပ်နန်းက ပန်းမျိုးစုံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သောကတို့သည် ရနံ့ပေါင်းစုံ

တောရိပ်မြို့မှ ထုံမွှေးကြူသည် လေနှင့်အတူ ပါသွားပေတော့၏။ ယင်းအခိုက် ကျန်စစ်သား၏ အဖော် ရဲဘက်တော် တစ်ယောက်က သီချင်းဟစ်၍ ဆိုလိုက်လေသည်။

လှရာရာ ပန်းမျိုးစုံရွေးပါလို့၊ ဆင်ပေးချင်တဲ့ ခင်လေးရဲ့ မြညာကေ၊ ကြိုင်လှိုင်လှိုင် သင်းပါတဲ့ မြိုင်တွင်းသေလာဗွေ။

တော၏ သာယာမှုသည် သူတို့အား မအောင့်အည်းနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်လေသည်။ သူတို့သည် ဂနိုင်း၏ အလှအပကို ရင်သပ်ရှုမောကြသည်။ သို့သော် စစ်သည်တော် ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေ ဖြစ်ရကား၊ သူတို့အား ကြည်နူးညွတ်ပျောင်းအောင် ဖမ်းစားနိုင်မှုသည် တစ်ခဏသာပါ။ မြိုင်တွင်း ဝင်မိ၍ အတန်ငယ် ကြာပြီဆိုလျှင်ပင် အလှအပကို ယစ်မူးမိန်းမောမှုတွေ ကျော်လွန်ကာ ရွှင်လန်းတက်ကြွခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ပြောဆိုကြကုန်သည်။ တသောသောနေအောင် ရယ်မောကြကုန်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့သည် ဗျတ္တ၏ တပ်စခန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ဗျတ္တ၏ လူများသည် ကျန်စစ်သားနှင့် အဖော်တစ်သိုက်ကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့ စီးလာခဲ့သော မြင်းများကို ဆီးကြိုယူငင်ကာ ကုံးနှီးများ ဖြုတ်၍ ချွေးသုတ်ပြီး အစာရေစာရှိရာသို့ နေသားတကျ ပို့လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ၃ ယောက်တစ်တွဲ၊ ၄ ယောက်တစ်တွဲဖြင့် တောအကြောင်း မြို့အကြောင်း စကားလက်ဆုံ ကျကြလေသည်။

ကျန်စစ်သားသည် ဗျတ္တ၏ တပ်ကို စစ်ဆေးရန်လာခြင်း ဖြစ်ပေရာ အတန်ကြာ အပန်းဖြေပြီးနောက် တပ်သားတို့အား မိမိတို့ အသုံးပြုမည့် လက်နက်ကိရိယာတို့ကို စွဲကိုင်စေကာ သက်ဆိုင်ရာ နေရာသို့ သွားပြီး အသီးသီး လေ့ကျင့်မှုကို ပြုရသည်။

ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ ဓားခုတ်၊ လှဲထိုး၊ လေးပစ်၊ မြားမှုတ်၊ တောတက်၊ တောင်တက်၊ သစ်ပင်ထက်မှာ ကြိုးလွဲခုန်ကူးစသည့် စစ်သည်တော်တို့ ကျွမ်းကျင်အပ်သော အတတ်များ။

ဗျတ္တ၏ တပ်သားများသည် ကျန်စစ်သား မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အလွန်တိုးတက်လျက်ရှိ၏။ ကျန်စစ်သားသည် ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ ကျေနပ်သောအခါ တပ်သားများကို တန်းဖြုတ်၍ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျန်စစ်သားနှင့် ဗျတ္တသည် မိမိတို့ လေ့ကျင့်ရေးတပ်ကိစ္စ အဖြာဖြာတို့ကို နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးကြရာမှ ကျန်စစ်သားက တောတွင်းမှာသာနေသော မယ်ဝဏ္ဏအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဗျတ္တကို စသည်။

mgyoe.com

“ကိုယ့်လူက ကိုယ့်လူတို့တိုင်းပြည်မှာ မယားကို အိမ်တွင်းပုန်းထားတဲ့ သဘောမျိုး၊ ဒီမှာ မယ်ဝဏ္ဏကို တောတွင်းပုန်းထားတာလားကွယ့်” ဟု ဆိုရာ ဗျတ္တမှာ ရယ်မော၍ နေသည်။ ဗျတ္တသည် ဗမာပြည်မှာ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ဖြင့် မိန်းမတွေ အခွင့်အရေးရပုံ၊ လွတ်လပ်ပုံတို့ကို စကားစပ်မိရာမှ သူတို့ ပြည်ကအိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ပြောပြဖူးသည်။

ဗျတ္တသည် ကျန်စစ်သားလို လူက သူ့အား ဤသို့ ရွတ်နောက်သည်ကို အလွန် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ မယ်ဝဏ္ဏဟာ ဘယ်လိုမှ လူတောသူတောထဲ တွဲခေါ်လို့ မရဘူး၊ အကြောက်အကန် ငြင်းတာပဲ၊ သူ့သားကလေးတွေတောင်မှ ဘုရင့် ဘုန်းတော်ရိပ် ကို ခိုလှုံရမယ်ဆိုလို့ လွတ်တာတဲ့။ ဒါတောင် အချိန်မှန်မှန် ပြန်လာမှ “မင်း ... သူတို့ ပြန်မလာရင် သူတို့ရှိရာကို မင်းလိုက်မှာလား” ဆိုတော့ “မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ရင်ကွဲနာကျ သေမှာပါပဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ် ဆရာရဲ့။”

ရွှေဖျဉ်းညီနောင်သည် နန်းတော်မှ ရက်အားယူ၍ မိခင်ရှိရာ တောတွင်းသို့ မကြာခဏ ပြန်လာလေ့ရှိကြသည်။ ဤသို့ ဗျတ္တက သူ့သားကလေးများ အကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ကျန်စစ်သား၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းတည်၍ သွားပြီးနောက်...

“ဒီမှာ ဗျတ္တ၊ မင်းသားကလေးတွေကို ဒီမှာခေါ်ပြီး ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ အတတ်ပညာကို သင်ကြားပေးဖို့ ကောင်းပြီ”

*

မယ်တော်မိဖုရားကြီး၏ ဩဇာ

ဗျတ္တလည်း တွေဝေသွားပြီးနောက်

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ မယ်တော် မိဖုရားကြီးက ကျွန်တော့်သားလေးတွေ ဒီခေါ်ယူဖို့ ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်ဘူး၊ အရင်တစ်ခေါက် ကျွန်တော်သွားတုန်းက “မင်းသား ကလေးတွေကို မြေးတော် စောလူးမင်းသားဆီမှာပဲ အမြဲထားရမယ်” လို့ မိန့်တော်မူတယ်”

ကျန်စစ်သားက စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ...

“အဲဒီမှာသာ ကြာရှည်နေရရင်တော့ စောလူးမင်းသားနဲ့အတူ လူပေါ်ကြော့လေး တွေ ဖြစ်နေတော့မှာပဲ၊ မြင်းစီး၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုးလောက်တောင်မှ ကျွမ်းကျင်အောင် တတ်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

ကျန်စစ်သား၏ စကား မှန်ကန်လှပါသည်။ ဗျတ္တလို စွန့်စားခြင်း မက်မောသော ယောက်ျားသည် အဘယ်လျှင် သူ့ရင်သွေးများအား လူညံ့လူပျော့ကလေးတွေ ဖြစ်စေချင်အံ့နည်း။ သို့သော် မယ်တော် မိဖုရားကြီး၏ အမိန့်ဩဇာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ကြောင်း ဗျတ္တက ပြောသောအခါ ကျန်စစ်သားက ...

“တကယ်တော့ တို့ဟာ ဘုရင့်အမိန့်မှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူ့ ဩဇာကိုမှ နာခံဖို့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောပြီးနောက် ဗျတ္တစိတ်သက်သာရာ ရစိမ့်သောငှာ “အေးလေ... မင်းသားလေးတွေလည်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့သားတော် စောလူးကို ယောက်ျားပီပီ လေ့ကျင့်သင်ကြားဖို့ မယ်တော် မိဖုရားကြီး စက်ကွင်းက လွတ်စေချင်နေတာပဲ ...”

“ဒီနေရာမှာ မင်းကြီးဟာ မပြတ်သားဘူးနော်၊ သူ့ မယ်တော် မိဖုရားကြီးအလိုကို လိုက်လွန်းတယ်”

စောလူးမင်းသားအတွက် သူ့သားများပါ အဆစ်ပါနေရသဖြင့် ဗျတ္တက ခံပြင်းစွာ ဝေဖန်မိရာ ကျန်စစ်သားက ဦးခေါင်းကို ယမ်း၍ ...

“တို့ ဘုရင်ကို ဒီလို မစွပ်စွဲနဲ့ကွယ်။ ဘုရင်ဟာ သူ့မယ်တော်ရဲ့ ဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောရမယ်။ မယ်တော်ကို စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဘုရင်မှာ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကို နှစ်သိမ့်ရမယ့် အကြောင်းက ရှိနေတယ်။ တိုင်းပြည်ရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မယ်တော် မိဖုရားအလိုနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ကိစ္စကြီးကို တို့ ဘုရင်ဟာ မလွှဲမရှောင်သာ ပြုလုပ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

နော်ရထာဘုရင်၏ ယခင်က အကြောင်းများကို သိခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဗျတ္တသဘောပေါက်နားလည်သွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် ဘုရင်နှင့် မယ်တော် မိဖုရားကြီးအကြောင်း ပတ်သက်၍ ဘာမှ မပြောကြတော့ဘဲ ၎င်းတို့၏ တာဝန်လေ့ကျင့်ရေး တပ်များအတွက်သာ ဆွေးနွေးကြတော့၏။

*

လူမစွမ်း၍ နတ်အားကိုး

ကျန်စစ်သားသည် ပုပ္ပါးတောင်မှ ပြန်ခဲ့သောအခါတွင် ညောင်ဦးဖီးက သူ့အား ပြောလိုက်သော စကားများ မှန်မမှန်ကို စုံစမ်းသည်။ မှန်ရုံမက ဆိုးရွားသော အခြေသို့ ပင် ရောက်နေကြောင်း သိရှိရသည်။ မယ်တော် မိဖုရားကြီး၏ ဘက်တော်သားများသည်

ဘုရင်နှင့် ကျန်စစ်သားတို့ ဖွဲ့စည်းသော တပ်မှလူများကို သူတို့ဘက်သို့ ပါအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သွေးဆောင်နေကြသည်။

ကျန်စစ်သားက စုံစမ်းခိုင်းခြင်းဖြင့် စိတ်မချမ်းသာစွာနှင့် ကြားသိရသည်များမှာ... နတ်ထိန်း၊ နတ်နေ၊ နတ်ဝင်သည်၊ နတ်ကတော်တို့သည် ယခုနေရာကောင်းများကို ရနေကြသည်။ မိဖုရားကြီး၏ ဘက်တော်သား အရာရှိကြီးများနှင့် ပေါင်းသင်းနေမိကြလေပြီ။ များစွာသော ရေသာခို၍ အချောင်ကောင်းစားလိုသော မှူးကြီးမတ်ရာတို့သည် ရာထူးတည်မြဲရန် တိုးတက်ရန်တို့အတွက် နတ်များကို ကိုးကွယ်၍ နတ်ထိန်း၊ နတ်နေတို့ကို ဆည်းကပ်ကြသည်။ ဆရာတင်ကြသည်။ နတ်များ အမ အစကို တောင်းခံနေကြသည်။

နန်းတော်ထဲတွင် ခေတ်မမီတော့၍ ဘုရင်က အသုံးမချဘဲထားသော အချို့ရှေးအမှုထမ်းဟောင်းကြီးများရှိရာ ၎င်းတို့သည် နောင်ရေး မျှော်၍ ထီးဆက်နန်းလျာအဖြစ်နှင့် စောလူးမင်းသားကို ရှေ့တင်ထားသော မယ်တော်မိဖုရားကြီး ဘက်တော်သားများ အဖြစ်သို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိကုန်ကြသည်။

ဘုရင်နော်ရထာက ယခင်က မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို မလိုက်။ မည်သည့် အမျိုးအနွယ်ဖြစ်စေ၊ ယခု လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ကိုယ်စွမ်းကို ပြနိုင်မှသာ ထိုက်တန်သော အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်စေမည်ဟု ကြေညာလိုက်ကတည်းက ယခင်က နီးစပ်ရာ မင်းမိဖုရားကို မြှောက်ပင့်၍ ကပ်ပါးရပ်ပါးဖြင့် ကြီးပွားခဲ့သော လူတန်းစားတို့မှာ မယ်တော် မိဖုရားကြီး၏ အဖွဲ့သို့သာ ရောက်ရှိသွားကြပါတော့သည်။

အထက်ပါ ဘုရင်၏ မိန့်ကြားချက်ကို အချို့သည် သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြ၍ အချောင်သမားဖြစ်ရမှာကို ရှက်ကြကုန်သည်။ အချို့မူ ရှက်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာသာ ပဓာနသဘောထားကာ အလွယ်နည်းနှင့် ရာထူးဌာနန္တရ ရှိကြသော မယ်တော် မိဖုရားကြီးနှင့် စောလူးမင်းသားဘက်သို့ လိုက်ကြကုန်သည်။

ထိုလူမျိုးသည် ဘာမျှ ပင်ပန်းကြီးစွာ လေ့ကျင့် ကြိုးပမ်းခြင်း မပြုရပါဘဲနှင့် စစ်ဝတ်စုံလှလှကြီးဝတ်၊ မြင်းချောချောကြီး စီးနေကြသည်ကို မြင်ကြရသောအခါ မိမိတို့ တပ်ဖွဲ့မှ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သော သူများပင်လျှင် ၎င်းတို့ကို အားကျသလို ဖြစ်လာကြပါသည်။ တို့မှာ ပင်ပန်းရသလောက် အကျိုးခံစားမှုမရပါကလားဟု အောက်မေ့လာကြပါသည်။

အထက်ပါသတင်းကို သိရှိရသောအခါ ကျန်စစ်သားစိတ်ထဲ၌ ဆင်ခြင်မိသည်မှာ “အင်း ... ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါမဆို အချောင်သမားနှင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသော

လူတန်းစား နှစ်ရပ် ရှိနေတော့တာပဲ။ ဒါလည်း ... ဘယ်လူတန်းစား ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိ ရွေးချယ်မှုပေါ့လေ။ လူဟာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ပြကြတာပဲ။ လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက်ဟာ 'သင် အချောင် ကောင်းစားသူ ဖြစ်ချင်သလား' အမေးခံရရင် စက်ဆုပ်စွာ ငြင်းဆိုမှာပဲ" ထို့ပြင် "အချောင်သမားတို့မည်သည်မှာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မရှိသူ၊ သူများ အားကိုးတတ်သူ၊ ရေသာခိုတတ်သူ၊ သာရာစီးတတ်သူ၊ အရှက်နည်းသူ၊ သူရဲဆောကြောင်သူများသာ ဖြစ်ကြလေရာ ကြံကြံခံနိုင်သော စွမ်းရည်သတ္တိမရှိမူ၍ အညံ့ ခံရန်၊ သစ္စာဖောက်ရန် ဝန်လေးကြသူများ မဟုတ်ပေ" ဟု ကျန်စစ်သားမှတ်ချက်ချမိ၏။ စင်စစ်လည်း သင်တို့သည် ရေရှည်မတည် "ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်" လူစားမျိုး သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ကျန်စစ်သားသည် ဖော်ပြပါ အကြောင်းခြင်းရာများကို ကြားသိပြီးနောက် ဘုရင် နှင့် တွေ့ဆုံနှီးနှောရန် အချိန်မဖင့်ပေ။ ယခုအချိန်၌ နတ်ထိန်း နတ်နေများ၊ နတ်ဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာများ၊ ယာယီယတြာ ဂါထာမန္တန်စီရင်တတ်သူများ ခေတ်စားနေကြောင်း၊ ၎င်းတို့ ၏ အန္တရာယ်သည် မသေးငယ်ကြောင်း၊ ယုံတတ်သူ ယုံလွယ်သူများကို အမဲဖမ်းလျက် ရှိလေသည်။ သူတို့သည် ရေသာခိုလိုသော အချောင်ကောင်းစားလိုသော အမှုထမ်းအရာ ထမ်းများနှင့် မှူးကြီးမတ်ရာတို့ နယ်ပယ်အထိပင် တွင်ကျယ်နေကြောင်း အနော်ရထာကို လျှောက်ကြားသည်။ ထိုကိစ္စ၌ ဘုရင်စိတ်မကောင်းမှာ စိုး၍ မယ်တော်မိဖုရားကြီးနှင့် သားတော် စောလူးမင်းသားကို စကားထဲ မပါအောင် အထူးသတိထား၍ ပြောရသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်စစ်သား၏ စိတ်ထဲမှာ "ဪ ... သင်းတို့လုပ်ပုံကို ဘုရင် ဘယ်လောက် ကြာများ မသိဘဲ နေနိုင်ပါလိမ့်မလဲ" ဟု မချမ်းမြေ့စွာနှင့် စဉ်းစားမိသည်။

*

တရားစစ်ရှာသူ

ကျန်စစ်သား၏ စကားကို ကြားနာပြီးလျှင် အနော်ရထာက ...

"တို့များဟာ ပြည်သူလူထုကို ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအနေဖြင့် တိုးတက်ရာ တိုးတက် ကြောင်း စီမံဆောင်ရွက်ပေးရုံနဲ့ တို့လိုချင်တဲ့ အခြေကို မရောက်နိုင်သေးဘူး၊ စိတ်၏ သဘောတရား တိုးတက်ဖို့ လိုသေးတယ်။ ပြည်သူလူထုကို မှန်ကန်သော အသိတရား တစ်ခု ရှာဖွေပေးရမယ်။ အဲသည့် အသိဉာဏ်သစ် တရားစစ်ရမှ အဟောင်းကို ပထုတ်ဖို့ လွယ်မယ်၊ ဘယ်လို အသိတရားလည်းဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးတဲ့ စိတ်၊

mgjye.com

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု၊ မိမိအမှု မိမိသာ ပြုရမယ်ဆိုတဲ့ မှန်ကန်သော သဘောထား၊
အဲလို အသိတရားမျိုးကို ခိုင်လုံသော အကြောင်းနဲ့ လူထုကို မျက်စိဖွင့်ပေးနိုင်တဲ့ ဝါဒ
သစ်တစ်ခုပဲကွယ်။ အဲဒါရမှ တို့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အောင်မြင်မှာပဲ။ ပြည်သူလူထုဟာ
မှန်ကန်သော ခိုကိုးရာရပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရကြမှာပဲ”

ကျန်စစ်သားသည် အနော်ရထာဘုရင်က သူ့အား ဤသို့ ယုံကြည်ရင်းနှီးစွာဖြင့်
ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဟပြောကြားနေသည်ကို ဂုဏ်ယူမိပါသည်။

“ဒီမှာ ကျန်စစ်သား တို့ဟာ အမှန်တရားတစ်ခုကိုတော့ ရှာရလိမ့်မယ်။ ခုအခြေမှာ
ဆိုရင် တို့မှာ တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ရှိအပ်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအနေအားဖြင့် ကောင်းစွာ
လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုတွေ၊ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားတွေ၊ ဆင်မြင်းနဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ
တွေ မြောက်မြားစွာ ရှိနေပါပြီ။ သို့သော် ဒီရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းလောက်နဲ့ တို့များရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
ဟာ မပြည့်စုံသေးဘူး။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်၏ မှန်ကန်သော သဘောတရား အယူဝါဒ
သစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေပြီး တို့တိုင်းပြည်ကို တည်ဆောက်ရလိမ့်မယ်”

ဘုရင်နော်ရထာ၏ ရှာပုံတော်

အခန်း [၇]

ဓမ္မသစ်တရားစစ်ကို ရှာဖွေရမည်ဖြစ်ကြောင်း အနော်ရထာက ပြောကြားစဉ်၌ ကျန်စစ်သား သည် ကောင်းစွာ နားမလည်ရှာချေ။ ဘုရင့်ရှေ့မှာတွေ့ဝေပြီး မငိုက်မျဉ်းရန်ပင် သူ့အတော် သတိထားနေရသည်။ ယင်းကို အနော်ရထာ သိပါ၏။ ဪ... သူ့ အသက်အရွယ် ငယ်ပေသေးသကဲ့ဟု နှလုံးပြုတော်မူသည်။

အနော်ရထာသည် မိမိကိုယ်တော်တိုင်အတွက် လည်းကောင်း၊ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးတို့အတွက် လည်းကောင်း၊ သူ၏ စိတ်ဝယ် လိုအပ်နေပြီဟု ထင်မြင်သော တရားစစ်ဓမ္မသစ်ကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ရှာဖွေလေပြီ။

ပြည်ထောင်စုကြီးကို စည်းရုံး၍ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်၊ ဓမ္မစစ်ဖြင့် နိုင်ငံတော် ကြီးကို ပြုပြင်မည့် ဘုရင် အနော်ရထာသည် အချို့အချို့သော အခြားအခြားသော ရှေးမင်း များလို များမတ်ဗိုလ်ခြေတို့ ခစားစေကာ 'မင်းကြီးများ လျှောက်တင်စမ်း'၊ 'ဘုန်းတော်ကြောင့် မှန်ပါဘုရား' တို့နှင့်သာ ကိစ္စပြီးနေသည်မဟုတ်၊ အချိန်ရသမျှ လူထုထဲသို့ဆင်း၍ လေ့လာ သည်။ လူထု၏ လက်ရှိအခြေကို သုံးသပ်သည်။ လူထု၏ အတွေးအခေါ်အယူအဆကို စူးစမ်းသည်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူ၏အပေါ်၌ မည်သို့ သဘောထားသနည်း ဂရုပြုရ သည်။

အနော်ရထာသည် ငလုံးလက်ဖယ်၏ လယ်ယာစခန်းသို့ မကြာခဏရောက် သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျန်စစ်သား အမှူးပြု ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် လယ်ယာလုပ်သားတို့

သည် ငလုံးလက်ဖယ်၏ အစီအမံအောက်တွင် များစွာ တိုးတက်လျက် ရှိကြလေပြီ။ လိုအပ်သည့် နေရာတို့တွင် ဆည်များ တူးမြောင်းများ ဖောက်လုပ်ကြခြင်းဖြင့် အချို့နေရာ တို့တွင် တစ်နှစ်လျှင် တစ်သီးသာမက နှစ်သီး သုံးသီးစားရသော အခြေသို့ပင် ရောက် နေကြပြီ။ ဤကား စားနပ်ရိက္ခာ စီးပွားရေး လုပ်အား တိုးတက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်၏ သဘောတရားကား မပြောင်းလဲသေးပေ။ နတ်များ ကိုးကွယ်မြဲ၊ ယုံကြည်မြဲပင်။

တစ်နေ့သောအခါ အနော်ရထာ ငလုံး၏ လယ်ယာခင်းသို့ ရောက်သွားသည်၌ ငလုံးကိုယ်တိုင် ကြီးမှူးလျက် ဆိုင်းဗုံမောင်းသံ တညံ့ညံ့နှင့် ငှက်ပျောဖီး ဆိုင်၊ အုန်းသီး ခိုင်တွေ ဝေဝေလှိုင်၍ နတ်ကန္နားပွဲကြီး ကျင်းပနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘုရင်အတော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘုရင်နှင့် စတင်တွေ့စဉ်က ငလုံးအား လူများက နတ်ကိုပုသရန် ငြင်းဆန်မှုကြောင့် ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ အနော်ရထာသည် ပြန်လည် စဉ်းစားမိ၍ ငလုံးလက်ဖယ်အား ...

“ဟေ့ ... ငလုံးရ။ မင်းကတော့ နတ်တွေကို မယုံကြည်ဘူးလို့ အောက်မေ့ပါတယ် ကွယ်”

ငလုံးက ပြုံး၍ ...

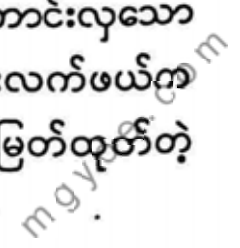
“မှန်ပါတယ် အရှင်၊ အခုကန္နားပွဲကျင်းပနေတာကတော့ ကျွန်တော်မျိုး ယုံတာ မယုံတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အိမ်ရှင်မ၊ ကျေနပ်မှု အိမ်ထောင့်တာဝန် တစ်ရပ်အနေနဲ့ ဆောင် ရွက် ရတာပါ”

ဘုရင်ကလည်း ပြုံးတော်မူ၍ ...

“အင်း ... အိမ်ထောင့်တာဝန် ဆောင်ရွက်ရတယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနတ်ကန္နားပွဲ ကျင်းပခြင်းအားဖြင့် မင်းက ဘယ်လို အကျိုးများရမှာလဲ”

ငလုံးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် “ရပါတယ်အရှင်” ဆိုပြီး ဝါးမြစ်ဆုံဆေးတံတစ်ချောင်းကို ဆေးထည့်၍ အနော်ရထာအား ပေးကာ နတ်ကန္နားအတွက် မုန့်ဆီကြော်၊ မုန့်ဖက်ထုပ် တို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မိန်းမအုပ်စုကို သူ မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီးနောက် “လာပါအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သူတို့နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း စားကြ သောက်ကြရအောင်ပါ”

နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ကြ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ငလုံးလက်ဖယ်က “ကျွန်တော်မျိုးက နတ်မယုံကြည်ပေမယ့် ယုံကြည်တဲ့ လူတွေဆီက အမြတ်ထုတ်တဲ့

နည်းကို တွေ့ထားပြီး။ ဒါဟာ သူတို့လည်း သဘောကျ၊ ကိုယ်လည်း အကျိုးရှိ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကျေနပ်မှုဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို လုပ်သင့်တယ် မဟုတ်လား အရှင်”

ထိုစဉ် စကားပြောသံများနှင့် ခြေသံများ ကြားရကာ အမျိုးသမီး ၃-၄ ယောက် သည် လင်ပန်းများ၊ ပန်းကန်များ၊ မြူအိုးများနှင့် ကြက်သားကြော်၊ ငါးကြော်၊ အမဲကြော်၊ ထန်းရည်တို့ကို ယူလာကြလေသည်။ အနော်ရထာနှင့် ငလုံးတို့၏ ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ ချဉ်းကပ်ကြ၍ ယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ နေသားတကျထားပြီး ပြန်သွား ကြသည်။ သူတို့ မကြားနိုင်လောက်သောအခါ ငလုံးလက်ဖယ်က ...

“ဒါဟာ နတ်ကန္နားပွဲကျင်းပလို့ ကျွန်တော်မျိုးရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပေါ့၊ ရိုးရိုး အခါမျိုးဆိုရင် အိမ်ကမိန်းမသူတွေဟာ ဘယ်မှာ ဒီလိုကျကျနန အကြော်အလှော်တွေနဲ့ ထန်းရည်သောက်ဖို့ ပြုစုကြလိမ့်မလဲ၊ ဝေးပါသေးရဲ့၊ အခုမှ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်နဲ့ အတူ ကျွန်တော်မျိုးကို သူတို့ အိမ်ဦးနတ်ရယ်လို့ရောပြီး သဒ္ဓါကြည်ဖြူကြတာကလား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ငလုံးလက်ဖယ်သည် အားရပါးရ ရယ်မောလျက် အမြှုပ်တွေ ခေါင်းပေါင်းဝေ နေသော မြူအိုးထဲမှ ထန်းရည်ကို အုန်းမှုတ်ခွက်နှင့် အပြည့်ခပ်ကာ အနော်ရထာကိုပေး၍ သူကလည်း တစ်ခွက်ကို အားရပါးရ မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းမှ ထန်းရည်တို့ကို သုတ်လျက် ကြက်ရင်အုပ်ကြော်တစ်ခုကို နော်ရထာသို့ပေးကာ သူလည်း ကြက်ပေါင်ကြော် တစ်ခုကို မြို့ရင်း...

“နတ်ကို ယုံကြည်ကြတဲ့လူတွေ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေပေါ့။ သူတို့ဟာ ဒီလို ပွဲကြီးကန္နားကြီးနဲ့ အားရပါးရ ပူဇော်ပသပြီးပြီဆိုရင် လယ်ယာတွေမှာ ပိုးမွှားအန္တရာယ် မရှိ၊ ခြေခင်းလက်ခင်း ကင်းပြီး မိုးလေဝသ မှန်ကန်တော့မယ်လို့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ လုပ်အားအပြည့် ပေးကြတော့ ကောက်ပဲသီးနှံ ကောင်းကောင်းထွက်တော့တာပေါ့။ သူတို့ ယုံကြည်နေတာကို ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်ပါနဲ့လို့ဖြင့် တားမရဘူး။ မိရိုးဖလာ အစွဲကလား။ သည်တော့ သူတို့ယုံကြည်မှုကို အကျိုးရှိတဲ့ဘက်ရောက်အောင် လွဲပြီး အသုံးပြုရတော့ တာပဲ”

အနော်ရထာသည် သူ့လက်ထဲရှိ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲ၌ ပုစွန်ဆိတ်ခုန်ခုန်နေသော ထန်းရည်မြှုပ်ကလေးတွေကို စိုက်ကြည့်လျက် ငလုံးလက်ဖယ် ပြောကြားနေသည်တို့ကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေပြီးနောက် ...

“ဒီလိုဆိုရင် မသိနားမလည်တဲ့ လူရိုးလူကောင်းတွေဟာ နတ်တွေကို ပူဇော်ပသ

ရတုန်းပေါ့၊ နတ်ထိန်း၊ နတ်နေ၊ နတ်ဝင်သည်တွေရဲ့ လှည့်စားတာကို ခံရတုန်းပေါ့။ နတ် မကြိုက်ရင် မိုးခေါင်မယ်၊ ပိုးကျမယ် ဆိုတာတွေကို ယုံကြည်နေတုန်းပေါ့”

“ငလုံးသည်သူ့လက်ထဲမှ ကြက်သားကို အားရပါးရ ဝါးစားလိုက်ပြီး ...

“မှန်ပါတယ်၊ ဒီအစွဲတွေကတော့ ရှိနေကြတုန်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုအရင်တုန်းက လောက်တော့ဖြင့် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါကတော့ ကျန်စစ်သားရဲ့ ကျေးဇူးပါဘဲ။ သူ ဝါဒတစ်ခု ဖြန့်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာလဲလို့ဆိုရင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်ဟာ လောကသမုတိနတ်၊ နတ်တကာ၊ နတ်ထဲမှာ သူဟာ အကြီးဆုံးဘဲ။ တာဝတိံသာက သိကြားမင်းကတောင် အရိန္ဒမာလုံဆက်ရတယ်”

အနော်ရထာဘုရင်က ပြုံးတော်မူသည်။

ငလုံးလက်ဖယ်က ဆက်လက်၍

“ဒါကြောင့် ဒီလောက သမုတိနတ်ရှိနေရင်ဖြင့် သည်ပြင် နတ်တွေ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ သက်သေအခိုင်အမာ ပြပါတယ်”

“အောင်မယ် ဘယ်လိုများ ပြတုန်း” ဟု အနော်ရထာက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးတော် မူသည်။ ငလုံးသည် အနော်ရထာအား ထန်းရည် နောက်တစ်ခွက် ခပ်ပေးပြန်ကာ ...

“သည်လိုပါ အရှင်၊ ဘုရင်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ဆည်မြောင်း သွယ်၊ တူးမြောင်းဖောက်၊ ဒီလိုဆိုရင် မိုးခေါင်တဲ့ အန္တရာယ်ရော ခြောက်သွေ့လို့ လယ်ယာ ပိုးကျတဲ့ အန္တရာယ်ရော ကင်းရမယ်လို့ ... အဟီး ... ဟီး ... ဟီး” ငလုံးက သူ့ဟာသူ ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မော၍ “အဲသည်လိုဆိုတဲ့အတိုင်းကလည်း မှန်နေတာကိုး အရှင်ရဲ့”

ဘုရင်က ပြုံးတော်မူပြန်သည်။ ငလုံးက တစ်ခွက်မော့လိုက်ပြန်ပြီး ဆက်လက်၍...

“ဒါကြောင့်အခုနတ်ကနွားပွဲတွေ ပူဇော်ပသရာမှာတောင် ကျွန်တော်မျိုးတို့က နတ်များဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားများ ဖြစ်ကြတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ယူဆကြရပါတယ်”

ယင်း၌ကား အနော်ရထာဘုရင်သည် ရယ်မောတော်မူ၍ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကိုရွှေလုံးရဲ့၊ ငါ့ပဲဆွဲထည့်နေပြန် ပြီကော၊ မင်းခုနပြောတော့ ဒီလိုပူဇော်ပသရာမှာ မင်းက ထန်းရည်နဲ့ အမဲသား ငါး အကြော်အလှော်ကောင်းကောင်း သောက်စားရလို့ဆို”

“ဒါကလည်း တစ်ဌာနပေါ့ ဘုရား၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီလို နတ်ကိုပူဇော်ပသ

မှုနဲ့ လူတွေဟာ အကျိုးမယုတ်ကြဘူးဆိုရင်ဖြင့် သူတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်တာ ကိုးကွယ်ကြ ပါစေပေါ့၊ လိုက်လျောညီထွေ ကြည့်နေလိုက်ရုံပေါ့”

သို့သော် အနော်ရထာသည် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဦးခေါင်းကို လေးလေးယမ်းကာ ...

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ငလုံး၊ လူတွေကို မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းပြရမယ်။ သူတို့ရဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အယူသီးမှုတွေကို ပယ်ဖျက်ဖို့က မှန်ကန်တဲ့ ဓမ္မစစ်ကို ရှာဖွေပေးရမယ်။ အဟောင်းပစ်ဖို့ အသစ်အစားထိုးပေးရမယ်။ ဒါနဲ့ ငလုံး မင်း ‘ဗုဒ္ဓ’ ဆိုတာသိသလား၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဝါဒကို ကြားနာဖူးသလား”

ငလုံးက လွယ်ကူစွာပင် ...

“ဟာ ... သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ မိဘတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပဲ၊ ဗောဓိ သတ္တ ဘုရားအလောင်းပုံတော်နဲ့ နတ်ရုပ်ထုတွေကို ရှိခိုးပူဇော်ဖို့ မိဘများက ကျွန်တော် မျိုးတို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့တာပဲ အရှင်၊ ဒါနဲ့ ငယ်စဉ်ကတော့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း အဟုတ် ကြီးထင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုစဉ်းစားနိုင်တဲ့ အရွယ်ကျတော့ ဒီဗောဓိသတ္တရုပ်ပုံနဲ့ နတ်ရုပ်ထုတွေ ရှိခိုးဦးချ ပူဇော်ပသရတာဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်ရှာမရသလို ဖြစ်လာတယ်”

အနော်ရထာသည် လူတို့၏ လုပ်အားဖြင့် လုပ်ထားသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို တွေ့ဝေကြည့်ရှုနေရာမှ “အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲသည်လိုပေါ့၊ ငါ့ခမည်းတော် ဘုရားဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုပြီး ရုပ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီး တစ်ဆူ တည်ထား ကိုးကွယ်တယ်၊ နောင်ဘဝအတွက်ဆိုပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြတယ်၊ ဒီလို ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုရင် နောင်ဘဝမှာ အပါယ်မကျဘူး။ နတ်ပြည်ကို ရောက်နိုင်တယ်။ လူပြန်ဖြစ် ရင်လည်း အခုဘဝထက် သာရမယ် ဆိုတယ်၊ ကဲ ... သူတို့ဟာ နောင်ဘဝအတွက် ချည်းပဲ၊ ခုဘဝမှာ သည်ထက်တိုးတက်အောင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လို ကျင့်ကြံရမယ်၊ ဘယ်လို လိုက်နာရမယ်၊ ဘယ်လို အားထုတ်ရမယ် ဆိုတဲ့ နည်းပေးလမ်းပြ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ သူတို့ဟာ တစ်ခါလာ နောင်ဘဝ ... နောင်ဘဝ... နောင်ဘဝ၊ သည်ဘဝအတွက်ပဲ ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့လား၊ ကဲ ... သူတို့ပြောတဲ့ နောင်ဘဝ တစ်ခု ရောက်ပြန်ပါပြီတဲ့၊ အဲသည်တော့လည်း နောင်ဘဝအတွက်ပဲတဲ့လား၊ သည်လို ဆိုရင် နောင်ဘဝ၏ နောင်ဘဝအတွက်၊ နောင်ဘဝ၏ နောင်ဘဝအတွက်၊ ကဲ ... ဘယ်မှာ ဘဝတွေ ဆုံးတော့မှာတုန်း”

ထိုစဉ်၌ အနော်ရထာတစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုနေပုံမှာ ငလုံးလက်ဖယ်ကိုထက်

မမြင်ရသော ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးအား တမ်းတတိုင်တည်နေသည်နှင့် တူလှပေတော့သည်။
 ယင်းအချိန်မှာ ငလုံးကား ဆေးတံကြီးခဲကာ ယစ်ရွှေရည် စည်းစိမ်တွင် မိန်းမောနေလေပြီ။
 ဘုရင့်စကားကို ကြားသော်လည်း နားလည်း မလည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိ။
 ထိုအခါ အနော်ရထာသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထ၍ ဇိမ်မှိန်းနေသော ငလုံးလက်ဖယ်
 အနီးမှ အမှတ်မဲ့ ခွာခဲကာ စီးတော်မြင်းကို ခေါ်လိုက်ပြီး မြင်းကပါ အရပ်သို့ စီးနှင်ခဲ့လေ၏။

ထိုအရပ်မှာ ဘုရင်အနော်ရထာ၏ မြင်းကပါ စေတီတော်ရှိလေသည်။ ဤဘုရား
 ကို တည်ရသည့် အကြောင်းမှာ နောင်တော်စုက္ကတေးကို သတ်ဖြတ်မိသည့်အတွက်
 ဤအပြစ်မှကင်းလွတ်စိမ့်သောငှာ ပြည်သူတို့၏ ဆန္ဒအရ တည်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုင်းသူ
 ပြည်သားတို့ကား ဤဘုရားကို တည်ခြင်းဖြင့် မင်းကြီးကျူးလွန်သော အပြစ်သည်
 ပြေပျောက်ပြီဟု ယူဆကြ၏။ သို့သော် အနော်ရထာ၏ စိတ်တွင်ကား ဤဘုရားကို
 တည်ရုံမျှနှင့် အပြစ်သည် ပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ အဆူတစ်ရာ တည်ပါလည်း ပြီးငြိမ်း
 လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်။ မိမိနောင်တော် စုက္ကတေးကို သုတ်သင်ရသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ
 နန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားဖို့ မဟုတ်ဘဲ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေသော ပြည်ထောင်စုကြီးကို
 စည်းရုံး၍ အတွေးသစ်အမြင်သစ်ဖြစ်သော ဓမ္မစစ်ဖြင့် နိုင်ငံတော်ကို ပြုပြင်ရန်ဖြစ်လေရာ
 ဤရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်မှသာလျှင် ...

အနော်ရထာသည် စေတီတော်အနီးရောက်လျှင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ဘုရား
 ရင်ပြင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လူကြီးတစ်စုသည် လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတစ်ခုဖြင့် ထိုင်
 ကြကာ ဘုရားစကား တရားစကားများ ပြောနေကြသည်။ တချို့က ဗောဓိသတ္တ ဘုရား
 အလောင်း ရုပ်ပုံတော် အုတ်ခွက်များ လုပ်နေကြသည်။

အနော်ရထာသည် ထိုလူစုထဲ ဝင်ထိုင်ကာ အသုံးပြုရန် အသင့်ပြင်ထားသော
 ရွံ့စေးများကို ယူ၍ ဆုပ်နယ်သည်။ ထိုအခါ ယင်းလူစုတွင် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ဟန်တူသော
 အဘိုးကြီးက “ဪ ... မောင်ရင်လည်း ဗောဓိသတ္တပုံ လုပ်မယ်လား၊ ကောင်းတယ်
 ကောင်းတယ်၊ ဟောဟိုမှာ ပုံသွန်းဖို့ ကြေးခွက်တွေ အသင့်ပဲ၊ ကြိုက်တာယူ၊ ကြိုက်တဲ့
 ပုံသွန်းပြီးတော့ မိမိကိုယ်တိုင် အနီလို ဗောဓိသတ္တဖြစ်ရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းပေရော”

အနော်ရထာသည် ကြေးသွန်းခွက်တစ်ခုကို ယူပြီးလျှင် ...

“မသိလို့ မေးပါရစေ။ အဘရယ် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုကြောင့် ဗောဓိသတ္တ
 ဆုတောင်းရပါသလဲ”

ထို အဘိုးကြီးက ရှင်းလင်းပြသည်မှာ ...

ဗောဓိသတ္တဆိုတာ ဘုရားအလောင်းကွယ်၊ ဘုရားအလောင်းဆိုတာ တစ်နေ့သော အခါမှာ ဗုဒ္ဓဂေါတမလိုပဲ ဘုရားအဖြစ်ရောက်မယ် ...။ ဂေါတမဆိုတာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၆၀၀ လောက်က အနောက်ဘက် မဇ္ဈိမဒေသမှာ ပွင့်ခဲ့တဲ့ ဘုရားပဲ။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားဟာ သတ္တဝါတွေကို အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတို့ ကင်းလွတ်ရာ တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့တယ်။ များစွာ ဝေနေယျ တို့ အကျွတ်တရားရကြကုန်တယ်။ အဲသည် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားပွင့်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၁၆၀၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် သူ့လို မြတ်စွာဘုရားတွေ များစွာပွင့်ရဦးမယ်။ အဲသည် ပွင့်မယ့် ဘုရားအလောင်းတွေကတော့ ဗောဓိသတ္တတွေပဲ။ ဒါကြောင့် တို့က ဗောဓိသတ္တ တွေကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း၊ သူတို့လို ဖြစ်ရပါလို၏လို့ ဆုတောင်းခြင်းအားဖြင့် ငါတို့ဟာ အပ္ပါယ်လေးဘုံကို မလားနိုင်ဘူး။ နောင်တမလွန်မှာ ကောင်းရာသုဂတိကို ရောက်နိုင် တယ်”

ဤတရားကို အနော်ရထာသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝကပင် မိရိုးဖလာမှ ကြားသိခဲ့ပါ၏။ ငယ်စဉ်ကသော် ဤစကားအတိုင်း လိုက်နာခဲ့ပါ၏။ ဗောဓိ သတ္တကို ရှိခိုးပူဇော်ခဲ့ပါ၏။ ဗောဓိသတ္တဖြစ်ရပါလိုဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခု အရွယ်ရောက်သောအခါ၌ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်က ရှေးအယူအဆတွေကို သံသယ ရှိလာ၏။ ရှိခိုးပူဇော်၍ ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းသည် အကျိုးတရားရလိုမှု၊ ဤအကျိုးတရားနှင့် ထိုက်တန်သော အကြောင်းတရားက ပြည့်စုံပါ၏လော။ သည်လို တောင်းရုံနှင့် ရကြစတမ်းလား။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ရသည် ဟု သိခဲ့ရ၏။ အနော်ရထာသည် သတ္တဝါဝေနေယျတွေကို ဒုက္ခဘုံမှ ကယ်နိုင်သော ဂေါတမလို ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်လိုပါ၏။ အသင်္ချေသော ဘဝတို့ဖြင့် ပါရမီဖြည့်မည် ဖြစ်ပါ၏။ ဤအသင်္ချေသော ဘဝတွေမတိုင်မီ ယခုလက်ရှိ ဘဝမှာပင် အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေသော ပြည်ထောင်စုကြီးကို စည်းရုံးလို၏။ မှားယွင်းသော ယုံကြည်မှု အယူအဆတွေ နေရာမှာ မှန်ကန်သော ဓမ္မစစ်ကို အစားသွင်းလို၏။ မိုးခေါင်ရေရှားခြင်းဖြင့် ငတ်မွတ်သော တိုင်းသူပြည်သား ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်လို၏။ အများပြည်သူတို့ ကိုယ်စိတ်ဝမ်းငြိမ်း ချမ်းစေလို၏။

ယင်းသို့သော စေတနာ စေတသိက် စိတ်ကူးယဉ်ဖြင့် ဘုရင် အနော်ရထာသည် ရွံ့စေးကို ကြေးခွက်မှာ ပုံသွန်း၍ အနုစိတ် ရုပ်လုံးဖော်လျက်ရှိလေရာ သူ့ အုတ်ခွက်သူ့

လက်ရာပြီးမြောက်သောအခါ၌ လွန်စွာ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်မိလေ၏။

အနော်ရထာ၏ ဗောဓိသတ္တ အလောင်းပုံတော်မှာ ကြာပလ္လင်ထက်ဝယ် လက်ဝဲခြေကို တင်ပြင်ခွေ၍ လက်ယာခြေက အောက်သို့ တကောက်ကွေးချကာ မင်းထိုင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ လက်ဝဲနံတောင်းမှ အစပြုသော ကြာပန်းခိုင်တို့၏ အရိုးတံများသည် ရင်အုံပေါ် ဖြတ်ကျော်လျက်၊ ယာဘက် ပခုံးပေါ်တွင် အပွင့်အငုံများ တင့်တယ်စွာ ရှိလေရာ ဗောဓိသတ္တ၏ သဏ္ဍာန်ကို သိမ်မွေ့ခုံညားနှစ်လိုဖွယ်ရာ အသွင်ကို ဆောင်လေသည်။

အနော်ရထာသည် မိမိသွန်းလုပ်အပ်သော ဗောဓိသတ္တ၏ မျက်နှာတော်ကို ကြည့်ညှိသော နှလုံးသားဖြင့် ပြုသည်ဖြစ်ရကား သူ့လက်ဖျားဝယ် ဗိသုကာ နတ်သမီး သည် စီး၍နေလေသလားဟု ဥပစာတင်စားလောက်အောင် အနုပညာပြောင်မြောက်လှပါ ပေသည်။ ကြည့်လင်သန့်စင်သော နဖူးပြင်၌ ဘုရားအဖြစ်ရောက်ရန် အသချေနှင့် အနန္တ သော ဘဝတို့ဖြင့် ပါရမီဖြည့်မည်။ မတွန့်မဆုတ်ပြီဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကပေါ်လွင်နေသဖြင့် မျက်နှာတော်မှာ သာမန်လူတို့ စေ့စေ့ မကြည့်ရဲလောက်အောင် တင်းမာသယောင်ရှိသော် လည်း ဖူးသစ်စ ပန်းငုံကလေး ကဲ့သို့တင့်တယ်လှသော နှုတ်ခမ်းတော်မှာမူ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ ပြည့်ဝသောအသွင်ကို ဆောင်နေပေသည်။

အနော်ရထာသည် ဗောဓိသတ္တဘုရားလောင်းဆင်ယင်အပ်သော မင်းမြောက် တန်ဆာများကို ပုံကွက်ဖော်ရာ၌ လက်ရာနုနယ်လှပသော်လည်း ဗောဓိသတ္တ၏ လက်ရာ နုနယ်လှပသော်လည်း ဗောဓိသတ္တ၏ ဥပဓိရုပ်အရောင်အသွေးသည် သာလျှင် အဆင် တန်ဆာများကို လွမ်းမိုးစေအောင် သတိချပ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ဗောဓိသတ္တ၏ ဆံတော်မှာ ဦးထိပ်ထက်တွင် ခွေလိပ်၍ ဦးညှောင်ထုံးထားမည့် သဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။ ထိုဦးညှောင်တွင်း၌ကား သေးငယ်လှသော်လည်း ပီသသော ဘုရား ရုပ်ပွားတော်လေး တစ်ဆူထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေစံနေတော်မူသည်။ ဤသည်ပင် ဗောဓိသတ္တ ဘုရားအလောင်းသည် စကြာဝတေးမင်းတို့၏ မကိုဋ်သရဖူထက် သဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ် ကိုသာလျှင် လိုချင်သည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါ်လွင်စေလေသည်။

ဤဗောဓိသတ္တဘုရားအလောင်း၏ ပုံတော်ကို ထူပါရုံစေတီကလေးများဖြင့် ဝန်းရံ ထားသေးသည်။ အနော်ရထာသည် ယင်းသို့ စုံလင်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုလုပ်ပြီး နောက် သူ့ အုတ်ခွက်ကို လက်ဝါးပေါ်တင်၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လွန်စွာ သဘောကျတော်မူလေသည်။ ထိုပုံတော်တွင် အသက်ဝင်၍ သူကိုယ်တိုင် သဒ္ဓါကြည်ညို စိတ် ပေါ်လာသဖြင့် ငါပြုရကျိုးနပ်ပေစွဟု ပီတိသောမနဿ ဖြစ်မိလေ၏။

ထိုရောအခါ ယခင် အဘိုးအိုလည်း အနီးသို့ လာကြည့်၍ “အို ... အသင့်လက်နှင့် သွန်းလုပ်သော ဗောဓိသတ္တပုံတော်သည် လွန်စွာ သပ္ပာယ်လှသည်။ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းစွာတကား။ သင့်လက်နှင့်ပင် ဆုတောင်းစာရေး၍ သင်နာမည် ကမ္မည်းထိုးခဲ့ပေရော” ဆိုသောအခါ အနော်ရထာသည် ခေါင်းညိတ်၍ လူသူကင်းရာသို့ သွားလျက် ဆုတောင်း စာကို စီကုံးပြီး အုတ်ခွက်ပေါ်တွင် ရေးခြစ်ခဲ့လေ၏။

အနော်ရထာ၏ လက်ရာကို မြင်သွားသော အဘိုးအိုသည် အခြား ဘုရားဖူးများ ဆီသို့ သွားရောက်ကာ အခုန လာရောက်သော လူရွယ် သွန်းလုပ်သည့် ဗောဓိသတ္တပုံ သည် လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ အလွန်လက်ရာ မြောက်ကြောင်း၊ မည်သို့ သော သဏ္ဍာန်ရှိကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောဆိုနေပြီးနောက် အတန်ကြာသော် ဤလူသည် မည်သူဖြစ်၍ မည်သို့သော ဆုတောင်းများရေးမည်နည်းဟု သူတို့သွားရောက် ကြည့်ကြ သောအခါ အနော်ရထာ မရှိတော့ပြီ။ ဆုတောင်းစာရေးပြီးသော အုတ်ခွက်ကိုသာ တွေ့ရ၍ ထိုအဘိုးအိုက ကောက်ယူ၍ ဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ ...

ဧသော လောကနာထော၊ မဟာရာဇ၊ သီရိအနိရုဒ္ဓဒေဝ၊ နကတော ဝိမုတ္တတ္တံ သဟတ္ထေ နေဝါတိ

(မူရင်းစာ)

အဓိပ္ပာယ်မှာ

ဧသော လောကနာထော၊ ဤလောက နတ်ဘုရားလောင်းကို၊ မဟာရာဇ၊ သီရိအနိရုဒ္ဓဒေဝ၊ မြတ်သော သီရိ အနိရုဒ္ဓဒေဝ မင်းကြီးသည်၊ ဝိမုတ္တတ္တံ၊ လွတ်မြောက်ခြင်း အကျိုးအလို့ငှာ၊ သဟတ္ထေနေဝါတိ မိမိလက်ဖြင့်။ ကတော၊ ပြုအပ်၏။

ဤစာကို ဖတ်ပြီးသည်၌ ဘုရားဖူးများနှင့် ဘုရားလူကြီးတစ်သိုက်သည် အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ကြကုန်သည်။ အကြောင်းမှာ အနိရုဒ္ဓဒေဝသည် အနော်ရထာ ၏ အမည်ဖြစ်လေရကား ...

“အား ... ခုတင်က ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါတို့ အရှင်မင်းကြီးပါတကား။ သူလည်း ဘုရားဆုပန်တဲ့ ဗောဓိသတ္တ စင်စစ် ဘုရားလောင်းဧကန်ဖြစ်ချေ၏ တကား” ဟု နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လှစွာ ကြွေးကြော်ကြကုန်သတည်း။

အနော်ရထာနှင့် ရှင်အရဟံတွေ့ခန်း

အခန်း [၈]

အနော်ရထာသည် မြင်းကပါစေတီတော်မှ မြင်းကိုနှင်ခဲ့သည်။ ဘယ်သို့ဟု ရည်ရွယ်ချက် မရှိ၊ မြင်းကို ခြေဦးတည့်ရာ ဇက်လွတ်ပေးထားရကား လမ်းစပျောက်နေသော ခရီးသည်နှင့် တူနေပေတော့သည်။ မှန်ပါ၏။ သူသည် တကယ်ပင် လမ်းစရှာမရဖြစ်နေသော လူ တစ်ယောက်ပါ။ နိုင်ငံတော်ကြီးကို စည်းလုံးပြီး သကာလ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးတို့ မှီခိုရာ၊ အားကိုးရာ၊ ဆည်းကပ်ရာ ဓမ္မစစ်ကို လိုနေပါသည်။ ဤတရားမှန် လမ်းကြောင်းကို ပြမည့် အလင်းရောင်ကို ရှာဖွေနေပါသည်။

လက်ရှိလူတွေ လိုက်နာကျင့်ကြံ နေကြသည်ကာ ဗောဓိသတ္တ ဘုရားလောင်းပုံတွေ သွန်းလုပ်ခြင်း၊ စေတီတွေတည်ခြင်း၊ ၎င်းတို့ကို ရှိခိုးပူဇော်၍ ဆုတောင်းခြင်း၊ အနော်ရထာ သည် ဤမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးပါ။ ဘာကြောင့် ဘယ်သို့ ဆိုသော ကြောင်းကျိုးဆက် သည့် တရားကို လိုချင်ပါသည်။

သူသည် နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများထံ ဗုဒ္ဓဂေါတမ၏ တရားဓမ္မနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားမေးမြန်း ခဲ့ဖူးလှပါပြီ။ လှူဒါန်း ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းနှင့် ဘုရားပုထိုး စေတီတော်များကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းလောက်သာ (ထိုခေတ် ရဟန်းများက) ညွှန်ကြားပါသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း လှူဒါန်းမှုကို ခံယူ ခြင်း၊ ဆုပေးခြင်း၊ ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းမျှသာ ပြုကြကုန်သည်။

အနော်ရထာသည် ထို့ထက်ကျယ်ပြန့်သော ဓမ္မအသိကို လိုချင်ပါသည်။ သူ့အား ဦးဆောင်လမ်းပြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေနေပါသည်။ ဗုဒ္ဓဂေါတမ၏ တရားဓမ္မနှင့် ပတ်သက်၍ ယခုတိုင်းပြည်တွင် ရှိနေသော ရဟန်းများအပြင် အရညကင်တောမှီနေသော အခြားရဟန်းတော် တစ်ဂိုဏ်းသည် ရှိသေး၏။ ဤရဟန်းများသည် လူနေတို့နှင့်ဝေးရာ တောများထဲတွင်သာ တောရဆောက်တည်နေကြသည်ဟု အနော်ရထာ ကြားသိထားသည်။

အနော်ရထာသည် သူ့မြင်းကို ဦးတည်စီးခဲ့၍ အေးဆေးငြိမ်သက်လှသော တောနက်ထဲရောက်သည်၌ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ မြင်းကပါစေတီတွင် ဗောဓိသတ္တပုံတော်ကို သွန်းလုပ်စဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ပီတိအဟုန်လည်း လက်ရှိဘာသာရေး ကျင့်ထုံးများကို မကျေနပ်သော အတွေးကြောင့် တက်ပြီးသော ဒီရေကဲ့သို့ အိဆင်းသွားချေပြီ။ သည်ထက် ကျယ်ပြန့်သော ဓမ္မသစ် တရားစစ်ကို တမ်းတသော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ဦးကြောင့် တက်သစ်စ နေရောင်အောက်ဝယ် အမှောင်တွင် မင်းမူခဲ့သော နှင်းငွေ့နှင်းမှုန်များကဲ့သို့ တစ်စတစ်စ ပျောက်လွင့်သွားခဲ့ပေပြီ။ ထိုသို့ မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်မှုမရှိ၊ အားကိုးအားထားရာမရှိ၊ ခိုးကိုးရာမဲ့၊ တွယ်ရာမဲ့ ရင်ထဲ ဟာလာဟင်း၍ အထီးကျန်ခံစားရသည်၌ အနော်ရထာသည် ရပ်တည်ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ပြီ။ မြင်းကို ဇက်သတ်၍ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်တော့သည်။

ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် မျက်စိများကို စုံပိတ်၍ သက်ပြင်းမှန်မှန်ရှုနေသည်။ မြက်ခင်းနုသည် ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာသည် ညံ့သက်ပါ၏။ ပေါက်ပေါက်ကြိသကဲ့သို့ ဖွဲ့ဖွဲ့ကြွေနေသော ခရေပန်းရနံ့တို့က သင်းပျံ့ပါ၏။ လေပြည်သွေးသည် အေးမြပါ၏။ တောရိပ်မြို့၏ ဂီတရှင် ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ အသံသည် သာယာလှပါ၏။

ဤအခြေဝယ် အနော်ရထာသည် ကိုယ်သက်သာရာ စိတ်ဟာလာဖြင့် မိန်းမောနေစဉ် ပန်းပွင့်ကြွေသကဲ့သို့ ညံ့သက်ညင်သာစွာ လှမ်းလာနေသော ခြေသံကို ကြားရသည်၌ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤအခါတွင် သူ့လက်သည် အနီးမှာ ချထားသော လှံတံဆီသို့ ရောက်မသွား။ တောကြိုအုံကြားဝယ် ကိုယ်ရံတော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း လဲလျောင်းနေစဉ် ဤသို့သော အသံမျိုးကို ကြားရပါက သူ့လက်သည် လျင်စွာလက်နက်ဆီသို့ ရောက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုသော်ကား ဤခြေသံသည် ငါ့ကို ရန်မူမည့်သူ မဟုတ်ဟု အနော်ရထာ၏စိတ်ဝယ် အလိုလို သိသည့်အလား စိုးရွံ့ပူပန်ခြင်းကင်းသော